

Kominterns sjätte kongress

Beslut och resolutioner

Frams förlag 1929

Innehåll

Introduktion	1
Världsläget och Kommunistiska internationalens uppgifter	2
Inledning	2
1. Världshushållningens teknik och ekonomi	2
2. De mellanstatliga förbindelserna och den så kallade "utrikespolitikens" problem	4
3. Bourgeoisins statsmakt och klasstyrkornas omgrupperingar	5
4. Klasskampen, socialdemokratien och fascismen	7
5. Kolonialländerna och kinesiska revolutionen	10
6. Kommunistiska Internationalens taktiska kurs och huvuduppgifter	11
7. Arbetsresultat, enskilda sektioners framgångar, fel och uppgifter	15
8. Kampen för den kommunistiska linjen och Kominterns enhet	21
Den revolutionära rörelsen i kolonierna och halvkolonierna	22
I. Inledning	22
II. Huvuddragen av koloniernas ekonomi och den imperialistiska kolonialpolitiken	27
III. Den kommunistiska strategin och taktiken i Kina, Indien och liknande koloniala länder	33
IV. Kommunisternas närmaste uppgifter	44
Krigsfaran och kommunisternas uppgifter	56
I. Den hotande imperialistiska krigsfaran	56
II. Proletariatets ställning till kriget	59
III. Proletariatets ställning till armén	74
IV. Proletariatets ställning till avrustningsfrågan och kampen mot pacifismen	81
V. Brister i de kommunistiska partiernas hittillsvarande arbete och uppgifter	84
Sovjetunionen och dess kommunistiska parti	88
Kommunistiska internationalens stadgar	90
I. Principiella bestämmelser	90
II. Kommunistiska Internationalens världskongress	91
III. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté och dess apparat	92
IV. Internationella kontrollkommissionen	93
V. Förhållandet mellan Kommunistiska Internationalens sektioner och exekutivkommittén	94

Anmärkning:

Stavningen av *kinesiska* namn avviker nedan från det som är gängse. Därför stavningen (enligt Wade-Giles-systemet) angivits inom []-parenteser åtminstone första gången ett namn förekommer.

Introduktion

Kommunistiska internationalens (Kominterns) 6:e världskongress hölls i Moskva 17 juni – 1 september 1928, fyra år efter den 5:e kongressen. Nästa kongress, som skulle bli den sista, hölls 1935.

Den politik som fastslogs vid 6:e kongressen påbörjade en radikal kursändring vad gäller inställningen till socialdemokratien, tillämpningen av enhetsfronttaktiken, den fackliga politiken m m. Den nya kursen motiverades med att kapitalismen stod inför sin döds kris, att kapitalismen inträtt i ett nytt utvecklingsstadium, den ”tredje perioden”:

Denna tredje period, varunder motsägelsen mellan produktivkrafternas tillväxt och marknadernas förträngning alldeles särskilt tillspetsades, leder oundvikligen till en ny fas av krig mellan de imperialistiska staterna, av krig mot Sovjet-Unionen, av nationella befrielsekrig mot imperialismen, av imperialismens interventioner och av jättelika klasstrider. Denna period, då alla internationella motsättningar (mellan de kapitalistiska länderna och Sovjet-Unionen, den militära ockupationen av Nordkina som inledning till Kinas uppdelning och till imperialisternas kamp sinsemellan o. s. v.) tillspetsas, då de inre motsägelserna i de kapitalistiska länderna skärpes (arbetarmassornas utveckling åt vänster, skärpningen av klasskampen, som utlöser rörelser i kolonierna – Kina, Indien, Egypten och Syrien) leder oundvikligen över en fortsatt utveckling av den kapitalistiska stabiliseringens motsägelser till nya skakningar i den kapitalistiska stabiliseringen och till en ny hård tillspetsning av kapitalismens allmänna kris. [Inledning till resolutionen ”Världsläget ...”, se nedan]

I denna situation, när stod revolutionen stod för dörren, ansågs socialdemokratien utgöra det främsta hindret för en revolutionär lösning av krisen: Socialdemokratien betraktades som fascismens vänstra flygel, den var ”socialfascistisk”.

Den politik som knäslattes av denna Komintern-kongress, och som fördjupades vid Kominterns exekutivkommittés utvidgade 10:e plenum i juli 1929¹, brukar betecknas som ultra-vänsteristisk. Den var utomordentligt radikal i ord, men ledde till en mycket sekteristisk politik, vilken bl a omöjliggjorde samarbete med socialdemokratien mot fascismen, vilket fick katastrofala konsekvenser, i synnerhet i Tyskland (där Hitler tog makten 1933).

Om detta finns redan mycket skrivet varför vi inte går in närmare på dessa frågor, utan hänvisar till följande lästips, som innehåller ytterligare lästips.

Vid kongressen antogs även [Kommunistiska internationalens program](#)

Lästips – Kominterns ”tredje period”

[Zenit-artikel om Komintern](#) (allmänt om Kominterns historia)

Pierre Broué, [Kommunistiska Internationalen 1926-1933](#)

L Trotskij, [Tredje internationalen efter Lenin](#) (kritik av Kominterns program)

Fernando Claudín, [Krisen i den kommunistiska rörelsen, band 1](#) (kapitel 4, ”Det tyska exemplet”)

Martin Fahlgren, [Kominterns linje i Tyskland 1928-34](#)

[Kampen mot nazismen i Tyskland](#) (debatt i det maoistiska SKP om Kominterns linje i Tyskland)

MF 27/9 2015

---

¹ Om 10:e EKKI-plenum, se ”Resultatet av Kominternexekutivens tionde plenum” i artikelsamlingen [SKP och arbetsplatserna 1929-35](#)

Världsläget och Kommunistiska internationalens uppgifter

Inledning

1. Efter första imperialistiska världskriget genomgick den internationella arbetarrörelsen en rad utvecklingsstadier, som är uttryck för olika faser i det kapitalistiska systemets allmänna kris.

Den *första* perioden, vars höjdpunkt nåddes år 1921, tiden för den kapitalistiska regimens mest tillspetsade kris och för proletariatets direkta revolutionära aktioner, slöt å ena sidan med Sovjet-Unionens seger över interventionernas och de inre kontrarevolutionernas stridskrafter, med den proletära diktaturens konsolidering och organiserandet av Kommunistiska Internationalen samt å den andra sidan med en rad svåra nederlag för det västeuropeiska proletariatet och bourgeoisins begynnande allmänna offensiv. Avslutningen på denna period bildade det tyska proletariatets nederlag år 1923.

Nämnda nederlag var utgångspunkten för den *andra* perioden, tiden för den steg för steg försiggående partiella stabiliseringen av det kapitalistiska systemet, tiden för den kapitalistiska ekonomins ”återställelse”, tiden för utvecklingen och utvidgningen av kapitalets offensiv och för den genom de tunga nederlagen försvagade proletära arméns fortsatta försvarskamp. Å andra sidan är denna period det raska uppsvingets i Sovjet-Unionen, en tid av betydande framgångar i fråga om socialistiskt uppbygge, åtföljt av en stegring av de kommunistiska partiernas politiska inflytande på proletariatets breda massor.

I den *tredje* perioden slutligen, varunder kapitalismens ekonomi och nästan samtidigt även Sovjet-Unionens ekonomi blev bättre än förkrigsnivån (början av den så kallade ”rekonstruktionsperioden”, fortsatt tillväxt av de socialistiska hushållsformerna på den nya teknikens grundval). För den kapitalistiska världen är detta en period av snabb utveckling av tekniken, en allt större ökning av kartellerna och trusterna och av tendenser till statskapitalism. Samtidigt är detta en tid av den största förstärkning av världsekonomins själv motsägelser, försiggående i de former, som betingas av hela den hittillsvarande utvecklingen av kapitalismens allmänna kris (minskade marknader, Sovjet-Union, kolonial rörelse, stegring av imperialismens inre motsägelser). Denna tredje period, varunder motsägelsen mellan produktivkrafternas tillväxt och marknadernas förträngning alldeles särskilt tillspetsades, leder oundvikligen till en ny fas av krig mellan de imperialistiska staterna, av krig mot Sovjet-Unionen, av nationella befrielsekrig mot imperialismen, av imperialismens interventioner och av jättelika klasstrider. Denna period, då alla internationella motsättningar (mellan de kapitalistiska länderna och Sovjet-Unionen, den militära ockupationen av Nordkina som inledning till Kinas uppdelning och till imperialisternas kamp sinsemellan o. s. v.) tillspetsas, då de inre motsägelserna i de kapitalistiska länderna skärpes (arbetarmassornas utveckling åt vänster, skärpningen av klasskampen, som utlöser rörelser i kolonierna – Kina, Indien, Egypten och Syrien) leder oundvikligen över en fortsatt utveckling av den kapitalistiska stabiliseringens motsägelser till nya skakningar i den kapitalistiska stabiliseringen och till en ny hård tillspetsning av kapitalismens allmänna kris.

1. Världshushållningens teknik och ekonomi

2. Det lider inte ringaste tvivel, att de kapitalistiska ländernas teknik gjort ett betydande uppsving, som i några bland dem (Förenta staterna, Tyskland) antagit karaktär av en teknisk omvälvning. Den jättelika ökningen av motorernas antal, elektrifieringens tilltagande, den kemiska industrin, de nya metoderna för framställning av bränsle och råämne på syntetisk väg (bensin, konstsidan o. s. v.), användning av lätta metaller, den stora utvecklingen av auto-

transportväsendet å ena sidan och de med den ovanligt snabba utvecklingen av det löpande band-systemet förbundna nya formerna för arbetets organisation har å andra sidan på nytt ökat kapitalismens produktivkrafter. På denna basis sker en ökning av utrikeshandelsomsättningen och en utomordentlig stegring av kapitalutförseln, varigenom denna form av ekonomiska förbindelser mellan länderna i jämförelse med förkrigstiden fått en mycket större betydelse.

3. På ekonomikens område observeras en utomordentligt snabb tillväxt av de kapitalistiska monopolerna (karteller, truster och bankkonsortier), som utövar ett allt större inflytande även på lanthushållningen. Vid sidan av kapitalets kartellisering och förtrustning i "nationell" omfattning skall även en tillväxt av de internationella finanskapitalistiska sammanslutningarna antecknas. Samtidigt gör sig också tilltagande statskapitalistiska tendenser gällande, både i form av statskapitalism i ordets ursprungliga bemärkelse (statliga elektricitetsverk, kommunala industri- och transportföretag) och i form av företagarorganisationernas allt starkare sammanväxande med statsmaktens organ.

4. På samma gång antar kapitalismens allmänna kris nya former och utvecklar en rad specifika motsägelser på basis av förändringarna inom hela världshushållnings-systemets fundamentala byggnad. Förskjutningen av kapitalismens ekonomiska tyngdpunkt från Europa till Amerika och de ständigt allt starkare strävandena av det förtrustade och återhämtade Europa att frigöra sig från Förenta staternas ekonomiska herravälde, kapitalismens utveckling i kolonierna och halvkolonierna, den oerhörda skillnaden i tempot för tillväxten av olika länders ekonomiska och militära makt samt i storleken av deras koloniala besittningar, den fara som hotar imperialisternas positioner i synnerhet i Kina, Sovjet-Unionens utveckling, som revolutionerar alla länders arbetarklass och koloniernas arbetande massor och bildar en motvikt mot det kapitalistiska världssystemet – alla dessa motsägelser måste till slut leda till en explosion.

5. Kapitalismens ökade produktivkrafter råkar allt mer och mer i kollision med de inskränkta inländska marknaderna, som i en rad imperialistiska länder i följd av efterkrigstidens förfall och de koloniala bondemassornas utblottande har blivit ännu mindre, och med världshushållningens struktur, vars motsägelser genom den nya principiella antagonismen mellan Sovjet-Unionen och kapitalismens länder stegrats och utomordentligt komplicerats. Störningen i jämvikten mellan Europa och Amerika finner sitt skarpaste uttryck i det så kallade "tyska problemet" och i den brittiska imperialismens tillbakagång. Tyskland, som – till stor del tack vare den amerikanska krediten – snabbt svingat sig upp och är tvunget att gälda reparationer och räntor på sina skulder, finner inga tillräckliga marknader för sin varuexport och kan endast genom ständigt nya amerikanska krediter upprätthålla hela sitt förbindelsesystem, vilket återigen stegrar Tysklands konkurrenskraft på världsmarknaden.

Den brittiska imperialismens nedgång visar sig direkt i industrins oavbrutet försiggående sjukdoms- och stagnationsprocess i själva England, som trots alla rationaliseringsförsök, trots den svåraste nedpressning av arbetarklassens levnadsstandard allt mer och mer förlorar sin konkurrenskraft inom de viktigaste exportgrenarna på världsmarknaden. Tillbakagången visar sig i den fortgående minskningen av den engelska kapitalexporten, i förlusten av den engelska bourgeoisins härskarroll som världsborgenär och världsbankir och särskilt även ovanligt tydligt i den oerhörda ständiga arbetslösheten. Denna ekonomiska tillbakagång i förbindelse med Dominions framsteg och koloniernas revolutionering finner sitt uttryck i det brittiska världsríkets upplösningstendenser.

6. Teknikens och organisationens utveckling ledde i de förnämsta industriländerna till en permanent massarbetslöshet. De arbetslösa numerär är mångdubbelt större än de industriella reservarméerna under förkrigstiden var och de uppsuges inte ens under tider av yppersta högkonjunktur. I Förenta staterna t. ex., där teknikens framsteg är störst, försiggår under kolossal

produktionsökning ett absolut avtagande av den av industrikapitalet använda arbetskraften. Till och med i sådana länder, där detta tekniska framsteg kan fastslås, är rationaliseringen, som leder till en oerhörd stegring av produktivförmågan, förbunden med den högsta stegring av arbetets intensitet, med en mördande stegring av arbetstakten, med det grövsta tjuvutnyttjande av den levande arbetskraften. Arbetsprocessens mekanisering sätter kapitalisterna i stånd att i ständigt högre grad använda okvalificerad arbetskraft, kvinnor och ungdom, och att i allmänhet ersätta den kvalificerade arbetskraften med okvalificerad.

Alla försök att genom bildandet av europeiska och internationella karteller minska svårigheterna återföder på en utvidgad grundval och i nya former (avtal om maximikvoter, kamp mot de icke kartelliserade företagen o. s. v.) konkurrenskampen mellan England och den europeiska kontinentens stater och likaså konkurrenskampen på den europeiska kontinenten med sin politiska och ekonomiska splittring och sina talrika tullskrankor.

Under dessa förhållanden blir avsättningsmarknadernas och kapitalplaceringsfärens problem utomordentligt kritiskt. Det föranleder ett nytt skede av väldiga krigiska sammandrabbningar, av interventionskrig mot Sovjet-Unionen och den med alla medel redan förverkligade interventionen i Kina. Utvecklingen av den kapitalistiska stabiliseringens motsägelser leder på så sätt slutligen oundvikligt till den nuvarande ”stabiliseringsperiodens” omkastning i jättelika katastrofer.

2. De mellanstatliga förbindelserna och den så kallade ”utrikespolitikens” problem

7. De kapitalistiska staternas förbindelser med Sovjet-Unionen, med imperialismen i Kina, Europas (huvudsakligen Englands) med Förenta staterna bildar grundlaget för den nuvarande periodens samtliga internationella förbindelser. Tysklands utveckling och makternas därmed sammanhängande omgrupperingar är en av huvudfaktorerna i förändringarna i de europeiska mellanstatliga förbindelserna.

8. Som den viktigaste faktorn i kapitalismens nuvarande utveckling måste man betrakta den ekonomiska tyngdpunktens förflyttning till Förenta staterna och den på detta grundlag uppkomna skärpningen av dess imperialistiska aggressivitet. Förenta staterna, som i sin egenskap av Europas ständiga långivare bildar hävstången för Central-Europas uppsving, befäster samtidigt sin position i nästan alla jordens delar: Syd-Amerika blir i följd av den engelska kapitalismens undanträngning steg för steg en ofantlig ”inflytelsesfär” för Förenta staterna, som på den amerikanska kontinenten med järn och blod undertrycker varje motstånd (Nicaragua, o. a.). Kanada och till och med Australien tenderar på det s. k. ”ekonomiska samarbetets” grundlag (varvid Förenta staternas hegemoni på förhand är otvivelaktig) alltmer till Förenta staterna. Över hela världen uppdrar Förenta staterna storstilade planer för att rycka till sig de viktigaste råvarukällorna och försvaga Englands maktställning genom att tillintetgöra dess monopolställning som nafta- och kautschukproducent. I Afrika söker Förenta staterna undergräva grundvalen för Englands bomullsproduktion i Egypten och Sudan o. s. v. I Kina, där Förenta staterna stötte samman med Japan och England, besitter Förenta staterna den starkaste position och döljer sig närmast bakom principen om ”den öppna dörrens” politik, men tar faktiskt del i Kinas delning. Den nordamerikanska imperialismen övergår till den direkta militära ockupationens politik.

9. Förenta staternas snabba expansion sätter dess intressen i obeveklig kollision med den förfallande men ännu alltjämt ytterst mäktiga engelska imperialismen. Motsatsen mellan dollarrepubliken med dess snabba utvecklingstempo med jämförelsevis små kolonialbesittningar och det i tillbakagång stadda brittiska kolonialväldet med dess gigantiska kolonialmonopol, det är hjulaxeln på den nuvarande periodens internationella motsatser. Just

här är knutpunkten för den stundande kampen om den koloniala (och inte endast den koloniala) världens nyuppdelning att söka. Det angloamerikanska "samarbetet" har slagit om i en rasande rivalitet, som öppnar utsikterna för en oerhörd sammandrabbning mellan de bägge makterna.

10. Det amerikanska kapitalets inflöde i Europa gjorde sig starkast märkbart i Tysklands ekonomiska uppsving. Tyskland, som var fullständigt ekonomiskt ruinerat, nådde med hjälp av Förenta staternas systematiska kreditgivning på nytt ett högt utvecklingsstadium. Med detta sammanhänger Tysklands stegrade politiska betydelse. Den monopolistiska kapitalismens tillväxt i Tyskland leder å ena sidan till Versaillesystemets ständigt fortgående sönderfallande, å andra sidan till Tysklands ständigt allt avgjordare "vänsterorientering" (d. v. s. imperialistiska och sovjetfientliga orientering). Då Tyskland vid tiden för sitt ekonomiska förfall och sin politiska och nationella förnedring sökte en överenskommelse med den proletära staten, den enda stat som var motståndare till Tysklands imperialistiska förslavande, så drev nyimperialismens mognade tendenser den tyska bourgeoisin alltmer över till en sovjetfientlig hållning.

11. Detta faktum måste återigen obevekligt ändra de europeiska makternas gruppering. En hel rad bestående inreeuropeiska motsatser (framför allt den italiensk-franska både på Balkan och i Nord-Afrika) leder under förbindelsernas allmänna ostadighet till ständiga omgrupperingar av staterna. Men i hela skiftningen av detta oupphörliga omgrupperande framträder huvudentenden tydligt, tendensen till kamp mot Sovjet-Unionen. De otaliga fördragen och avtalen mellan en hel rad små och stora stater (Polen, Rumänien, Italien, Ungern, Tjeckoslovakien, randstaterna o. s. v.), som riktades mot Sovjet-Unionen och ingicks enligt anvisningar från London och Paris, låter denna tendens komma till allt klarare uttryck. Ändringen i Tysklands ställning avslutar i viss mån ett bestämt stadium av denna process, det imperialistiska kontrarevolutionära blockets förberedelseprocess för krig mot Sovjet-Unionen.

12. Kampen om avsättningsmarknaderna och områdena för kapitalplaceringar inte endast skärper faran för krig mot Sovjet-Unionen och mellan imperialisterna sinsemellan, utan har också redan lett till det stora interventionskriget för uppdelning av den ofantliga kinesiska marknaden. På de punkter där imperialisterna har framför sig ett utsugningsobjekt och samtidigt en revolutionär rörelse, som undergräver de kapitalistiska principernas välde, är bildandet av imperialistiska block mest sannolikt. Därför ser vi vid sidan om de imperialistiska makternas block mot Sovjet-Unionen en allmän militär, kontrarevolutionär, blodig intervention mot den kinesiska revolutionen de häftigaste intressekonflikter inom det imperialistiska blocket självt, i främsta rummet motsatserna mellan Japans rovgiriga imperialism, som driver öppen ockupationspolitik, och den amerikanska imperialismens oerhörda makt, som i nuvarande utvecklingsstadium hycklande insveper sig i pacifismens mantel. Det av imperialisterna faktiskt förda kriget mot kinesiska folket kan på detta sätt släppa lös en jättekonflikt mellan imperialisterna själva.

3. Bourgeoisins statsmakt och klasstyrkornas omgrupperingar

I det stora flertalet kapitalistiska länder bestäms bourgeoisins politik för närvarande av två uppgifter: den fortsatta stegringen av konkurrensförmågan, d. v. s. genom fortsatt utveckling av den kapitalistiska rationaliseringen och förberedandet av krig. Socialt klassmässigt sett leder denna bourgeoisins politik å ena sidan till ett ökat tryck på arbetarklassen och till en höjning av exploaterings-raten, å andra sidan till den ekonomiska och politiska korrupsionens "kompensationsmetoder", vars medvetna bärare socialdemokratien allt mer och mer blir.

14. Kapitalets centralisation och storjordegendomens införlivande med finanskapitalets allmänna organisation medelst banksystemet leder till en allt starkare konsolidering av de

förenade mäktiga utsugarnas krafter, vars organisationer direkt sammanväxer med statsmaktens organ. Om den så kallade statskapitalismens system under krigstiden i stor utsträckning var ett system av belägringstillståndets ekonomi, som efter krigets slut ”avskaffades”, så är den nuvarande tillväxten av de statskapitalistiska tendenserna, som grundar sig på produktivkrafternas stegring och ekonomins snabba centralisation, återigen objektivt förutsättningen för krigsekonomisk mobilisering till de stundande konflikterna. Förskjutningen i fördelningen av produktivkrafterna till förmån för den kemiska industrin, som i det moderna kriget spelar den största rollen, framhäver allt mer och mer betydelsen av detta faktum.

15. Denna evolution i statsmaktens förhållande till företagarorganisationerna, koncentrationen av bourgeoisins alla krafter i den borgerliga staten framkallar i alla kapitalistiska länder även en reaktionär omgestaltning av den s. k. ”borgerliga statsordningen”. Denna omgestaltning, som är ett karakteristiskt uttryck för kapitalismens nuvarande krisperiod, uppenbarar sig politiskt i den borgerliga demokratins och den borgerliga parlamentarismens allmänna kris och får sin specifika prägel i den ovanliga skärpa, som den förlämnar åt alla ekonomiska strider mellan kapital och arbete. Vid varenda stor ekonomisk strejk stöter arbetarna tillsammans med de förtrustade kapitalistiska giganterna, som är sammanvuxna med den imperialistiska statsmakten. En strejk av detta slag får därför politisk karaktär, d. v. s. den blir av betydelse för hela klassen. Utvecklingen av varenda strejk av detta slag ger den alltså en *statsfientlig* karaktär. Just detta tvingar bourgeoisin och dess statsmakt till de komplicerade formerna av ekonomisk och politisk korruption av vissa delar av arbetarklassen och att taga sin tillflykt till dess politiska och fackliga organisation. De reformistiska fackföreningarnas och de reformistiska partiernas hopväxande med företagarorganisationerna och den borgerliga staten (ur arbetarnas led utvalda statstjänstemän och tjänstemän i företagarorganisationerna), den ”ekonomiska demokratins” och ”den industriella fredens” teori och praxis – allt det där är preventivmedel mot klasskampens utveckling.

16. Samtidigt utvecklar de imperialistiska staterna allt skarpare metoder och medel för undertryckandet av proletariatets revolutionära förtrupp, i synnerhet de kommunistiska partierna, som ensamt och allenast leder och organiserar arbetarklassens kamp mot de imperialistiska krigerna och den tilltagande utsugningen. Dessa undertryckningsåtgärder står likaledes i direkt samband med de imperialistiska staternas krigsförberedelser, men återspeglar dessutom den allmänna skärpningen av klassmotsättningarna och den stegrade tillspetsningen av klasskampens alla former och metoder, som allt mer och mer tar sig uttryck i användningen av fascistiska undertryckningsmedel från bourgeoisins sida. Hit hör: lagen mot fackföreningarna i England, Paul Boncours krigslag, en hel mängd av s. k. ”statskyddslag” (t. ex. på Balkan) och repressalierna mot kommunisterna i Frankrike, krossandet av fackföreningarna och terrorn mot kommunisterna i Italien, terrorn i Japan, i Polen, massavrättningarna av kommunister och revolutionära arbetare och bönder i Kina samt repressalierna mot revolutionärerna i kolonierna över huvud, försöken att upplösa Rote Front Kämpferbund i Tyskland o. s. v. I en hel mängd länder, där de kommunistiska partierna ännu är legala, eftersträvar bourgeoisin att med socialdemokratins tillhjälp driva de kommunistiska partierna i illegalitet. Därför är massornas mobilisering och kampen mot bourgeoisins oupphörliga angrepp en allt större nödvändighet.

17. Men på samma gång växer även i mångfaldiga former motståndet från arbetarklassens sida, som redan återhämtat sig från de svåra nederlagen under den senast förflutna perioden. Utvecklingen av den kapitalistiska stabiliseringens motsägelser, rationaliseringen, arbetslöshetens tilltagande, det växande trycket på arbetarklassen, småbourgeoisins ruin o. s. v. skärper med oundviklighet klasskampen och utvidgar dess plattform. Arbetarklassens allmänna radikaliseringsprocess skrider framåt, de rent borgerliga partiernas inflytande på arbetarmassorna blir allt svagare. Arbetarmassorna är på marsch dels till socialdemokratien,

dels till de kommunistiska partierna. Tempot i de mest aktiva elementens marsch från socialdemokratin, som allt mer och mer stöder sig på småborgerliga skikt och vars grundval således förskjuter sig från arbetarklassen till småbourgeoisin, in i kommunisternas läger stegras. De kommunistiska partiernas inflytande och auktoritet inom arbetarklassen växer. Om stabiliseringsperiodens början och kapitalets allmänna offensiv utlöste väldiga försvarsstrider, så manifesterade sig den nuvarande nya fasen i varje fall genom väldiga masskamps-företeelser, särskilt strejkvågen i en hel mängd länder (Tyskland, Frankrike, Tjeckoslovakien o. s. v.), Wien-proletariatets uppror, demonstrationerna på grund av Saccos och Vanzettis avrättning, rörelsen för Sovjet-Unionen o. s. v.

Återverkan av den kapitalistiska rationaliseringens självmotsägelser, den tilltagande tillspetsningen av klasskampen medför på så sätt, trots bourgeoisins och socialdemokratins motåtgärder, en ideologisk differentiering och en stegring av arbetarklassens revolutionära krafter samt befästandet av kommunismens positioner inom den internationella arbetarrörelsen.

4. Klasskampen, socialdemokratin och fascismen

18. Trots klasskampens tillspetsning visar reformismen inom den europeiska och amerikanska arbetarrörelsen tecken till livskraft och politisk seghet. Det allmänna socialekonomiska grundlaget för denna företeelse är det långsamma utvecklingstempot i kapitalismens kris under samtidig tillväxt av den ena och jämförelsevis långsamt förfall av den andra av dess huvudbeståndsdelar. Hit hör följande fakta: Förenta staternas i styrka tilltagande position som internationell utsugare, långgivare och ockrare (Förenta staternas ”prosperitet”, blomstring), Englands betydande kolonialmakt, som endast sakta förlorar sina positioner på världsmarknaden, den tyska ekonomins uppsving o. s. v. I sammanhang med dessa grundläggande processer har vi det försiggående sammanväxandet av statsapparaten och företagarorganisationerna med spetsarna av de av socialdemokratin ledda arbetarorganisationerna, uppkomsten av en ny tjänstemannakategori, rekryterad ur arbetararistokratin (stats- och kommunaltjänstemän, tjänstemän i företagarorganisationerna, funktionärer i arbetarnas och kapitalisternas ”gemensamma” organisationer, de s. k. ”representanterna för proletariatet” i postväsendet, i järnvägsledningen, i bankorganisationerna, där de uppträder i fackföreningarnas, Kooperationens o. s. v. namn).

Detta förborgerligande av arbetararistokratin spetsar understödes och forceras avsiktligt av socialdemokratin. Från ett skamlöst försvar av kapitalismen övergick socialdemokratin till dess öppna understödande, till dess aktiva återuppbyggande, från fraserna om klasskamp till predikandet av ”ekonomisk fred”, från ”fosterlandsförsvaret” till förberedelse av kriget mot Sovjet-Unionen, från koloniernas försvar med läpparna till den direkta hjälpens politik vid koloniernas undertryckande, från småborgerlig pacifism till dyrkan av det imperialistiska folkförbundet, från den falskt marxistiska revisionismen till det engelska Labour Partys liberalism.

Denna ideologiska inriktning motsvarar även fullkomligt socialdemokratins och de reformistiska fackföreningsledarnas praktiska verksamhet, i främsta rummet deras kampanj för arbetarklassens fullständiga neutralisering genom de ”amerikanska” metoderna för korrumpning och splittring (internationella arbetsbyråns verksamhet, generalrådets och Labour Partys representanters konferenser med företagarförbunden i England, ”riksekonmirådet” i Frankrike, skiljedomsväsendet i Tyskland, lagarna om tvångsskiljedom i en rad skandinaviska länder, bildandet av ett gemensamt organ av handels- och arbetskammare i Österrike o. s. v.). Socialdemokratins och de reformistiska fackföreningsledarnas förrådiska roll under strejker och politiska kriser, vid konflikter och uppror i kolonierna, rättfärdigandet av terrorn mot arbetarklassen (i anledning av strejken i England, upproret i Wien, metallarbetarstrejken i Tyskland, nedskjutningen av arbetare i Tjeckoslovakien och Polen, den kinesiska

revolutionen, upproren i Syrien och Marocko o. s. v.) finner för närvarande sin komplettering i de förbittrade angreppen mot kommunisterna och de revolutionära arbetarna över huvud taget (uteslutnings- och sprängningspolitiken mot fackföreningarna, Kooperationen och andra massorganisationer i en hel mängd länder).

21. För ögonblicket är denna brett anlagda klassplittrande politik av de reformistiska ledarna, som på bourgeoisins order utesluter de bästa revolutionära elementen ur de proletära massorganisationerna, en oskiljaktig beståndsdel av deras arbetsgemenskaps- och koalitionspolitik med bourgeoisin för att på detta sätt i förväg lamslå de proletära kampledens inre slutenhet och deras motståndskraft mot kapitalets anfall. Denna politik är ett nödvändigt led i deras socialimperialistiska politik (deras rustningspolitik, deras antisovjetpolitik och deras rovpolitik i kolonierna). Gentemot dessa reformisternas försök att inifrån upplösa den proletära kampfronten måste kommunisterna i synnerhet i innevarande ögonblick tillgripa och utvidga den hårdaste motoffensiv för att mot den reformistiska sprängningspolitiken mot proletariatets massorganisationer (fackförenings-, kooperations-, bildnings- och sportorganisationer o. s. v.) ställa upp massornas kamp för klassenhet.

En särskilt skändlig roll i reformismens splittringskampanj spelar socialdemokratins s. k. ”vänsterledare”, som visserligen med läpparna svär enheten trohet, men i verkligheten alltid och alltjämt obetingat understöder Andra Internationalens och Fackföreningsinternationalens i Amsterdam brottsliga splittringsmetoder.

På utrikespolitikens område är de socialdemokratiska spetsarna och de reformistiska fackföreningarnas spetsar i de imperialistiska länderna de konsekventa representanterna för den borgerliga statens intressen. Stödet åt denna stat, åt dess väpnade makt, åt dess polis, åt dess expansionssträvanden och åt dess principiella fientlighet mot Sovjet-Unionen, stödet åt de rovgiriga fördragen och avtalen, åt kolonialpolitiken, åt ockupationerna, åt annexionerna, åt protektoraten och mandaten, stödet åt folkförbundet och åt de imperialistiska makternas hetskampanj mot Sovjet-Unionen, socialdemokratins deltagande i det ”pacifistiska” bedrägeriet mot massorna och i förberedelsen till krig mot de proletära republikerna, det reformistiska bedrägeriet mot koloniernas arbetare (Purcell i Indien, Andra Internationalens resolutioner i kolonialfrågan), detta är i sina huvuddrag socialdemokratins verkliga hållning i utrikespolitiken.

Socialdemokratien har under hela den gångna perioden i egenskap av borgerligt ”arbetarparti” spelat rollen av bourgeoisins sista reserv. Bourgeoisin har med socialdemokratins hjälp jämnat vägen för kapitalismens stabilisering (serien av koalitionsregeringar i Europa). Kapitalismens förstärkning gjorde till en viss grad socialdemokratins funktion som regeringsparti överflödigt. Socialdemokratins utträngande ur koalitionen och bildandet av de s. k. ”rent borgerliga” regeringarna avlöste den s. k. ”demokratiska pacifismens” skede. Socialdemokratien har, därigenom att den å ena sidan spelade en oppositionsroll och å andra sidan rollen av agitator och propagandist för den s. k. ”realistiska pacifismens” och ”ekonomiska fredens” politik, behållit sitt inflytande över betydande lager av arbetarmassorna. Den har åt sig vunnit en del av arbetarna, som avtågade ur de borgerliga partierna, och förvärvat inflytande bland de i radikaliseringsprocess stadda delarna av småbourgeoisin (valen i Frankrike och Tyskland) och har i Central-Europa om igen inträtt i regeringen. Man måste dock ha i minne, att dessa nya koalitionsregeringar med socialdemokratins direkta medverkan icke kan vara och icke heller är några enkla upprepningar av de tidigare kombinationerna. I synnerhet gäller detta utrikespolitiska frågor över huvud taget, liksom framför allt krigspolitiken. De socialdemokratiska ledarna spelar här en mycket mer förrädisk roll än under alla föregående etapper av sin utveckling.

Man måste också hålla i sikte att, särskilt i följd av socialdemokratins koalitionspraxis och dess officiella spetsars hela utvecklingsförlopp, en förstärkning av socialdemokratins s. k. ”vänstra” flygel (austromarxismen, tranmaelismen, det engelska Independent Labour Partys ideologi, maximalismen i Italien) är möjlig, och denna bedrar arbetarmassorna med finare och alltså för den proletära revolutionens sak mycket farligare metoder. Erfarenheterna under de kritiska perioderna (1923 års revolution i Tyskland, den engelska strejken, upproret i Wien), vidare ”vänster”-socialdemokraternas hållning till imperialisternas krigsförberedelser mot Sovjet-Unionen, visade tydligt, att de ”vänster”-socialdemokratiska ledarna är de farligaste fienderna till kommunismen och proletariatets diktatur. Särskilt krasst bevisades detta genom den österrikiska socialdemokratins skändliga hållning – detta ”mönsterparti” av Andra Internationalens ”vänstra” flygel – under Wienproletariatets blodiga julikamp. Alldeles särskilt klart trädde det i dagen genom Bauers, Adlers & C:s fullständiga, bankrutt, hur austromarxismen, som i synnerhet efter Wienupprorets undertryckande allt mer och mer utvecklar sina öppet reaktionära tendenser, i praktiken alltid begår det skändligaste förräderi mot arbetarklassen och tjänar som reformismens farligaste vapen för de revolutionära massornas bedragande. Därför måste kommunisterna, med utnyttjande av radikaliseringsprocessen inom arbetarklassen och socialdemokratins, försöka vinna ett allt större inflytande över denna utveckling, hänsynslöst avslöja de ”vänster”-socialdemokratiska ledarna som de farligaste representanterna inom arbetarrörelsen för bourgeoisins politik och ovillkorligen erövra de arbetarmassor, som överger dessa ”vänster”-socialdemokratiska ledare.

24. Utom att bourgeoisin lockar till sig socialdemokratins, uppträder bourgeoisin i kritiska ögonblick och under vissa förhållanden på arenan även med den fascistiska regimen.

Fascismens karakteristiska drag består i att bourgeoisin, med hänsyn till det kapitalistiska hushållningssystemets skakning och särskilda objektiva och subjektiva omständigheter, utnyttjar missnöjet hos bourgeoisins under- och medelklass i städerna och på landsbygden och till och med hos vissa skikt av deklasserade proletärer till en reaktionär massrörelse för att spärra revolutionen vägen. Fascismen tillgriper det direkta våldets metoder för att bryta arbetarklassens och de fattiga böndernas organisationers makt och skrida till erövring av makten. Till makten kommen, försöker fascismen inom sina led åstadkomma ett politiskt och organisatoriskt enande av alla härskande klasser i det kapitalistiska samhället (banker storindustri, godsägare) och upprätta deras odelade, öppna och konsekventa diktatur. Fascismen ställer till de härskande klassernas förfogande en väpnad makt, som är speciellt skolad för inbördeskriget, och skapar en ny statstyp, som öppet stöder sig på våldet och tvånget och korrumpierar inte endast de småborgerliga lagren utan också vissa element av arbetarklassen (anställda f. d. reformistiska ledare som blivit statstjänare, funktionärer i fackföreningarna o. s. v. eller i det fascistiska partiet, vidare fattiga bönder och deklasserade proletärer, som värvas för den fascistiska ”milisen”).

Den italienska fascismen, som genom diverse medel (understöd av amerikanskt kapital, oerhört ekonomiskt och politiskt tryck på massorna, vissa former av statskapitalism) på de senare åren förmått försvaga verkningarna av den inre politiska och ekonomiska krisen, skapade den klassiska typen för fascistisk regim.

Mer eller mindre utvecklade tendenser och frön till fascistisk rörelse finns numera nästan överallt. Klassamarbetsideologin, som är socialdemokratins officiella ideologi, har många beröringspunkter med fascismens ideologi. Frön till de fascistiska metoder, som begagnas mot den revolutionära arbetarrörelsen, finns i många socialdemokratiska partiers praxis, likaväl som i den reformistiska fackföreningsbyråkratins praxis.

På de internationella förbindelsernas område för fascismen en våldsam och provokatorisk politik. De fascistiska diktaturerna i Polen och Italien visar ständigt aggressivare tendenser

och betyder ett bestående hot mot freden. Fascismen hotar arbetarklassen i alla länder med militära äventyr och krig.

5. Kolonialländerna och kinesiska revolutionen

25. Det internationella kapitalistiska systemets allmänna kris tar sig för närvarande skarpast uttryck i upproren och revolutionerna i de koloniala och halvkoloniala länderna. Motståndet mot Förenta staternas imperialistiska politik (Mexiko och Nicaragua, rörelsen mot Förenta staterna i Syd Amerika), upproren i Syrien och Marocko, den ständiga jäsningen i Egypten och på Korea, upproret i Indonesien, den tilltagande revolutionära krisen i Indien och slutligen den stora revolutionen i Kina, alla dessa tilldragelser och rörelser pekar på den väldiga roll, som kolonierna och halvkolonierna spelar i den revolutionära kampen mot imperialismen.

26. Det viktigaste av dessa fakta, en händelse av världshistorisk betydelse, är den stora kinesiska revolutionen. I sin direkta aktionskrets indrog den dussintals miljoner människor och omfattade indirekt flera hundratal miljoner, en jättelik människomassa, som för första gången med sådan kraft upptog kampen mot imperialismen. Kinas intima förbindelse med Indokina och Indien förhöjer ytterligare i oerhörd grad den kinesiska revolutionens betydelse. Slutligen måste denna revolutions hela förlopp, dess demokratiska karaktär, dess oundvikliga omkastning i en proletär revolution för hela världsproletariatet klarlägga den internationella betydelsen av kinesiska revolutionen i hela dess storhet.

27. Kinesiska revolutionen är som antiimperialistisk och nationell befrielseörelse och till sitt objektiva innehåll på de olika stadierna en borgerligt demokratisk revolution, som oundvikligen slår om i en proletär revolution. Under sitt förlopp, i samma mån som de breda arbetar- och bondemassorna råkade i rörelse, då agrarrevolutionen verkligen utvecklade sig, och på plebejiskt sätt gjorde upp räkningen med godsägarna (gentrys, "tu-chao"), gick den nationella bourgeoisin (Kuo-Min-Tang) efter en rad av omvälvningar definitivt över till kontrarevolutionens läger och slöt ett förbund med godsägarna och ett avtal med de imperialistiska makt-havarna. Därför är kampen mot imperialismen oskiljaktigt förbunden med kampen om jorden och kampen mot den kontrarevolutionära bourgeoisins makt – den kan icke skiljas från kampen mot godsägarna och militaristerna och deras krig sinsemellan, som utplundrar folk-massorna och stärker imperialisternas position. Kinas befrielse kan endast nås i kamp mot den kinesiska bourgeoisin för agrarrevolutionen och konfiskation av godsägarnas jord, i kamp för bondeklassens befrielse från de oerhörda skattebördorna. Kinas befrielse kan icke vinnas utan seger för proletariatets och bondeklassens diktatur, icke utan konfiskation av jorden, icke utan nationaliseringen av de utländska företagen, bankerna, transportväsendet o. s. v.

Dessa uppgifter kan endast lösas, när de breda bondelagren under det revolutionära kinesiska proletariatets ledning och hegemoni genomför ett segerrikt uppror.

Kinesiska revolutionens nuvarande läge karakteriseras av följande förhållanden: imperialisternas, godsägarnas och bourgeoisins block tillfogade, oaktat sina inre motsägelser, proletariatet och bondeklassen svåra nederlag och förintade en stor del av kommunistiska partiets medlemmar. Arbetarrörelsen har ännu inte helt återhämtat sig från nederlagen. Däremot fortsätter bonderörelsen i en mängd områden. Där bondeupproren var segerrika skapades organ för bondemakten, delvis i form av bonderåd. Kommunistiska partiet växer och konsoliderar sig. Dess auktoritet hos och inflytande över arbetar- och bondemassorna tilltar. I det stora hela kan det nuvarande läget – i betraktande av de stora skiljaktigheterna av utvecklingen i olika delar av Kinas jättelika vidder – betecknas som en epok av massornas förberedelse på ett uppblossande av revolutionen.

28. I Indien började en ny våg av den national-revolutionära rörelsen, som karakteriseras av proletariatets självständiga uppträdande (strejken av textilarbetarna i Bombay och järnvägs-

männen i Kalkutta, majdemonstrationer o. s. v.). Detta nya uppblossande har sin djupa rot i landets hela läge. Det under kriget och efterkrigstiden betydligt påskyndade industrialiserings-tempot har nu saktat av. Den engelska imperialismens politik hämmar Indiens industriella utveckling, leder till förlust av jord och till bondeklassens utblottande. Försöken att genom en bedrövlig agrarreform förmå ett ringa skikt av storbönder att stödja den engelska regeringen och de inhemska godsägarna åtföljdes av de ofantliga bondemassornas fortsatta utblottande och av en skärpning av deras utsugning. Arbetarnas rovgiriga utsugande, som på många håll bibehållit formen av halvt slaveri, är förbunden med en utomordentlig stegring av arbetets intensitet. I kamp mot denna barbariska utplundring befriar sig proletariatet från bourgeoisins och reformismens inflytande, trots att fackföreningsapparaten ännu befinner sig i reformisternas händer. Bonderörelsen, som år 1922 desorganiserades genom Gandhis förräderi och utsattes för den feodala reaktionens grymma repressalier, går visserligen långsamt men dock oavbrutet ett nytt uppsving till mötes. Den liberala och nationella bourgeoisin (svarajpartiets ledande flygel), som genom den hårdnackade engelska imperialismen tvingas att återuppta sin mer eller mindre lojala opposition mot engelska imperialismen, försöker trots sitt ganska engelskfientliga uppträdande i grund och botten en överenskommelse med imperialismen på de arbetande massornas bekostnad. Å andra sidan driver Indiens hela utveckling de bredaste småborgerliga massorna i städerna och på landsbygden, framför allt den ruinerade bondeklassen, ut på revolutionens väg. Endast under proletariatets ledning blir blocket av arbetarna, bönderna och den revolutionära delen av de intellektuella i stånd att slå ned imperialisternas, storgodsägarnas och den opportunistiska bourgeoisins block, att släppa lös agrarrevolutionen och riva upp den imperialistiska fronten. Förenandet av de splittrade kommunistiska grupperna, sammanfattningen av de revolutionära massorna i fackföreningar och ett systematiskt, ihålligt arbete inom dem för att fullständigt avslöja och köra bort de socialförrädiska ledarna ur alla fackföreningar, detta är den trängande uppgiften för den indiska arbetarklassen och ett nödvändigt villkor för massornas revolutionära kamp för Indiens oavhängighet.

29. Ett nytt uppsving för den kinesiska revolutionen, de koloniala upproren och den oundvikliga tillspetsningen av den revolutionära situationen i Indien kan skapa en fullkomligt ny världspolitisk situation och kasta det kapitalistiska systemets relativa stabilisering över ända. Utvecklingen av konflikterna mellan de imperialistiska makterna, deras block mot Sovjet-Unionen, likaväl som den oerhörda tillspetsningen i kampen mellan imperialismen och kolonialvärlden, bekräftar ständigt återigen epokens allmänna karaktär som en ”epok av krig och revolutioner”.

6. Kommunistiska Internationalens taktiska kurs och huvuduppgifter

30. Problemet om kampen mot det stundande imperialistiska kriget, Sovjet-Unionens försvar, kampen mot interventionen i Kina och mot Kinas delning – den kinesiska revolutionens och de koloniala upprorens försvar – detta är i nuvarande ögonblick den kommunistiska rörelsens internationella huvuduppgifter. Lösningen av dem måste förknippas med arbetarklassens dagliga kamp mot kapitalets offensiv och underordnas kampen för den proletära diktaturen.

31. Kampen mot faran för imperialistiska krig mellan de kapitalistiska staterna och ett imperialistiskt krig mot Sovjet-Unionen måste föras systematiskt och dag ut, dag in. Denna kamp är otänkbar utan ett definitivt avslöjande av pacifismen, som under nuvarande förhållanden och vid förberedelserna till kriget och dessa förberedelsers maskerande, utgör ett viktigt vapen i imperialisternas händer. Denna kamp är otänkbar utan avslöjande av ”folkförbundet”, den imperialistiska ”pacifismens” huvudredskap. Denna kamp är slutligen otänkbar utan avslöjande av socialdemokratien, som är imperialismen behjälplig att under pacifismens täckmantel dölja förberedelsen till nya krig. Ständig avslöjning av folkförbundet

medelst fakta, ständigt understöd åt Sovjet-Unionens avrustningsförslag och de ”egna” regeringarnas avslöjande med tillhjälp av samma förslag (interpellationer i parlamenten och samtidigt massdemonstrationer o. s. v.), oavlåtlig belysning av de imperialistiska staternas faktiska rustningar, av den kemiska industrin, av militärbudgeterna, av imperialismens hemliga och offentliga fördrag och sammansvärjningar, av imperialisternas roll i Kina. Avslöjande av den socialdemokratiska ”realistiska pacifismens” svindel, av ultraimperialismen och ”folkförbundets” roll, ständigt påvisande av första världskrigets ”resultat” och av dess militära och diplomatiska förberedelses hemlighållande, kamp mot pacifismen av alla slag och propagering av de kommunistiska parollerna – i första rummet parollen om det ”egna” imperialistiska fosterlandets nederlag och det imperialistiska krigets förvandling till inbördeskrig, arbete bland soldater och matrosar, bildandet av illegala celler och arbete bland bönderna – detta måste vara de kommunistiska partiernas huvuduppgifter på detta område.

32. En seger för imperialisterna i deras kamp mot Sovjet-Unionen skulle inte endast vara ett nederlag för Sovjet-Unionens proletariat, utan också det allra tyngsta nederlag, som det internationella proletariatet någonsin lidit. Arbetarrörelsen skulle slungas årtionden tillbaka.

I hela Europa skulle den svartaste reaktion hålla sitt intåg. Om arbetarklassen, under intrycket av novemberrevolutionen och i följd av en rad revolutioner i Tyskland, i Österrike och andra länder, hade ett antal stora framgångar, så skulle nederlaget för Sovjet-Unionens proletariat skriva ett nytt blad i historien om en ännu aldrig skådad bestialisk, kontrarevolutionär terror. Kampen för Sovjet-Unionens försvar måste därför oundvikligen stå i centrum för all uppmärksamhet. Därför måste omsorgen om Sovjet-Unionens öde, mot vilket imperialisterna sammanfattar sina stridskrafter, leda därhän att systematiska förberedelser träffas för att kriget mot Sovjet-Unionen förvandlas till ett inbördeskrig mot de imperialistiska regeringarna, till ett krig för Sovjet-Unionens försvar.

33. Kampen mot det imperialistiska kriget och för försvaret av den kinesiska revolutionen och Sovjet-Unionen kräver en stegring av internationalismen, av arbetarklassens kampanda. Erfarenheten har visat att de kommunistiska partierna inte står på toppunkten i fråga om dessa internationella uppgifter. Redan Kominterns exekutivkommittés (KIEK) 7:e utvidgade plenum konstaterade, att ”nästan, alla Kominterns partier inte utvecklat tillräcklig energi i kampen för att stödja den engelska strejken och kinesiska revolutionen”. Fortsatta erfarenheter bekräftade, att uppskattandet just av rörelsens internationella uppgifter var otillfredsställande. I en mängd fall i synnerhet i kampen mot interventionen i Kina – visade sig Kominterns sektioner inte tillräckligt förmå mobilisera massorna. Kongressen riktar alla kommunistiska partiers uppmärksamhet på nödvändigheten att på det grundligaste befria sig från dessa brister att systematiskt genomarbeta dessa frågor (grundlig belysning i pressen, propagandistisk och agitatorisk litteratur o. s. v.) och mycket mera energiskt lägga sig vinn om de breda proletära massornas självuppföstran och skolning för kampen och för *internationalismen*.

34. Att stödja rörelsen i kolonierna, i synnerhet genom de kommunistiska partierna i de av imperialisterna undertryckta länderna, är en av de viktigaste uppgifterna i nuvarande stund, att kämpa mot interventionen i Kina, att kämpa mot undertryckandet av frihetsrörelsen i alla kolonierna, att arbeta inom armén och flottan, att energiskt understödja de upproriska kolonialfolken, det måste vara den allra närmaste tidens uppgifter. Kongressen ålägger samtidigt exekutivkommittén att skänka kolonialrörelserna en mycket allvarligare uppmärksamhet och att i motsvarande grad reorganisera och förstärka de med detta arbete betrodda avdelningarna.

Särskilt betonar kongressen nödvändigheten att av alla krafter organisera rörelsen bland negrerna, både i Förenta staterna och i andra länder (i synnerhet i Syd-Afrika). Kongressen

kräver i samband med detta den mest energiska och hänsynslösa kamp mot varje yttring av den s. k. "vita chauvinismen".

35. I de "framskridna" kapitalistiska länderna, där de avgörande striderna för den proletära diktaturen och för socialismen utkämpas, måste de kommunistiska partiernas allmänna taktiska orientering riktas mot att arbetarorganisationerna på något som helst sätt växer in i de kapitalistiska privata eller statliga organisationerna, mot att fackföreningarna "sammanväxer" med trusterna, mot den "ekonomiska freden", mot tvångsskiljedomsväsen, mot den borgerliga statsmakten och mot trusterna. De kommunistiska partierna måste uttröttligt upplysa arbetarmassorna om det direkta samband, som består mellan propagandan för den "ekonomiska freden", skiljedomsväsendet och repressalierna mot den proletära rörelsens revolutionära förtrupp, likaväl som förberedelserna till det imperialistiska kriget.

36. I följd av industrins stegrade trustifiering och tendenserna till statskapitalism, i följd av stats- och trustorganisationernas sammanväxande med den reformistiska fackföreningsapparaten, i följd av socialdemokratin alltigenom borgerliga och aktivt imperialistiska ideologi måste kampen mot detta "borgerliga arbetarparti" skärpas. Skärpningen av denna kamp måste bli en följd av den förändrade kraftkombinationen och av socialdemokratin förändrade läge, som – ur imperialistisk synpunkt – inträtt i en "mognare" period av sin utveckling. Kongressen godkänner därför fullkomligt den av KIEK:s 9:e plenum fastställda taktiken. Omprövningen av denna taktik på grund av erfarenheterna från de franska valen och erfarenheterna från den engelska rörelsen har fullt bekräftat dess obetingade riktighet.

37. Denna taktik, som förändrar enhetsfronttaktikens form, ändrar på intet sätt dess *väsentliga innehåll*. Skärpningen av kampen mot socialdemokratin förskjuter tyngdpunkten av enhetsfronten avgjort *underifrån*, men den befriar inte kommunisterna från skyldigheten att skilja mellan de socialdemokratiska *arbetare*, som endast är vilseledda, och de socialdemokratiska ledarna, som spelar rollen av imperialismens lakejer – tvärtom stegras denna plikt. På samma sätt blir kampparollen om *massorna* (även de massor, som ännu slår sällskap med de borgerliga partierna och socialdemokratin) inte endast ställd på dagordningen utan rycker först nu i medelpunkten för Kominterns hela arbete.

Omsorgen om arbetarklassens behov för dagen, det energiska försvaret av arbetarmassornas även aldrig så ringa fordringar, det djupa inträngandet i proletariatets alla massorganisationer (fackliga, kulturella, sportliga och andra organisationer), förstärkandet av partiets positioner i fabriker och storföretag, i synnerhet efter arbetets slut, bland proletariatets efterblivna skikt (lantarbetare) och bland de arbetslösa under ovillkorlig sammankoppling av de små dagskraven med partiets huvudparoller, det måste vara partiets huvuduppgift. Endast i den mån som alla dessa uppgifter löses är en verklig erövring och mobilisering av massorna möjlig.

38. Vad *fackföreningsrörelsen* beträffar uppfordrar kongressen alla partier på det bestämdaste till högsta stegring av arbetet just på denna del av fronten. Kampen för kommunisternas inflytande i fackföreningarna måste i nuvarande stund föras så mycket mer energiskt som reformisterna i ett flertal länder forcerar uteslutningen av kommunisterna (och vänstern över huvud) ur fackorganisationerna. Om kommunisterna inte tryggar de nödvändiga positionerna åt sig, kan det inträffa, att de isoleras från det fackligt organiserade proletariatets hela massa. Fördenskull måste de genom ett dagligt ihärdigt och hängivet arbete inom fackföreningarna förskaffa sig auktoritet hos fackföreningsmedlemmarnas breda massor – auktoritet som erfarna och skickliga organisatörer, såsom kämpar inte endast för den proletära diktaturen utan också för vilket som helst av arbetarmassornas aktuella delkrav samt som goda strejkledare.

De kommunistiska partierna, den revolutionära fackföreningsoppositionen och de revolutionära fackföreningarna kan endast genom förbittrad kamp mot socialdemokratin och

den politiskt korrumpade fackföreningsbyråkratin erövra den ledande rollen i denna kamp. För att nå avgörande resultat i erövringen av massorna måste särskild uppmärksamhet ägnas åt strejkernas *omsorgsfulla förberedande* (massarbete, fackföreningsfraktionernas förstärkning o. s. v.) och åt deras *skickliga genomförande* (genom att skapa strejkkommittéer och utnyttja driftsråden). Likaså gäller det att upplysa massorna om orsakerna till och villkoren för varenda ekonomisk konflikt och varenda strejks framgång eller misslyckande.

Med hänsyn till den borgerliga statens, företagarorganisationernas och den reformistiska fackföreningsbyråkrats enhetsfront, vars gemensamma strävanden gäller strejkrörelsens strypande genom obligatorisk skiljedom, är det vår huvuduppgift att utveckla massornas energi och initiativ och i gynnsamma situationer också att leda kampen även mot den reformistiska fackföreningsbyråkrats vilja. Utan att hemfalla åt provokation av reformisterna, som satt som sitt mål att utesluta kommunisterna och spränga fackföreningsrörelsen, måste kommunisterna tillgripa alla åtgärder för att parera reformisternas oväntade hugg och samtidigt på alla sätt kämpa mot kapitulationstaktiken ("enhet till varje pris", nekat återinträde av uteslutna kamrater, försummad energisk kamp mot tvångsskiljedomsförfarande, huvudlös underkastelse för den byråkratiska fackföreningsapparaten, mildring av kritiken av den reformistiska ledningen o. s. v.). Att organisera de oorganiserade, att erövra de reformistiska fackföreningarna, att organisera de uteslutna och under därtill lämpliga förhållanden (i länder med sprängd fackföreningsrörelse) låta de erövrade lokalorganisationerna utträda och ansluta sig till de revolutionära fackföreningarna, detta är de uppgifter som står på dagordningen. Kommunisterna får i intet fall låta initiativet till kamp för den nationella och internationella fackföreningsrörelsens enhet gå sig ur händerna, utan föra en avgörande kamp mot Amsterdam-Internationalens och dess nationella sektioners splittringspolitik. Av särskild vikt är det, i sammanhang med den i skärpa tilltagande kampen mellan kommunismen och reformismen, att utveckla de kommunistiska fackföreningsfraktionernas, fackföreningsoppositionens och de revolutionära fackföreningarnas arbete och att av alla krafter förstärka Röda Fackföreningsinternationalens arbete och verksamhet.

De kommunistiska partierna måste understödja de pan-pacifistiska* fackliga sekretariatens och det latinamerikanska fackliga sekretariatets arbete, då dessa sekretariat står på klasskampens grund, ledes för revolutionär kamp mot imperialismen och för koloniernas och halvkoloniernas oavhängighet.

Ungdomens tilltagande betydelse inom produktionsprocessen i samband med den kapitalistiska rationaliseringen och den stigande krigsfaran rycker naturligtvis arbetet bland ungdomen i förgrunden. Kongressen uppdrar åt Kommunistiska Ungdomsinternationalen (KUI) att genomarbeta frågan om KUI:s taktik och arbetsmetoder med hänsyn till nödvändigheten av en bredare erövring av arbetarungdomen, större mångfald i värningsmetoderna, ett livfullare och mer aktivt reagerande för ungdomens ekonomiska, allmänt kulturella och teoretiska behov under samtidigt bevarande av KUI:s karaktär av en politisk kamporganisation.

På grund av ungdomens stegrade betydelse i produktionsprocessen måste å ena sidan fackföreningssektionernas arbete förstärkas och å andra sidan åtgärder vidtagas för att under KUI:s ledning organisera särskilda ungdomsföreningar, som sätter som sitt mål att kämpa för den proletära ungdomens behov på de platser, där ungdomarna inte upptas i fackföreningarna. Den ekonomiska kampen och deltagandet i ledningen av strejker, i särskilda fall deras självständiga ledande, arbetet i fackföreningarna, kampen för ungdomens upptagande i fackföreningarna, de kommunistiska ungdomsförbundens inträngande i alla organisationer, där arbetarungdom finns (fackföreningar, sportorganisationer o. s. v.), antimilitaristiskt arbete, en

---

* Detta är en felöversättning. På engelska heter det "Pan-Pacific", dvs "Pacific" syftar på Stillahavsområdet, dvs har inget med pacifism att göra.

avgörande omläggning av taktik och metoder i och för ett förstärkt arbete bland massorna, detta är KUI:s huvuduppgifter, utan vars lösande den inte är i stånd att organisera en verklig masskamp mot imperialismen och kriget. Sjätte världskongressen, som anser denna vändning till arbete bland massorna oundgänglig, kräver samtidigt av alla Kominterns sektioner och av dess exekutivkommitté ett systematiskt understödande av de kommunistiska ungdomsorganisationerna och en systematisk ledning av dessa organisationer. De kommunistiska partierna liksom de kommunistiska ungdomsförbunden måste ägna större uppmärksamhet åt arbetet bland arbetarbarnen och åt de kommunistiska barnförbundens verksamhet.

Kongressen uppdrar samtidigt åt KIEK att genom Internationella Kvinnosekretariatet vidtaga en rad åtgärder för intensifiering av arbetet bland *de kvinnliga industriarbetarna* och bland de arbetande kvinnomassorna över huvud, varvid erfarenheterna från arbeterskornas s. k. ”delegatkonferenser” måste utnyttjas.

40. Under den växande faran för nya imperialistiska krig får kommunistiska partiets arbete på landsbygden bland de bredaste lagren av de arbetande en särskild betydelse. Med stöd av valresultaten i Frankrike och Tyskland beslöt 6:e världskongressen att förstärka arbetet bland lantarbetarna och småbönderna. Kongressen riktar uppmärksamheten särskilt på nödvändigheten av ett intensifierat arbete inom bondeklassen och betonar att detta arbete av de flesta kommunistiska partierna blivit eftersatt. Kongressen uppdrar åt KIEK att vidtaga alla åtgärder för att göra arbetet bland bönderna livligare, i synnerhet i agrarländerna (Rumänien, Balkan, Polen o. s. v.) men även i Frankrike, Tyskland, Italien o. s. v. Kongressen uppdrar åt KIEK att skyndsammast vidtaga åtgärder för upplivande av Internationella Bonderådets arbete och kräver att alla sektioner ger detta arbete sitt stöd.

41. Sjätte världskongressen uppdrar åt KIEK att vidta alla åtgärder för att understödja en mängd organisationer, som leder befrielsekampen i de kapitalistiska länderna och i kolonierna för att mobilisera breda arbetande massor till försvar för kinesiska revolutionen och Sovjet-Unionen samt att lämna offren för den vita terrorn hjälp o. s. v. Oundgängligt är skärpanandet och förbättrandet av kommunisternas arbete i sådana organisationer som ”enhetskommittéer”, ”Ligan för kamp mot imperialismen”, ”Sovjet-Unionens vänners förbund”, ”Internationella Röda Hjälpen”, ”Internationella Arbetarhjälpen” o. s. v. De kommunistiska partierna är skyldiga att på allt sätt stödja dessa organisationer, bistå dem med spridningen av deras press, understödja deras lokala grupper o. s. v.

42. Repressaliernas tilltagande och klasskampens fortsatta tillspetsning, i synnerhet i samband med utsikterna till krig, ställer de kommunistiska partierna inför uppgiften att i rättan tid undersöka och genomarbeta frågan om en illegal apparat, som måste trygga ledningen av stundande strider, den kommunistiska linjens enhet och de kommunistiska aktionernas enhetlighet.

7. Arbetsresultat, enskilda sektioners framgångar, fel och uppgifter

43. Kongressen konstaterar en rad stora framgångar i Kominterns arbete. Till dem hör: kommunismens tilltagande inflytande, som för första gången sträcker sig ut över Syd-Amerikas, Afrikas, Australiens och en rad asiatiska länder (kommunismens förstärkta position i Japan och utbredning i Kina), utvidgandet och fördjupandet av kommunismens inflytande i de imperialistiska länderna, trots kapitalismens relativa stabilisering och socialdemokratiens relativa styrka (Tyskland, Frankrike, Tjeckoslovakien och Storbritannien), de illegala partiernas tillväxt, som fortgår under en oerhörd polis- och fascistterrors slag (Italien och Polen å ena sidan, Kina och Japan å den andra), varvid terrorn i Kina antar karaktär av otroligt massblodbad. Slutligen partiernas fortsatta bolsjevisering, nya erfarenheter, den inre

konsolideringen, likvideringen av den inre striden, likvidering av den trotskistiska oppositionen i Komintern.

På samma gång måste en rad allmänna brister hos Kominterns sektioner framhåvas: den ännu svaga utvecklingen av en kampberedd internationell anda, en viss "provinsialism", som yttrar sig i underskattandet av frågor av särskilt stor bärkraft, det svaga arbetet i fackföreningarna, oförmågan att organisatoriskt utnyttja det tilltagande politiska inflytandet, stagnationen i partiernas medlemsnumerär, den otillräckliga uppmärksamhet som en rad partier riktar på arbetet bland bönderna och de undertryckta nationella minoriteterna, en viss byråkratisering av partiapparaten och arbetsmetoderna (otillfredsställande förbindelse med massorna, ringa initiativ vid värvningen av nya medlemmar, driftscellernas icke tillräckligt livliga arbete och förskjutning av arbetets tyngdpunkt över till partifunktionärerna), relativt låg politisk-teoretisk nivå inom partikadern, svag kontakt med storföretagen, på långt när ännu inte avslutad omläggning på driftsceller inom partierna o. s. v.

44. Englands Kommunistiska Parti (EKP), vars hittillsvarande verksamhet värdesattes av 7:e utvidgade EK, står inför nya uppgifter. Generalrådets och Labour Partys (LP) ledares skarpa uttryckning åt höger, "mondismen", Labour Partys förvandling till ett social-liberalt parti efter kontinentens socialdemokratis mönster (införande av samma politiska disciplin, förstärkning av apparatens centralisering o. s. v.), kommunisternas och över huvud taget de revolutionära arbetarnas utkastande samt reformisternas begynnande sprängning av fackföreningarna (t. ex. i Skottland) å ena sidan, tilltagande vänsterorientering bland arbetarmassorna å den andra, allt detta ställer kommunistiska partiet inför nya uppgifter, som kräver en mycket klarare klasståndpunkt och en beslutsammare kamp mot Labour Party. EKP, som visat att det förstår att med skicklighet ta sig an fackföreningarna och prestera ett framgångsrikt arbete på några praktiska områden, insåg inte genast den nya situationen och begick på senaste partikongressen ett stort fel, då det utgav parollen om arbetarregering under LP:s EK:s kontroll. KIEK:s 9:e plenum antog i sammanhang med den nya situationen i England en taktisk resolution, som innebär en avgjord omläggning av partiets hela arbete. Erfarenheten har visat att denna taktiska linje motsvarar den nya egenartade situationen i England och inom den engelska arbetarrörelsen. EKP:s huvuduppgifter i nuvarande ögonblick måste vara att kräva fullständig klassjälvständighet för partiet, att hänsynslöst bekämpa LP, att energiskt avslöja "den ekonomiska freden" och den fascistiska kemikungen Mond, att utbygga och befästa minoritetsrörelsen, att leda strejkrörelsen, att aktivt kämpa mot regeringens och LP:s utrikespolitik, att kämpa mot interventionen i Kina och förberedelsen till kriget mot Sovjet-Unionen, att understödja den indiska revolutionen. Samtidigt måste partiet tillgripa åtgärder för att höja sin medlemsnumerär, utveckla arbetet inom företagen och förstärka partiapparaten för att åstadkomma en intim förbindelse med massorna i företagen, för att skingra en viss trånghet i sin ideologiskt-politiska inställning o. s. v. Sjätte världskongressen anvisar såsom EKP:s plikt att öppna en brett lagd diskussion om den taktiska ändringen i sin politik och om metoderna för genomförandet av den nya taktiken.

45. Frankrikes Kommunistiska Partis (FKP) politiska linje och arbete bedömdes riktigt av KIEK:s 6:e och särskilt av dess 9:e plenum. Det senare ställde som FKP:s uppgift att genomföra en taktisk vändning i samband med parlamentsvalen. På samma gång påvisade plenum nödvändigheten av att FKP ändrade sin hållning till socialdemokratin och till de gamla parlamentariska traditionerna inom sina led och likaså att fullständigt bryta med tendensen att förknippa kommunistiska partiets politik med det "vänster"-inriktade småborgardömets politik.

Erfarenheterna från valstriden har bekräftat riktigheten av den linje, som 9:e plenum föreslog franska partiet. Men under kampanjens lopp framträdde talrika fel och brister i partiets verksamhet (alltför ytligt valarbete, bristande förbindelse mellan detta arbete och arbetarnas

direkta kamp, svaghet i partikaderns center, otillräckligt arbete bland lantarbetarna och bönderna). De väsentliga uppgifter, som i nuvarande ögonblick föreligger FKP är därför följande: att förstärka arbetet bland industriproletariatets massor (särskilt i företagen) och medlemsvärningen, att radikalt förbättra fackföreningsarbetet (större aktivitet i ledningen av strejker och i allmänhet på de direkta arbetarkampanjernas område, organisering av de oorganiserade arbetarna, större facklig demokrati inom CGTU:s alla organ, bättre organisation av kommunisternas verksamhet inom fackföreningarna).

Partiet måste förstärka sitt utländska arbetsfält. På det inrepolitiska området måste partiet på det mest energiska sätt framför allt bekämpa högerströmningarna, som mer eller mindre öppet reser motstånd mot partiets nya politiska linje (parlamentariska avvikelser, kvarlevor av anarkosyndikalistiska strömningar, tendenser till återinförande av organisation efter bostadsband). Partiet måste vidare övervinna ”vänster”-tendenserna (direkt stark partiexponering i fackföreningarna och uteslutande kommunist-”kommando”, avböjande av enhetsfront-taktiken o. s. v.). På organisationsarbetets fält måste partiet vidtaga åtgärder för att utvidga sin basis inom storföretagen och för att konsolidera partiets celler för att skänka dem verkligt politiskt liv och höja deras medlemsantal.

46. *Italiens Kommunistiska Parti (IKP)* har, trots den oerhörda terrorn mot sig, förstått att uppehålla sin illegala organisation och att fortsätta sina agitations- och propagandaarbeten såsom det enda parti som för en verklig kamp för fascismens och den kapitalistiska regimens störtande. Partiet har förstått att bland arbetarklassens mest aktiva element, som efter de reformistiska ledarnas förräderi möjliggjort Allmänna Arbetarkonfederationens (CGDL) fortsatta bestånd, vinna avgörande inflytande.

Men partiet begick dock det felet, att inte i rättan tid lägga om metoderna för sitt organisationsarbete för att under den fascistiska reaktionens och de fascistiska undantagslagarnas nya situation bevara sin fulla revolutionära slagkraft. Organisationsuppgifterna är därför i dag av utomordentlig betydelse för IKP (utbildningen av nya kadrer, återuppbyggande av starka massorganisationer, nya metoder för agitationsarbetet o. s. v.).

På det inre partilivets fält har partiet övervunnit ”Bordigismen” som den tidigare förhärskande ideologin inom medlemsstocken och i betydande mått avvägbragt enhetlighet i de ideologiska och politiska uppfattningarna. Dessa framgångar gjorde det möjligt för partiet att genomföra sin hittillsvarande kamp mot högeravvikelserna (försummelse av kampen för proletariatets ledande roll) med största skärpa, då dessa avvikelser i partiets nuvarande läge utgör den största fara. Samtidigt måste IKP ta beslutsam ställning mot varje tendens som förnekar möjligheten av en vidsträckt politisk verksamhet för erövring av de under icke-kommunistiska, antifascistiska strömningars inflytande stående massorna eller de massor, som fascismen söker påverka, och likaså mot varje tendens till inskränkning av sådan verksamhet. Sjätte världskongressen hänvisar de italienska kamraterna att i större omfattning än hittills utnyttja alla möjligheter inom de fascistiska massorganisationerna och att skapa oavhängiga massorganisationer för utvidgande av partiets inflytande.

47. De av *Tysklands Kommunistiska Parti (TKP)* vid de senaste valen samlade 3 % milj. rösterna är å ena sidan ett bevis på den väldiga tillväxten av det kommunistiska inflytandet över arbetarmassorna och å andra sidan bevis på den starka motsägelsen mellan partiets politiska inflytande och dess organisatoriska styrka (partiets stagnerande medlemsantal – 125,000, betalande partimedlemmar och 3 % milj. valmän). Vissa framgångar på fackföreningsrörelsens område motsvarar absolut inte vidden av de partiet åliggande uppgifterna på samma område.

En väldig framgång är ”Rote Frontkämpferbund”, som utvecklar sig till massorganisation. Det fullständiga övervinnandet av ultravänster-avvikelserna, det så kallade ”Lenin-Bunds” sönder-

fallande och dess socialdemokratiska kärnas självavslöjelse utgör likaledes en stor seger för TKP. TKP, som är en av den internationella proletära arméns bästa avdelningar, är samtidigt ställt inför den bäst organiserade socialdemokratien, som ännu har utomordentligt starka rötter i riket och varigenom en gynnsam mark för högeravvikelse inom den kommunistiska rörelsen själv skapas. Partiets aktuella uppgifter är för den skull: att konsekvent kämpa mot högeravvikelsena (paroll om produktionskontroll i nuvarande stund, opposition mot beslutet på RGI:s 4:e kongress, kompromissande hållning till socialdemokratins vänster o. s. v.), att fullständigt övervinna den riktning, som intar en försonlig hållning till dessa avvikelser, att samtidigt rycka fram partiets bästa krafter, som godkänner Kominterns och TKP:s kongress' i Essen beslut, till ansvarigt arbete, att hålla en bestämd kurs på partiets konsolidering, att sammanfatta alla krafter av den sittande ledningen och stärka dess kollektiva karaktär, allt under det minoriteten ovillkorligen skall vara majoriteten underordnad. Till dessa uppgifter hör också att utbilda nya proletära kadrer, att stegra partimassornas aktivitet och höja partifunktionärernas kulturella, politiska och teoretiska nivå, att förbättra pressen och höja dess upplaga, att förbättra fackföreningsarbetet och ledningen av strejkrörelserna.

48. *Tjeckoslovakiens* Kommunistiska Parti (TJKP) gör fortsatta framsteg på vägen till sin förvandling till ett verkligt proletariats massparti. Partiet lider dock av stora brister: av en viss opportunistisk passivitet hos ledningen och otillfredsställande förmåga att snabbt mobilisera massorna till massförsvar (t. ex. protesten mot förbudet av Spartakiaden), av en viss överdrivet legal inställning i sitt praktiska arbete, av bristande uppmärksamhet i bondefrågan och den nationella frågan, liksom även av en utomordentligt långsam takt i övervinnandet av fackföreningsarbetets brister (otillräckligt klart utpräglad kommunistisk linje, isolering från de röda fackföreningarna, svag kontakt med de reformistiska fackföreningarna, fall då kommunisterna ideologiskt befunnit sig i reformisternas släptåg o. s. v.). I samband med detta måste särskilt enträget framhållas, att man inte endast beslutsamt försvarar sig mot regeringen och försvarar partiets legala positioner utan också måste förbereda sig på illegala arbets- och kampförhållanden.

49. *Polens* Kommunistiska Parti (PKP), som är illegalt, har under den fascistiska terrorns förhållanden inte endast hållit sina positioner utan också ökat sitt medlemsantal, har i avseende på politiskt inflytande ännu mer vuxit och blir en allvarlig politisk faktor i riket, särskilt inom industricentra. Partiet, som korrigerat de under Pilsudskis statskupp begångna grova opportunistiska felen, har en riktig politisk linje. Den allra största faran utgör dock den inre kampen, som inte berättigas av några som helst verkligt stora politiska differenser. På grund av polska partiets stora betydelse och det stora ansvar, som vid ett krig påvilar det, kräver 6:e världskongressen på det bestämdaste, att fraktionskampen inställes och ger KIEK det speciella uppdraget att vidtaga alla härför nödvändiga åtgärder.

50. *Balkanländernas* kommunistiska partier står för närvarande inför särskilt viktiga uppgifter. Dessa uppgifter framgår av ostadigheten i alla Balkanländernas inrikespolitiska situation, av agrarkrisens allt större tillspetsning och de nationella problemen komplikation, liksom av det faktum, att Balkan är en av de största riskhärdarna vid förberedelse av nya krig.

På senaste tiden har nästan alla kommunistiska partier på Balkan genomgått svåra inre kriser, som framkallats på grundval av de tunga nederlag och de i ett mycket invecklat objektivt läge begångna politiska feltagen, högeravvikelse av några ledande grupper och en häftig fraktionskamp.

Balkanländernas kommunistiska partier befinner sig nästan överallt på vägen till likvidering av dessa inre partikriser och trots terrorn från regeringens sida konsoliderar de sig och återställer sina förbindelser med de enskilda ländernas arbetar- och bondemassor i vidaste utsträckning.

Kongressen betonar särskilt för Balkans kommunistiska partier nödvändigheten av att på de nationella frågornas område föra en riktig politik och genomföra ett omfattande agitations- och propagandaarbete bland bondemassorna.

Nu, då *Rumäniens* Kommunistiska Parti (RKP) lyckats göra betydande framsteg för övervinnande av sin svåra inre kris, som ända intill senaste tiden förlamat det, påvisar kongressen särskilt lösningen av de politiska och organisatoriska uppgifterna för partiet, vilka framgår av den omständigheten, att den rumänska bourgeoisin och de rumänska godsägarna söker överflygla alla stater i förberedelser för det fraktionära anfallet på Sovjet-Unionen.

Balkans alla partier måste mer än hittills uppträda enhetligt och i överensstämmelse med Balkanländernas Arbetar- och Bondefederations gemensamma paroll.

51. Vad *Skandinavien* beträffar konstaterar 6:e världskongressen en tillspetsning av klassmotsättningarna, en skarp högerutveckling av socialdemokratin och i Norge centrismens (Tranmaelismens) fullständiga kapitulation för socialdemokratin och en direkt övergång till ministersocialism. Samtidigt försiggår en vänsterutveckling av arbetarmassorna, som i allt större omfattning följer kommunistiska partiets kampparoller (pappersmassearbetarstrejk och proteststrejk mot de nya strejklagarna i Sverige, byggnadsarbetarnas kamp mot tvångsskiljedomslagen, bildandet av väpnade självförsvarsorgan av lant- och skogsarbetarna mot strejkbrytarorganisationerna i Norge). Denna massornas vänsterorientering tog sig uttryck i rörelsen för skapandet av en överenskommelse mellan de skandinaviska och ryska fackförbunden och i den norsk-finsk-ryska konferensen i Köpenhamn, som tillkännagav massornas vilja att återupprätta den internationella fackliga enheten.

Trots dessa framgångar måste Skandinavien kommunistiska partier i större omfattning än hittills organisatoriskt befästa sitt politiska och ideologiska inflytande över de arbetande massorna och i synnerhet utbygga och organisatoriskt förankra proletariats vänsterorientering på motsvarande sätt.

52. *Amerikas* ”Workers (Communist) Party” har gjort sin verksamhet livligare och utnyttjar en viss kris för den amerikanska industrin, den tilltagande arbetslösheten (som bör tillskrivas den utomordentligt snabba tillväxten av kapitalets organiska sammansättning och produktionens utveckling). I en rad av häftiga, förbittrade klasstrider (framför allt i gruvarbetarstrejken) visade sig kommunistiska partiet som ståndaktig ledare. Kampanjen med anledning av Saccos och Vanzettis avrättning försiggick likaledes under ledning av partiet, vari en avspänning i den mångåriga fraktionskampen observeras. Vid sidan om dessa framgångar måste dock en rad högeravvikelse noteras, i fråga om hållningen till socialistiska partiet, vidare det otillräckligt energiska arbetet för organisering av de oorganiserade och negerrörelsen och slutligen den icke tillräckligt skarpa kampen mot Förenta Staternas rövarpolitik i Latin-Amerika.

I fråga om bildandet av ett Labour Party beslutar kongressen att tyngdpunkten bör förläggas på arbetet i fackföreningarna liksom på det fackliga organiserandet av de oorganiserade för att få på detta sätt skapa förutsättningarna för det praktiska förverkligandet av parollen om ett brett, underifrån organiserat Labour Party. Dessa fel kan dock inte tillskrivas endast partiledningens majoritet.

Vad beträffar skapandet av ett arbetarparti beslutar kongressen att förlägga tyngdpunkten på arbetet i fackföreningarna och på organiseringen av de oorganiserade för att på detta sätt skapa ett grundlag för det faktiska förverkligandet av parollen om ett brett arbetarparti, som är uppbyggt underifrån.

Partiets viktigaste uppgift består i att göra ett slut på den fraktionella kampen, som inte grundar sig på några som helst väsentligt principiella differenser, att förstärka medlemsvärvningen bland arbetarna och avgörande ändra sättet att rycka in arbetarna på ledande partiposter.

53. *Japans* Kommunistiska Parti inträdde med sin illegala organisation för första gången på valkampanjens arena. Trots terrorn agiterar partiet bland massorna och leder en masskamp (t. ex. protestkampanjen mot upplösning av de tre massorganisationerna ”Rodo Nominto”, vänsterfackföreningen ”Hyogikai” och ungdomsorganisationen). Huvuduppgiften för partiet, som övervunnit sitt inre ideologiska vacklande, är att förvandla sig till ett massparti. För det ändamålet behövs ett hårdnackat arbete bland de proletära massorna, i fackföreningarna och kamp för dessas enhet, likaså arbete bland bondemassorna, huvudsakligast i anslutning till arrendatorernas rörelse. Trots de utomordentliga svårigheterna för partiarbetet (lag om dödsstraff för ”skadliga tankar”) och partiets ringa medlemsnumerär, har partiet skyldighet att med all kraft försvara kinesiska revolutionen och gå till kamp mot den japanska imperialismens rövarpolitik.

54. *Kinas* Kommunistiska Parti led en rad svåra nederlag, beroende på en mängd farliga opportunistiska feltag i sitt föregående: brist på självständighet och frihet i kritiken mot Kuomintang, brist på förståelse för att en etapp av revolutionen övergick i en annan och för nödvändigheten av förberedelse till försvar i rättan tid och slutligen agrarrevolutionens hämmande. Under nederlagens slag korrigerade det hjältemodiga partiet sina fel och förklarade hänsynslös kamp mot opportunismen. Men dess ledning hemföll åt ett annat fel och reste inget tillräckligt motstånd mot de öppet kuppade och äventyrliga stämningarna, vilket ledde till misslyckade uppror i Hunan, Hupe o. s. v.

Å andra sidan hemföll några kamrater till det opportunistiska felet att ställa parollen om nationalförsamling. Kongressen anser försöket att framställa upproret i Kanton som kupp vara fullkomligt oriktigt. Upproret i Kanton, som var det kinesiska proletariats hjältemodigaste återgångsstrid under den bakom oss liggande perioden av kinesiska revolutionen, förblir trots ledningens svåra fel revolutionens nya sovjetfas. Partiets huvuduppgifter för närvarande, under perioden mellan två vågor av revolutionärt uppsving, följande: att kämpa om massorna, d. v. s. att arbeta bland arbetarnas och böndernas massor, att återuppbygga deras organisationer, att utnyttja allt slags missnöje med godsägarna, bourgeoisin, generalerna och de utländska imperialisterna för att utveckla den revolutionära kampen, för vilket ändamål en allsidig förstärkning av partiet är nödvändig. Parollen om massuppror förvandlas till en propagandistisk paroll och blir först nu med den tilltagande verkliga massförberedelsen och ett nytt revolutionärt uppblossande ånyo den direkta aktionens paroll på ett högre grundlag under det banér, som heter proletariats och bondeklassens diktatur på sovjeternas basis.

55. I *Latin-Amerikas* länder är kommunisternas huvuduppgifter att organisera och befästa de kommunistiska partierna. I några länder (Argentina, Brasilien, Mexiko, Uruguay) uppstod de kommunistiska partierna redan för flera år sedan, och då förestår dem i dag uppgiften att ideologiskt och organisatoriskt konsolidera partierna och att förvandla dem till verkliga masspartier. I några andra länder finns det ännu inga självständiga och proletärt organiserade kommunistiska partier.

Kongressen uppdrar åt KIEK att rikta större uppmärksamhet på Latin-Amerikas länder över huvud, särskilt att låta utarbete ”aktionsprogram” för dessa partier (bland andra frågor är agrar- och bondefrågan, liksom frågan om kampen mot Förenta Staternas imperialism särskilt viktig), att ge dem organisatorisk ryggrad, att åvägbringa ett riktigt förhållande mellan dem och de partilösa organisationerna (fackföreningar och bondeförbund), att igångsätta arbete bland massorna, att stärka och bygga ut fackföreningarna, sammansluta och centralisera dem o. s. v.

56. I *Syd-Afrikas* länder konstaterar 6:e världskongressen en tillväxt av det kommunistiska inflytandet. Kongressen förpliktar alla kommunister att här göra till sin huvuduppgift att organisera de arbetande negermassorna, att stärka deras fackorganisationer och förstärka kampen mot den ”vita chauvinismen”, kampen mot imperialismen av alla slag, att försvara det fullständiga och absoluta likaberättigandet, att förbittrat kämpa mot alla undantagslagar, som riktas mot negrerna, att energiskt stödja kampen mot att bönderna berövas sin jord, att organisera bönderna till kamp för agrarrevolutionen och samtidigt förstärka de kommunistiska grupperna och partierna. Detta måste vara Kominterns huvuduppgifter.

57. Sjätte världskongressen fastslår med särskild tillfredsställelse, att proletariats parti, SUKP, i *den proletära diktaturens land, i Sovjet-Unionen*, efter att ha likviderat trotskijismens socialdemokratiska avvikelser inom sina led och efter att ha övervunnit en rad objektiva svårigheter under rekonstruktionsperioden, gjort betydande framsteg i det socialistiska uppbyggandet och övergått direkt till socialistisk omgestaltning av bondehushållningen. Det fortsatta arbetet på socialistiskt uppbygge inom Sovjet-Unionen måste ske på basis av unionens industrialisering av landsbygdens snabbare socialistiska uppbygge (sovjethushållning, kollektivhushållning och masskooperatisering av hushållsenheterna), varvid Lenins paroll, att det segerrika proletariats måste stödja sig på de fattiga bönderna, sluta förbund med de medelstora bönderna och föra kamp mot kulakerna systematiskt förverkligas.

Kongressen konstaterar, att SUKP i rättan tid observerat den byråkratiska förbeningen hos vissa delar av stats-, hushållnings-, fackförenings- och till och med partiapparaten samt upptagit en beslutsam kamp mot dessa tendenser. Att utveckla självkritiken, att skärpa kampen mot byråkratismen, att sammanfatta krafterna och höja arbetarklassens aktivitet (hegemonin över den revolutionära utvecklingen i dess helhet i Sovjet-Unionen), är partiets viktigaste uppgifter. Kongressen uttalar sin övertygelse, att SUKP inte endast skall segerrikt utgå ur de ekonomiska svårigheter som beror på unionsländernas allmänna efterblivenhet, utan också – med hela det internationella proletariats bistånd – ur alla de yttre konflikter, som systematiskt förberedas av de imperialistiska staternas härskande kretsar.

8. Kampen för den kommunistiska linjen och Kominterns enhet

58. Stabiliseringsperiodens oerhörda svårigheter i de kapitalistiska länderna och rekonstruktionsperiodens svårigheter i Sovjet-Unionen medförde att det inom Komintern bildades oppositionella grupper, som gjorde försöket att organisera sig även i internationell skala. Deras olika flyglar och schatteringar (från yttersta höger till yttersta vänster) fann sitt mest välkomna uttryck i kritiken mot diktaturen i Sovjet-Unionen, en kritik som falskeligen tillskrev denna diktatur en mer eller mindre småborgerlig karaktär och förklarade den undergräva det internationella proletariats aktionsförmåga. I de enskilda sektionerna trädde dessa grupper i förbindelse både med den yttersta högern (Souvarines grupp i Frankrike) och den yttersta ”vänsterns” riktningar (Korsch och Maslov i Tyskland). Alla dessa riktningar, som inspirerades och sammanhölls av trotskijismen, bildade ett enhetligt block men började efter den trotskijistiska oppositionens nederlag inom SUKP att falla sönder. Därunder avslöjade sig detta blocks egentliga kärna i Väst-Europa, det så kallade ”Leninförbundet”, som stod på trotskijismens plattform, såsom ohöjld agentur för socialdemokratin, i det att en betydande del av dess anhängare övergick direkt till socialdemokratin, den öppna och illvilliga fienden till proletariats diktaturens teori och praktik.

59. Inom de kommunistiska partierna har vi för närvarande – i följd av kapitalismens relativa stabilisering och i direkt sammanhang med socialdemokratin inflytande – att söka avvikelsernas huvudriktning till höger om den riktiga politiska linjen. Den yttrar sig i kvarlevorna av ”legalismen” och den överdrivna respekten för lagarna, i ”svanspolitiken”, i strejkrörelsernas passivitet, i det falska förhållandet till socialdemokratin (t. ex. ett visst motstånd i Frankrike

mot besluten på KIEK:s 9:e plenums beslut), i det bristande reagerandet för de internationella tilldragelserna o. s. v. Dessa högeravvikelser är, då relativt starka socialdemokratiska partier existerar, speciellt farliga och därför måste kampen mot dem ryckas i förgrunden, vilket har till förutsättning en systematisk kamp mot den försonliga hållningen till högerriktningarna inom de kommunistiska partierna. Dessutom existerar även ”vänster”-avvikelser, som finner sitt uttryck i en viss tendens att avböja enhetsfronttaktiken, att inte förstå hela den oerhörda betydelsen av fackföreningsarbetet i den revolutionära fasens politik och i Kina att visa benägenhet för kupper.

60. Sjätte världskongressen ålägger alla partier att kämpa mot dessa avvikelser och framför allt att kämpa på övertygelsens väg. Kongressen konstaterar, att besluten på Kominterns 7:e utvidgade exekutivmöte om höjning av partikaderns teoretiska nivå, om utbildning av nya funktionärer o. s. v. i en rad viktiga länder inte blivit genomförda. Kongressen är av den uppfattningen, att under hela den ytterst komplicerade internationella situationen med möjligheter till överraskande historiska vändningar, alla åtgärder måste vidtagas för att höja de kommunistiska partiernas nivå över huvud och särskilt dess kaders. I fråga om nödvändigheten att förstärka Kominterns centrala ledning och betrygga en möjligast intim kontakt med partierna beslöt 6:e världskongressen att utse auktoritativa representanter för de viktigaste partierna såsom ständigt medverkande deltagare i ledningen av Komintern.

61. Kongressen förpliktar KIEK att även i fortsättningen med alla medel bevara Kominterns och dess sektioners enhet. Endast gemensamt arbete, genom att övervinna meningsskiljaktigheterna, den inre partidemokratins metoder, är segern över de oerhörda svårigheterna i nuet och lösningen av de stora uppgifterna för den allra närmaste framtiden möjlig. De högst betydande brister, som för närvarande yppar sig i våra partiers inre liv (tendenser till byråkratisering, medlemsminskning i många länder, politisk överksamhet i de undre organisationerna o. s. v.) kan endast avlägsnas, om nivån av de kommunistiska partiernas liv på alla deras organisationsstadier höjes på en bredare inre demokratisk grundlag. Detta utesluter alls inte utan förutsätter tvärtom: att den järnhårda disciplinen inom partiet grundligt stärkes, att minoriteten obetingat underordnar sig majoriteten, att de undre organen lika som andra partiorganisationer (parlamentsfraktionerna, fraktionerna i fackföreningarna, pressen o. s. v.) obetingat underordnar sig partiledningarna och att alla Kominterns sektioner underordnar sig dess exekutivkommitté. Att förstärka den proletära disciplinen i partierna, att konsolidera partierna, att övervinna fraktionskampen o. s. v., det är en ovillkorlig förutsättning för proletariatets segerrika kamp mot alla de krafter, som imperialismen för i fält.

Den revolutionära rörelsen i kolonierna och halvkolonierna

I. Inledning

1. Kommunistiska Internationalens (Kominterns) 6:e kongress förklarar, att de av Lenin utarbetade och av 2:a kongressen antagna ”Tesar om de nationella och koloniala frågorna” bevarat sin fulla giltighet och måste tjäna som rättesnöre för de kommunistiska partiernas fortsatta arbete. Sedan 2:a kongressen har koloniernas och halvkoloniernas betydelse som det imperialistiska systemets krisfaktorer blivit ännu mera aktuell.

Å ena sidan har kolonierna såsom outhärliga utsugnings-föremål för imperialismen i ännu högre grad än tidigare blivit ständiga orsaker till konflikter och krig mellan imperialisterna. Rövertågen och de olika imperialistiska staternas utarbetande av nya krigsplaner mot olika folk, som blivit mer eller mindre oavhängiga, och likaså de imperialistiska staternas stegrade förberedelser till krig sinsemellan, till krig för koloniernas nyuppdelning skrider oupphörligt vidare.

Å andra sidan har koloniernas och halvkoloniernas ofantliga värld blivit en outsläcktlig härd för revolutionära massrörelser. Denna företeelse av väldig historisk betydelse har till sin grund den relativa ändring, som under det imperialistiska kriget och efteråt tilldrog sig i de viktigaste koloniernas och halvkoloniernas inre tillstånd, i deras ekonomiska och sociala byggnad: förstärkningen av de kapitalistiska industriella elementen. Agrarkrisens tillspetsning, proletariats tillväxt och uppkomsten av proletära organisationer, de breda bonde-massornas utarmning o. s. v., delvis också ändringar i det internationella läget, å ena sidan de ledande kapitalistiska staternas svårigheter under världskriget och världskapitalismens under efterkrigstiden, senare som följd av den imperialistiska ”freden”, den stegrade rovgiriga aggressiviteten i Storbritanniens, Japans, Förenta Staternas (USA), Frankrikes, Italiens, Hollands kolonialpolitik, å den andra sidan Rysslands förvandling från en imperialistisk makt till en antiimperialistisk, proletär makt, Sovjet-Unionens folks segerrika kamp mot världsimperialismen, exemplet av den revolutionära lösningen av den nationella frågan och det revolutionerande intrycket av det socialistiska uppbygget i Sovjet-Unionen, vidare förstärkningen av de kapitalistiska ländernas kommunistiska partier och deras inskrivande till förmån för kolonierna.

Alla dessa omständigheter påskyndade ofantligt folkmassornas politiska utvecklingsprocess i de koloniala och halvkoloniala länderna och framkallade en hel mängd betydande revolutionära massuppror, och detta till och med i de flesta fall på basis av ett egenartat förknippande av den anti-imperialistiska befrielsekampen med utvecklandet av de inre klasskampskrafterna.

2. Av stor internationell betydelse var *kinesiska* revolutionen. De kinesiska arbetarnas nedskjutning i Sjanghaj[Shanghai] den 30 maj 1923 blev signalen till uppblussandet av en oerhörd revolutionär rörelse i Kina. De största industricentra – Sjanghaj, Tientsin, Hankau [Hankow], Kanton och den brittiska kolonin Hongkong – blev skådeplatserna för den revolutionära mass-strejken, som utlöste en våg av massrörelser bland bönderna mot de kinesiska godsägarna och ”gentrys”.

Redan i detta den breda nationalrevolutionära rörelsens begynnelsestadium försökte den nationella bourgeoisin att inskränka den revolutionära kampen utslutande till sådana nationella uppgifter, som kampen mot militaristerna, bojkotten mot imperialisterna o. s. v. Nästan samtidigt med det revolutionära uppsvinget började kontrarevolutionen organisera sina krafter (Tjjangkajsjek [Chiang Kai-shek]-omvälvningen i mars 1926, beskjutningen av studentdemonstrationen i Peking, utbildningen av högergrupperingen inom Kuomintang, som upptog kampen mot bondeklassen i Kvantung [Kwangtung] och Kwangsi [Kwangsi] o. s. v.)

Det under sommaren 1926 begynnande fälttåget mot norr, erövringen av en rad provinser, en hel del reaktionära militaristiska grupperings nederlag och sammanbrott åtföljdes av en kolossal tillväxt av massrörelsen (besättande av de brittiska koncessionerna i Hankau och Kiukiang, generalstrejk i Sjanghaj, som slog över i väpnat uppror, bonderörelsens gigantiska tillväxt). Det segerrika upproret i Sjanghaj ställde frågan om proletariats hegemoni i den nationalrevolutionära rörelsen på dagordningen, drev den inhemska bourgeoisin definitivt över i reaktionens läger och utlöste Tjjangkajsjeks kontrarevolutionära statskupp.

Arbetarnas självständiga aktioner i kampen om makten och framför allt bonderörelsens fortsatta uppsving, som svällde ut till agrarrevolutionen, drev även Vuhanregeringen [Wuhan], som hade bildats under Kuomintang's småborgerliga flygels ledning, över i kontrarevolutionens läger. Men den revolutionära vågen var redan på upphällningen. Med en rad uppror (Holungs [Ho Lung] och Jetings [Yeh Ting] uppror, bondeupproren i Hunan, Hupe [Hupeh], Kvantung, Kwangsi) försökte arbetar- och bondeklassen rycka makten ur imperialisternas, bourgeoisins och godsägarnas händer för att därigenom undvika ett nederlag för revolutionen.

Men det lyckades inte. Det sista väldiga anloppet av denna revolutionära våg var Kantonproletariatets hjältemodiga uppror, som under paroll om bildande av sovjeter försökte förena agrarrevolutionen med Kuomintangs störtande och upprättande av proletariatets och böndernas diktatur.

3. I *Indien* ledde den brittiska imperialismens politik, som hämmade den inhemska industrins utveckling, till ett starkt missnöje bland den indiska bourgeoisin. Den indiska bourgeoisins klassolidarisering, som trädde i stället för den tidigare splittringen i religiösa sekter och kaster och i enandet av den indiska nationalkongressen – detta organ för den indiska bourgeoisin – och som tog sig uttryck i den Mohammedanska Ligan år 1916, ställde den brittiska imperialismen ansikte mot ansikte med den nationella enhetsfronten i Indien. Frukthan för den revolutionära rörelsen under kriget hade tvingat den brittiska imperialismen till eftergifter åt den inhemska bourgeoisin. Dessa eftergifter fann ekonomiskt sett sitt uttryck i höjningen av införseltullen, men politiskt sett i de erbarmliga parlamentariska reformer, som genomfördes år 1919.

Men de ödesdiga verkningarna av det imperialistiska kriget (hungersnöd och epidemier år 1918), den katastrofala försämringen i läget för stora delar av den arbetande befolkningens massor, novemberrevolutionens i Ryssland inverkan och en rad uppror i olika koloniala länder (t. ex. turkiska folkets kamp för oavhängighet), allt detta framkallade bland indiska folkets massor en stark jäsning, som yttrade sig i en rad revolutionära aktioner mot brittiska imperialismen. Den första stora anti-imperialistiska rörelsen i Indien (1919-22) slutade med indiska bourgeoisins förräderi mot den nationella revolutionens sak. Orsaken till detta var förnämligast frukthan för bondeupprorens alltmer svällande våg och vidare frukthan för arbetarnas strejker mot de inhemska företagen.

Den nationalrevolutionära rörelsens nederlag och den borgerliga nationalismens steg för steg försiggående sammanbrott gjorde det möjligt för brittiska imperialismen att återgå till sin gamla politik att hämma Indiens industriella utveckling. Brittiska imperialismens senaste åtgärder i Indien visar, att de objektiva motsägelserna mellan brittiska kolonialmonopolet och tendensen till självständig ekonomisk utveckling i Indien tillspetsas år från år och leder till en ny djup, revolutionär kris.

Den verkliga faran för det brittiska herraväldet kommer inte från bourgeoisins håll, utan från de indiska arbetarnas tillväxande massrörelse i form av väldiga strejker. Samtidigt är tillspetsningen av krisen på landsbygden ett bevis på att agrarrevolutionen mognar. Dessa företeelser leder till radikal ändring av hela den politiska situationen i Indien.

4. I *Indonesien* ser sig holländska imperialismen tvungen tillåta de mäktigare staterna (USA:s och Storbritanniens imperialism) att i allt större omfattning importera utländska varor och utländskt kapital. På så sätt blir holländska imperialismen i Indonesien faktiskt alltmer tvingad att spela en underordnad roll, en ”agents” roll, rollen så att säga av en agent som på samma gång utövar en gendarms och en bödels funktioner.

Den direkta anledningen till det uppror, som i november 1926 utbröt på Java, var den ekonomiska kris, som framkallat en försämring i de breda folklagens läge, och regeringens fruktansvärda repressalier mot den nationalrevolutionära rörelsen. Upproret försiggick till stor del under kommunisternas ledning. Det lyckades regeringen att kväva upproret i blod, att krossa kommunistiska partiet och att utrota eller kasta tusental av proletariatets och bondeklassens bästa kämpar i fängelse.

De obetydliga reformer, som regeringen genomförde för att mildra de breda folkmassornas hat och köpa den nationalreformistiska ledningens stöd för massornas ”lugnande”, förbättrade emellertid inte det ringaste de arbetande folklagens läge. Den ihållande inre ekonomiska

krisen, särskilt socker- och kautsjukindustrins, kapitalets offensiv, som satt arbetsvilkorens försämring till sitt mål, och den tilltagande arbetslösheten, skapar de objektiva förutsättningarna för arbetar- och bondemassornas oundvikliga nya, aktioner mot den härskande imperialismen.

5. I *Nordafrika* utbröt år 1925 en rad uppror av riff-kabyllerna mot franska och spanska imperialismen, uppror, som fick sin fortsättning i de drusiska stammarnas uppror i det under franska imperialismens ”mandat” stående Syrien. I Marocko kunde imperialisterna först efter flerårigt krig bli herre över upproret. Det utländska kapitalets tilltagande inflöde i dessa länder skapar där nya sociala krafter. Uppkomsten och tillväxten av ett stadsproletariat yttrar sig i en våg av mass-strejker, som för första gången sprider sig över Palestina, Syrien, Tunis och Alger. Steg för steg ryckes även bondeklassen i dessa länder långsamt in i kampen.

6. Den allt större och större ekonomiska och militära expansionen av nordamerikanska imperialismen i *Latin-Amerikas* länder förvandlar denna världsdelen till en av de viktigaste knutpunkterna i för hela det imperialistiska kolonialsystemets motsägelser. Storbritanniens inflytande, som ända till världskriget var utslagsgivande i dessa länder och förvandlade många av dem till halvkolonier, avlöstes efter kriget av ett ännu starkare beroende av USA. USA:s imperialism erövrar genom stegrad kapitlexport de ekonomiska kommandopunkterna i dessa länder, underkastar deras regeringar finanskontroll och hetsar samtidigt den ena mot den andra. Denna aggressiva politik av USA:s imperialism utvecklar sig alltmer till det öppna våldets politik och övergår till militära interventioner (Nikaragua).

Den i Latin-Amerika började nationella befrielsekampen mot USA:s imperialism försiggår till största delen under småbourgeoisins ledning. Den nationella bourgeoisin, som utgör ett fåtaligt lager av befolkningen (med undantag av Argentina, Brasilien och Chile) och å ena sidan är bunden vid storjordegendomen och å den andra sidan vid USA:s kapital, står i kontrarevolutionens läger.

Mexikanska revolutionen, som började med böndernas revolutionära kamp för jord mot godsägarna och kyrkan, antog samtidigt till stor del karaktär av en massornas kamp mot USA:s och Storbritanniens imperialism och ledde till bildandet av en småbourgeoisins regering, som försöker hålla sig uppe genom eftergifter åt storgodsägarna och USA:s imperialism.

Samtliga följande tilldragelser under senare år bevisar, att den revolutionära processen mot världsimperialismen i Latin-Amerikas länder utvidgas och fördjupas samt i synnerhet förbittras: Bondeupproren och arbetarnas strejker o. s. v. i Ekuador mot en regering av kustområdets godsägare, av Guayaquilbankirer och handelsbourgeoisin resulterade i en militär statskupp och militärdiktatur år 1925, en rad militära statskupper i Chile, partisanerkriget i Nikaragua mot USA:s imperialism, en rad uppror i södra Brasilien, lantarbetarnas uppror i Patagonien (Argentina), indianernas uppror i Bolivia, Peru, Ekuador och Kolumbia, resningarna, de spontana mass-strejkerne och massdemonstrationerna i Venezuela och Kolumbia, de anti-imperialistiska massrörelserna på Kuba och i hela Central-Amerika, Kolumbia o. s. v.

7. I de flesta fall har det hittills lyckats imperialismen att i blod dränka de koloniala ländernas revolutionära rörelse. Men alla grundläggande frågor, som väcker dessa rörelser till liv, har förblivit oavgjorda. Den objektiva motsägelsen mellan världsimperialismens kolonialpolitik och kolonialfolkens självständiga utveckling har varken i Kina eller i Indien eller i något som helst annat kolonialt eller halvkolonialt land ens det allra ringaste blivit hävd. Tvärtom tillspetsar den sig alltmer och kan endast övervinnas genom en segerrik revolutionär kamp av de arbetande massorna i kolonierna. Så länge denna motsägelse ännu inte är övervunnen

kommer den att i varje koloni och halvkoloni att verka som en av revolutionens starkaste objektiva faktorer.

På samma gång verkar de imperialistiska staternas kolonialpolitik som den starkaste framdrivare av motsättningar och krig mellan dessa stater. Denna antagonism tillspetsas alltmer och spelar framför allt i halvkolonierna, trots imperialisternas talrika överenskommelser, en mer eller mindre betydande roll.

Men av största betydelse för den koloniala revolutionära rörelsens utveckling är motsägelserna mellan den imperialistiska världen å ena sidan och *Sovjet-Unionen* och de kapitalistiska ländernas revolutionära arbetarrörelse å den andra sidan.

8. Bildandet av en kampfront mellan den socialistiska världsrevolutionens aktiva krafter (Sovjet-Union och revolutionär arbetarrörelse i de kapitalistiska länderna) å ena sidan och imperialismens krafter å den andra sidan är under världshistoriens nuvarande epok av *grundläggande, utslagsgivande betydelse*. Koloniernas arbetande massor, som kämpar mot det imperialistiska slaveriet, bildar en mäktig hjälptrupp till den socialistiska världsrevolutionen. De koloniala länderna är för närvarande det mest riskabla frontavsnittet för världsimperialismen. Koloniernas och halvkoloniernas revolutionära frihetsrörelser samlas alltmer och mer under Sovjet-Unionens banér och kommer genom dyrköpta erfarenheter till den övertygelsen, att det ingen annan räddning finns för dem än ett förbund med det revolutionära proletariatet och den proletära världsrevolutionens seger över världsimperialismen.

Sovjet-Unionens proletariat och de kapitalistiska ländernas arbetarrörelse, som står under Kominterns ledning, skall å sin sida ständigt allt dådkraftigare understödja alla koloniala och övriga beroende folks befrielsekamp. Komintern är kolonialfolkens enda pålitliga stöd i deras kamp för den definitiva befrielsen från imperialismens ok. Ja, än mer: förbundet mellan Sovjet-Unionen och de imperialistiska ländernas revolutionära proletariat skapar för de arbetande folkmassorna i Indien och i alla övriga koloniala och halvkoloniala länder möjligheten till en självständig, fri ekonomisk och kulturell utveckling *med undgående av det stadium som heter det kapitalistiska systemets herravälde*, resp. utveckling av kapitalistiska förhållanden över huvud.

På så sätt öppnar imperialismens, krigens och revolutionernas epok, tiden för den proletära diktaturens uppkomst, ett alldeles nytt perspektiv för kolonialfolkens utveckling. Analysen av den nuvarande världshushållningen i hela dess vidd ställer på intet sätt i utsikt en ny långvarig period av kapitalistisk blomstring utan pekar tvärtom på oundvikligheten av sammanbrott för kapitalismen, som redan genomlupit sin framstegsperiod i historien och redan blivit en hämsko på den fortsatta utvecklingen, redan befinner sig i en upplösningsprocess, redan berett rum för den proletära diktaturen (sovjetunion) och leder mänskligheten mot ständigt nya katastrofer. Detta betyder:

Det finns objektiv möjlighet för en icke-kapitalistisk utveckling av de efterblivna kolonierna, möjlighet för att den borgerligt-demokratiska revolutionen i de framskridna kolonierna slår över i den proletära socialistiska revolutionen med stöd av andra länders segerrika proletära diktatur. Under gynnsamma objektiva förhållanden förvandlar sig denna möjlighet till verklighet, varunder utvecklingens reella förlopp avgöres genom *kampen* och endast genom kampen. Alla kommunisters plikt är därför att inskrida för en sådan utveckling i teori och praxis, att hängivet kämpa för en sådan utveckling. Dessa perspektiv ställer också kolonierna inför problemet att revolutionärt gripa makten genom *sovjeterna*.

Alla huvudfrågor för den revolutionära rörelsen i kolonierna och halvkolonierna står alltså i det intimaste sammanhang med den väldiga epokgörande kampen mellan det kapitalistiska och det socialistiska systemet, en kamp som nu i världsskala föres av imperialismen mot

Sovjet-Unionen och inom vartenda enskilt kapitalistiskt land mellan det kapitalistiska klassväldet och den kommunistiska rörelsen.

I denna kamp är samverkan mellan det revolutionära proletariatet i hela världen och koloniernas arbetande massor den starkaste garantin för segern över imperialismen. I denna kamp måste man utnyttja varenda militär konflikt mellan två imperialistiska stater likaväl som ett imperialismens krig mot Sovjet-Unionen därhän, att koloniernas massor mobiliseras och ryckes in i den avgörande kampen mot imperialismen för den nationella befrielsen, för arbetarnas och böndernas seger.

II. Huvuddragen av koloniernas ekonomi och den imperialistiska kolonialpolitiken

9. Koloniernas senaste historia kan endast förstås, om man betraktar den som organisk beståndsdel av den kapitalistiska världshushållningens utvecklingshistoria i dess helhet, alltifrån dess tidigare former och intill dess senaste etapp, imperialismen.

I den mån som kapitalismen allt starkare drar in det omätliga kolonialområdet i sfären av sin på utsugning och profitjakt grundade världshushållning återges i de koloniala och halvkoloniala ländernas historia – alldeles som i en spegel – alla de karaktäristiska dragen i det kapitalistiska produktionssättets och det borgerliga samhällssystemets så kallade ”civilisatoriska” och kulturella uppgift. Dessa drag avslöjar i synnerhet med hänsynslös öppenhet metoder och praxis i ”kapitalets ursprungliga ackumulation”. Den i sin grymhet oöverträffade erövrings- och undertryckningspolitiken med dess kolonialröverier, straffexpeditioner, opiumkrig, sjörövardåd och den inhemska befolkningens tvångsmatning med sprit, biblar och annat fördärv, som Europas allra kristligaste länder producerade, var en av de viktigaste faktorer som påskyndade befästandet av den kapitalistiska ordningen.

Tvärtemot vad imperialisternas och deras reformatoriska lakejers (Mac Donald, Otto Bauer & komp.) skändliga, lögner vill göra troligt, nämligen att imperialismen ”tillför de efterblivna folken välförstånd, framsteg och kultur”, lättade övergången till den monopolistiska kapitalismens epok inte det ringaste det ok, som pressar kolonialfolkens miljonmassor. De ödeläggande följder, som den kapitalistiska utvecklingen överallt, i synnerhet under första stadiet av sin existens, medförde, återupprepades i kolonierna i oerhörd grad och i påskyndat tempo, tack vare det utländska kapitalets inträngande. Framstegsresultaten för kapitalismen däremot spåras där till största delen alls icke.

Där den härskande imperialismen behöver ett socialt stöd i kolonierna förenar den sig framför allt med den äldre sociala ordningens härskande lager – godsägarna och handels- och ockrarbourgeoisin – mot folkets majoritet. Överallt försöker imperialismen upprätthålla och föreviga de förkapitalistiska formerna för utsugning (i synnerhet på landsbygden), vilka bildar grundlaget för de reaktionära bundsförvanternas existens. Dessa länders folkmassor tvingas att betala underhållet av kolonialregimens militär, gendarmeri och administrativa apparat.

Hungersnödens och epidemiernas tilltagande, i synnerhet bland den utarmade bondeklassen, massexpropriationen av den inhemska befolkningens jord, de omänskliga arbetsvillkoren (i de vita kapitalisternas plantager, gruvor o. s. v.), som ofta till och med är sämre än det direkta slaveriets, allt detta har överallt en förödande verkan på koloniernas befolkning och ledde inte sällan till hela folkstammens utdöende. De imperialistiska staternas ”kulturella fostrarroll” i kolonierna är i verkligheten bödelns roll.

10. Bland de koloniala länderna måste man skilja mellan de kapitalistiska ländernas kolonier av det slag, som var kolonisationsområden för den övertaliga befolkningen och på detta sätt blev en fortsättning på deras kapitalistiska system (Australien, Kanada o. a.), och sådana

kolonier, som av imperialisterna i första rummet utsögs såsom varuavsättningsmarknader, råvarukällor och kapitalplaceringsområden. Denna åtskillnad är inte endast av historisk, utan också av stor ekonomisk och politisk betydelse.

Kolonierna av förstnämnda slaget gjordes på grund av sin allmänna utveckling till "dominions", d. v. s. till likaberättigade eller nästan likaberättigade lemmar av det ifrågasvarande imperialistiska systemet. I dem återger sig moderlandets klasstruktur i den kapitalistiska utvecklingen hos den invandrade vita befolkningen, medan den inhemska befolkningen till största delen utrotas. Där kan inte bli tal om någon som helst kolonial regim i den form, som förekommer i kolonier av det senare slaget. Mellan dessa bägge typer står en övergångstyp, där det vid sidan av en talrik inhemska befolkning förekommer en mycket betydande vit kolonistbefolkning (Syd-Afrika, Nya Zeeland, Algier o. s. v.). Bourgeoisin, som kommit från moderländerna, är i dessa länder (invandringskolonierna) i grund och botten ingenting annat än en kolonial "fortsättning" av bourgeoisin i moderländerna.

Denna bourgeois intressen är till stor del identiska med moderländernas koloniala intressen. Moderlandet är till en viss grad intresserat av en förstärkning av sin kapitalistiska "filial" i kolonierna, i synnerhet om denna "filial" av imperialismen lyckas förslava eller till och med fullkomligt utrota den ursprungliga, inhemska befolkningen. Å andra sidan kan de olika imperialistiska systemens konkurrens om inflytandet i dessa halvt självständiga länder leda både till deras lösslitande från moderländerna och deras anslutning till konkurrenterna. Dessa omständigheter tvingar ofta imperialismen att försona sig med en viss politisk och ekonomisk självständighet för sina agenturer i dessa kolonier (dominions), som sedan intar ställningen av förbunden eller besläktad makt gentemot ifrågasvarande imperialistmakt.

11. Den imperialistiska kolonialregimen är ett inte endast på ekonomiskt tryck utan också på utomekonomiskt tvång vilande monopol för den imperialistiska statens bourgeois i det ifrågasvarande underlydande landet och till på köpet ett monopol, som fullgör två huvudfunktioner: å ena sidan tjänar det den hänsynslösaste utsugning av kolonierna (olika former för direkt och indirekt tributplikt, överprofit i samband med försäljningen av de egna varorna, med leverans av billiga råvaror för den egna industrin, med utnyttjande av den mycket billiga arbetskraften o. s. v.), å andra sidan tjänar det imperialistiska monopolet uppkomsten och utvecklingen av förutsättningarna för den egna existensen, d. v. s. fullgör funktionen av massornas *förslavande* i kolonierna.

Med hänsyn till sin egenskap av en kolonial utsugare är den härskande imperialismen gentemot det koloniala landet framför allt en parasit, som suger blodet ur det ifrågasvarande landets hushållningsorganism. Att denna parasit i jämförelse med sitt offer företräder en högt utvecklad kultur, gör honom till en desto starkare och farligare utsugare, men ur det koloniala landets synpunkt ändras därigenom ingenting i hans parasitära karaktär.

Den kapitalistiska utsugningen i varje imperialistiskt land har följt produktivkrafternas utvecklingsförlopp. Men den kapitalistiska utsugningens speciella koloniala former, som förverkligas av den brittiska, franska eller vilken som helst annan bourgeois, hämmar slutligen produktivkrafternas utveckling i de ifrågasvarande kolonierna. Det nybygges ett minimum (järnvägar, hamnar o. s. v.), d. v. s. såpass mycket som är nödvändigt för det militära våldet över landet, för betryggandet av skatternas regelbundna fungerande och vidas för det imperialistiska moderlandets handelsbehov.

Koloniernas jordbruk tvingas att till stor del producera för export, men därigenom befrias bondehushållet på intet sätt från de för-kapitalistiska hushållsformernas Dojor. Bondehushållet förvandlas i regel till en "fri" varuhushållning genom att de för-kapitalistiska hushållsformerna underkastas finanskapitalets behov, genom att de för-kapitalistiska utsugningsmetoderna skärpes, genom att bondehushållen underkuvas av det i stormande

utvecklingstempo stadda handels- och ockrarkapitalet, genom att skattebördorna höjes, o. s. v., o. s. v. Utsugningen av bondeklassen skärpes, men produktionsmetoderna förnyas icke.

I regel försiggår den industriella bearbetningen av de koloniala råvarorna icke i kolonierna, utan i de kapitalistiska länderna, framför allt i moderlandet. Den i kolonin utvunna profiten kommer där till största delen icke till produktiv användning, utan utpressas ur landet och investeras antingen i moderlandet eller i den ifrågavarande imperialistiska statens nya expansionssfärer. På detta sätt verkar den koloniala utsugningen i enlighet med sin grundtendens såsom hämmare av produktivkrafternas utveckling i kolonierna, såsom utplundrare av naturrikedomar och framför allt såsom uttömmare av reserverna av det koloniala landets mänskliga produktivkrafter.

12. Försåvitt den koloniala utsugningen emellertid förutsätter ett gynnande av produktionsutvecklingen, antar denna utveckling tack vare det imperialistiska monopolet en alldeles bestämd riktning och befordras så långt som moderlandets intressen, i synnerhet intresset att upprätthålla det koloniala monopolet, detta påkallar. Denna utsugning kan locka en del av bondeklassen att övergå från odling av spannmål till odling av bomull, socker, kautschuk (Sudan, Kuba, Java, Egypten), men det genomföres på ett sådant sätt, som icke motsvarar det koloniala landets självständiga ekonomiska utvecklingsintressen, utan tvärtom ytterligare skärper koloniernas beroende av de imperialistiska moderländerna.

För utvidgandet av världsimperialismens råvarubasis skapas nya jordbrukskulturer i stället för den genom kolonialpolitiken tillintetgjorda. Nya bevattningssystem, som för samma ändamål ersätter de förstörda gamla bevattningsanläggningarna, förvandlar sig i imperialisternas händer till ett verktyg för bondeklassens skärpta utsugning. För att utvidga den inländska marknaden göres försök att anpassa agrarförhållandena, som delvis skapats genom själva kolonialpolitiken, efter det kapitalistiska produktionssättet. Olika plantagen tjänar moderländernas finanskapitalistiska intressen. Rättesnöret för utsugningen av koloniernas jordbruksrikedomar är behoven för moderlandets industri, särskilt behovet att bli oberoende av råvarukällorna i andra länder, dit den ifrågavarande imperialismens monopol icke sträcker sig. Det är den koloniala produktionens huvudområden.

Endast i de fall där fabrikationen är en ganska enkel process (tobaksindustrin, sockerfabrikationen o. s. v.) eller där transportkostnaderna för råvaran, tack vare den första bearbetningen på ort och ställe, blir ringare antar produktionsutvecklingen i kolonierna jämförelsevis stor omfattning. I vart fall har de kapitalistiska företagen, som av imperialisterna skapas i kolonierna (med undantag av några företag för krigsändamål) övervägande eller uteslutande en agrar-kapitalistisk karaktär och kan uppvisa ringa organisk kapitalsammansättning. Någon verklig industrialisering av koloniallandet, i synnerhet skapandet av en livsduglig maskinindustri, som vore i stånd att gynna den självständiga utvecklingen av landets produktivkrafter, uppmuntras icke, utan förhalas tvärtom av moderlandet.

Det koloniala förslavandets väsentliga funktion är: Koloniallandet tvingas att offra sina självständiga utvecklingsintressen och att spela rollen av ett ekonomiskt (agrarråvaru-) bihang till den utländska kapitalismen i ändamål att det imperialistiska landets bourgeois ekonomiska och politiska makt stärkes på bekostnad av det koloniala landets arbetande klasser och att det imperialistiska landets monopol i det ifrågavarande koloniallandet blir permanent och vidgar dess expansion i förhållande till den övriga världen.

På samma sätt som redan den ”klassiska kapitalismen” under den för-imperialistiska epoken genom sin rovdrift i kolonierna uppvisade alla de negativa dragen att förstöra det gamla utan motsvarande nyskapande, på samma sätt visar också de karakteristiska tecknen på kapitalismens förfall dess parasitära ockrarnatur, som i särskilt krass form framträder i dess kolonialhushållning. De imperialistiska stormakternas strävan att ständigt allt starkare och

mer exklusivt anpassa de av dem monopoliserade kolonierna efter moderländernas kapitalistiska hushållningsbehov leder icke endast till undergång för den inhemska kolonialbefolkningens traditionella hushållsordning, utan samtidigt också till en rubbning i jämvikten mellan de enskilda produktionsgrenarna och slutligen till ett konstlat hämmande av produktivkrafternas utveckling i kolonierna.

All moderländers allmänna tendens går ut på att å ena sidan göra kolonierna till en underordnad beståndsdel av det ifrågavarande imperialistiska systemet, att rycka in kolonierna i detta system i syfte att trygga det ekonomiska enväldet för att kunna motsätta sig andra imperialistiska system, men å andra sidan att avskära kolonierna från de direkta förbindelserna med världshushållningen i dess helhet och överta rollen av förmedlare och högste regulator av alla dess ekonomiska förbindelser med världen utanför. Denna imperialisternas tendens att förstärka koloniernas ensidiga beroende av dem själva leder till skärpt rivalitet mellan de olika imperialistiska staterna, till internationella truster o. s. v.

Den av dessa omständigheter betingade utvecklingen av de kapitalistiska förhållandena och utsugningen av koloniernas folkmassor antar mycket olika former.

13. Försåvitt det överväldigande flertalet av koloniernas befolkning är knuten till jorden och lever på landet, får de rovgiriga former, som imperialisterna och deras förbundna (jordägar-klassen likaväl som handels- och ockrarkapitalet) använder för bondeklassens utsugning, en särskilt stor betydelse. Tack vare imperialismens ingripande (beskattning, införsel av industrivaror från moderländerna o. s. v.) medför landsbygdens indragning i penning- och varuhushållningen, att bondehushållet utarmas, att bondens hantverk kväves o. s. v. och att detta försiggår i mycket snabbare takt än vad som var fallet på sin tid i de framskridna kapitalistiska länderna. När däremot den industriella utvecklingen fördröjes, sättes här vissa gränser för proletariseringprocessen.

Denna väldiga brist på proportion mellan det snabba tempot i upplösningen av de gamla hushållningsformerna och den långsamma utvecklingen av nya sådana framkallade i Kina, Indien, Indonesien, Egypten o. a. kolonier en utomordentlig ”jordhunger” och överbefolkning på landet, en högt uppskruvad jordränta och en utomordentlig splittring av den av bondeklassen brukade jorden.

Dessutom vilar hela bördan av de äldre feodala eller halvfeodala utsugnings- och förslavningsförhållandena i något ”moderniserade” men alls inte lättade former liksom förut på bondeklassens axlar. Kapitalismen, som genom sitt skattesystem och sin handelsapparat omgriper landsbygden i kolonierna och framkallar en omvälvning i de för-kapitalistiska förhållandena (t. ex. förintandet av bykommunen) har därmed på intet sätt befriat bönderna från de för-kapitalistiska förslavnings- och utsugningsformernas ok, utan endast givit dem penningform (dagsverks- och in natura-arrende har delvis ersatts med penningarrende, in natura-skatten med penningsskatt o. s. v.), vilket ökat bondeklassens nöd. Bönderna ”till hjälp” i deras elände kommer då ockraren, som utplundrar dem och under vissa förhållanden (så t. ex. i några trakter av Indien och Kina) till och med sänker dem i ärftligt skuldsaveri.

Trots den stora olikheten i de enskilda koloniala ländernas agrarförhållanden och till och med i de olika delarna av ett och samma land, är bondemassornas eländiga läge nästan överallt detsamma: dels genom det olikvärdiga varuutbytet, dels genom den direkta utsugningen är bonden i dessa länder icke i stånd att höja sin hushållningsnivå tekniskt eller organisatoriskt. Hans arbetes produktivitet likaväl som hans konsumtion sjunker.

Böndernas utarmning i dessa länder är en allmän företeelse. I Indien, Kina, Indonesien har bondeklassens pauperisering nått en sådan grad, att den vanligaste figuren i byn för närvarande är den fattige, jordlöse eller i det närmaste jordlöse bonden, som inte sällan måste

svälta. Den stora jordegendomen är här på intet sätt förbunden med stordrift utan tjänar endast som medel att pressa fram arrenden av bönderna, och till på köpet finns det ofta månghövdade ”hierarkier” av arrendatorer och underarrendatorer, av parasitära mellanhänder mellan den arbetande lantbrukaren och storgodsägaren (gentry, samindar) eller staten.

De gamla bevattningsanläggningarna, som i dessa länder är av stor betydelse för jordbruket, råkar först på grund av imperialisternas inskridande i förfall, men då de sedan på kapitalistisk basis återställs, visar sig deras utnyttjande för dyrbart för bönderna. Missväxt inträffar allt oftare. Mot alla slag av andra naturkatastrofer och epidemier står bonden fullständigt hjälplös. Stora massor bönder har blivit utkastade ur produktionsprocessen, men har ingen utsikt till arbete i städerna, finner mycket sällan arbete på landsbygden och förvandlas till erbarmliga kulier.

Bondeklassens eländiga läge betyder samtidigt för industrin en kris på den inländska marknaden och är ytterligare ett starkt hinder för landets kapitalistiska utveckling. I samma mått som Indiens, Kinas, Egyptens nationella bourgeoisie får imperialisterna erfara detta bondeklassens nödläge som ett hinder för fortsatta och stegrad kapitalistisk utsugning. Men på grund av sina ekonomiska och politiska intressen är de så tätt knutna till storgodsägarna och handels- och ockrarkapitalet på landsbygden, att de icke förmår genomföra en agrarreform av någon som helst betydelse.

Böndernas hemindustri och hantverk förfaller allt mer och mer. Handelns utveckling underhåller ett omfattande skikt inhemsk handelsbourgeois, som även fyller varuuppköparnas och ockrarnas o. s. v. funktioner. Handels- och ockrarkapitalets dominerande ställning i koloniernas speciella ekonomiska förhållanden fördröjer industrikapitalets tillväxt. I kampen om den inländska marknaden stöter det nationella kapitalet ständigt på konkurrensen från det till koloniallandet självt importerade utländska kapitalet och på de hämmande inflytelserna från de för-kapitalistiska förhållandena på landsbygden. Trots dessa hinder uppstår inom några produktionsgrenar en inhemsk storindustri (övervägande lättindustri). Nationellt kapital och nationella banker uppstår och utvecklas.

De ömkliga försöken att genomföra agrarreformen utan skada för kolonialregimen åsyftar att långsamt förvandla den halvfeodale godsägaren till en kapitalistisk godsherre, och i vissa fall är målet att skapa ett mindre antal storbönder. I praktiken leder detta endast till ett allt större utarmande av det överväldigande flertalet bönder, vilket återigen omöjliggör den inre marknadens utveckling. På basis av denna motsägelsefulla ekonomiska process utvecklar sig den koloniala rörelsens förnämsta sociala krafter.

14. Under imperialismens period träder finanskapitalets roll vid erövringen av det ekonomiska och politiska monopolet i kolonierna med särskild tydlighet i dagen. Detta yttrar sig i synnerhet i de bestämda ekonomiska företeelser, som blir en följd av kapitalexporten till kolonierna. Det exporterade kapitalet strömmar här övervägande in i handelns sfär, fungerar huvudsakligast som ockrarkapital (utlåningskapital) och har till mål att upprätthålla och stärka den imperialistiska statens undertryckningsapparat i koloniallandet (med tillhjälp av statslån o. s. v.) eller att åvägbringa fullständig kontroll över den inhemska bourgeoisins i de halv-koloniala länderna föregivet oberoende statsorgan.

Kapitalexporten till kolonierna påskyndar där de kapitalistiska förhållandenas utveckling. Den del av det exporterade kapitalet, som för produktionsändamål investeras i kolonierna, leder delvis till ett påskyndande av den industriella utvecklingen, men detta sker ingalunda för att gynna oavhängigheten, utan för att ytterligare stegra det koloniala näringslivets beroende av de imperialistiska ländernas finanskapital.

Det till kolonierna importerade kapitalet användes nästan uteslutande för utvinning och förvärv av råvaror resp. fabrikation av sådana. Det nyttjas till utvidgning av kommunikationsväsendet (järnvägar, skeppsbygge, hamnanläggningar o. s. v.), vilket underlättar frampressandet av råvaror och med ännu fastare band knyter kolonierna till moderländerna. Det mest omtyckta slaget av kapitalinvesteringar i lantushållningen är andelsköp i de stora plantagerna för produktion av billiga livsmedel och monopolisering av kolossala råvarukällor. Det faktum, att största delen av det mervärde, som utsvettats ur kolonislavarnas billiga arbetskraft, går till moderländerna, fördröjer oerhört uppsvinget i de koloniala ländernas näringsliv likaväl som utvecklingen av produktivkrafterna och är ett hinder för koloniernas ekonomiska och politiska frigörelse.

Ett annat huvudkännetecken på förbindelserna mellan de kapitalistiska staterna och kolonialländerna är den strävan, som utgår från olika monopoliserade grupper av finanskapitalet, att monopolisera enskilda koloniala eller halvkoloniala länders hela utrikeshandel för att därigenom underkasta dem sin kontroll och reglera alla de kanaler, som förbinder kolonial-ekonomin med världsmarknaden. Det direkta inflytandet på koloniernas kapitalistiska utveckling genom några monopolistiska exportfirmors monopolisering av utrikeshandeln kommer inte så mycket till uttryck i den egna inhemska marknadens utveckling som dess mer i koloniernas splittrade inrikeshandels anpassning efter exportens behov och i utpressningen av naturrikedomar ur de koloniala länderna genom dessa imperialistiska parasiter.

Denna egenartade utveckling av koloniernas handel finner sitt specifika uttryck även i formen och karaktären av de i kolonierna bildade imperialistiska bankerna, som huvudsakligast mobiliserar den inhemska befolkningens besparingar för finansiering av koloniernas utrikeshandel o. s. v.

15. Imperialismens totala ekonomiska politik i förhållande till kolonierna ledes av strävandet att upprätthålla och stegra deras beroende, att förstora utsugningen och att möjligast hämma deras självständiga utveckling.

Endast under trycket av särskilda förhållanden kan de imperialistiska staternas bourgeoisie se sig tvingad att främja storindustrins utveckling i kolonierna. Så t. ex. kan nödvändigheten av att föra eller förbereda ett krig i begränsad skala leda till skapandet av olika företag inom metall- och kemisk industri i de strategiskt viktigaste kolonierna (t. ex. i Indien). Starkare rivalers konkurrens kan tvinga moderländerna till vissa eftergifter i fråga om tullpolitiken, men då förbehåller de sig själva tullförmåner. För att muta vissa skikt av de koloniala och halvkoloniala ländernas bourgeoisie, i synnerhet under perioder av uppsving i den revolutionära rörelsen, kan de imperialistiska staternas bourgeoisie till en viss grad lätta sitt ekonomiska tryck i kolonierna.

Men i den mån som dessa utomordentliga och för det mesta utomekonomiska omständigheter släpper sin inverkan, riktar sig de imperialistiska staternas ekonomiska politik genast på undertryckandet och hämmandet av koloniernas ekonomiska utveckling. Därför kan utvecklingen av koloniernas nationella näringsliv och i synnerhet dess industrialisering, den allsidiga självständiga utvecklingen av deras industri endast försiggå under starkaste motsättning till imperialismens politik. Därför yttrar sig den specifika karaktären i utvecklingen av de koloniala länderna särskilt i att produktivkrafternas tillväxt försiggår under utomordentliga svårigheter, krampaktigt och under konstlad inskränkning av enskilda industrigrenar.

Allt detta leder oundvikligen till att imperialismens tryck på de koloniala och halvkoloniala länderna återfödes på ett högre stadium och frambesvär ett ständigt allt starkare mottryck från de socieekonomiska faktorerna, som själva, skapats av imperialismen. Det oavbrutna bromsandet av den självständiga utvecklingen fördjupar alltmer antagonismen mellan de

koloniala folken och imperialismen och leder till revolutionära kriser, bojkottrörelser, nationalrevolutionära uppror o. s. v.

Å ena sidan skärpes de objektiva självmotsägelserna i den kapitalistiska utvecklingen i kolonierna och därigenom fördjupas även motsägelserna mellan koloniernas oberoende utveckling och bourgeoisins intressen i de kapitalistiska staterna. Men å andra sidan frammanar den nya kapitalistiska formen för utsugningen en verklig revolutionär kraft på skådebanan, proletariatet, kring vilket bondeklassens miljonmassor allt mer och mer sluter upp för att resa, ett organiserat motstånd mot finanskapitalets förtryck.

Imperialisternas och deras lakejers prat om den ”avkolonisering”, som de imperialistiska staternas politik skulle medföra, om främjandet av ”koloniernas fria utveckling” är ingenting annat än imperialistiska lögner. Det är av utomordentlig vikt, att kommunisterna både i de imperialistiska länderna och i kolonierna grundligt avslöjar dessa lögner.

III. Den kommunistiska strategin och taktiken i Kina, Indien och liknande koloniala länder

16. Alldeles som i alla kolonier och halvkolonier står produktionskrafternas utvecklande och arbetets socialiserande i Kina och Indien på ett relativt lågt stadium. Denna omständighet och främlingsväldets ok samt de existerande starka kvarlevorna av feodalismen och de förkapitalistiska förhållandena är avgörande för nästa revolutionsetapps karaktär i dessa länder.

I dessa länders revolutionära rörelse rör det sig om den *borgerligt demokratiska revolutionen*, d. v. s. om det skede, som förbereder betingelserna för den proletära diktaturen och den socialistiska revolutionen. I enlighet med detta kan man såsom allmänna huvuduppgifter för den borgerligt demokratiska revolutionen i de koloniala och halvkoloniala länderna fastställa följande:

- a. Att omgestalta styrkeförhållandena till förmån för proletariatet, att befria landet från imperialismens ok (nationalisering av koncessionerna åt utlänningarna, av järnvägarna, bankerna o. d.) och att upprätta landets nationella enhet, där sådan enhet ännu icke nåtts, att störta utsugarklassens makt, bakom vars rygg imperialismen står, att organisera arbetar- och bonderåd och skapa en röd armé, att upprätta proletariatets diktatur och förstärka proletariatets hegemoni.
- b. Att genomföra agrarrevolutionen, att befria bönderna från alla förkapitalistiska och koloniala former av utsugning och förslavande, att nationalisera jorden, att vidtaga radikala åtgärder för förbättring av bondeklassens läge genom att upprätta en möjligast intim ekonomisk och politisk förbindelse mellan staden och landsbygden.
- c. Att i överensstämmelse med den fortsatta utvecklingen av industrin, transportväsendet o. s. v. och proletariatets i intimt samband därmed stående tillväxt utvidga arbetarklassens fackliga organisationer, att stärka kommunistiska partiet, att erövra den första starka ledande positionen för kommunistiska partiet bland de arbetande massorna, att tillkämpa sig 8 timmars arbetsdag.
- d. Att åstadkomma nationernas och könens likaberättigande (kvinnornas likställighet), att skilja staten och kyrkan, att upphäva kastväsendets skrankor, att skapa politisk upplysning, att höja den allmänna kulturella nivån bland statens och landsbygdens massor o. s. v.

I vilken grad den borgerligt demokratiska revolutionen i praktiken blir i stånd att lösa alla sina huvuduppgifter och vilken del av dessa uppgifter som förverkligas först av den socialistiska revolutionen, det kommer att bero på den revolutionära arbetar- och bonderörelsens förlopp, på dess framgångar eller nederlag i kampen mot imperialisterna, feodalherrarna och

bourgeoisin. I synnerhet kommer koloniernas befrielse från det imperialistiska oket att underlättas av de socialdemokratiska revolutionernas utveckling i den kapitalistiska världen och kan endast tryggas genom proletariats seger i de framskridna kapitalistiska länderna.

Revolutionens övergång i sin socialistiska fas kräver, att ett visst minimum av förutsättningar existerar, såsom t. ex. en viss utvecklingsnivå för landets industri, för proletariats fackliga organisation samt ett starkt kommunistiskt parti. Det viktigaste är just utvecklingen av ett starkt kommunistiskt parti med stort inflytande på massorna, vilket i dessa länder skulle vara en i högsta grad långsam och svår process, om den borgerligt demokratiska revolutionen, som växer fram redan ur de objektiva förhållandena i dessa länder, icke påskyndade ifrågavarande process.

17. Den borgerligt demokratiska revolutionen i kolonierna skiljer sig från samma slags revolution i ett oberoende land huvudsakligen därigenom att den är organisatoriskt ansluten till den *nationella befrielsekampen* mot imperialisterna. Den nationella faktorn har ett stort inflytande på den revolutionära processen i alla kolonier likaväl som i halvkolonierna, i vilka slaveriet under imperialisterna redan helt ohöljt framträder och försätter folkmassorna i jäsning.

Å ena sidan påskyndar den nationella förslavningen den revolutionära krisens mognande, stegrar arbetar- och bondemassornas missnöje, underlättar deras mobilisering och förlämnar de revolutionära explosionerna karaktären av elementära massrörelser, av verklig folkrevolution.

Å andra sidan kan den nationella faktorn få inflytande inte endast på arbetar- och bondeklassens rörelse, utan kan också i revolutionsprocessen modifiera alla övriga klassers hållning. Framför allt råkar under den första tiden städernas fattiga småbourgoisi jämte de småborgerliga intellektuella i stor mängd under de aktiva revolutionära krafternas inflytande. Vidare har den koloniala bourgeoisins ställning i den borgerligt demokratiska revolutionen till största delen tvedräktens karaktär, och dess växlingar alltefter revolutionens utveckling är ännu starkare än hos bourgeoisin i ett oberoende land (t. ex. än hos den ryska bourgeoisin åren 1905-17).

Av stor vikt är det att alltefter de konkreta förhållandena utforska det särskilda inflytande som utövas av den nationella faktorn, vilken till stor del avgör den koloniala revolutionens egenart. Likaså är det av stor vikt att taga denna nationella faktor i betraktande vid avgörandet av vederbörande kommunistiska partis taktik.

Vid sidan om den nationella befrielsekampen är frågan om agrarrevolutionen den hjulaxel, kring vilken den borgerligt demokratiska revolutionen i de framskridna koloniala länderna vrider sig. Därför måste kommunisterna med största uppmärksamhet följa agrarkrisens utveckling och klassmotsättningarnas tillspetsning på landsbygden. Kommunisterna måste från början ge arbetarmassornas missnöje och den begynnande bonderörelsen en medveten revolutionär inställning, rikta dem mot den imperialistiska utsugningen och förslavandet och likaså mot de olika bestående för-kapitalistiska – feodala och halvfeodala – förhållanden, som bondehushållen lider av och som leder till deras ruin och undergång.

Lanthushållningens oerhörda efterblivenhet, de omänskliga arrendeförhållandenas välde, handels- och ockrarkapitalets ok, är de största hindren för produktivkrafternas utveckling inom koloniernas lanthushållning och står i en otrolig motsägelse till de högt utvecklade formerna för varuutbytet mellan koloniernas lantbruksproduktion och världsmarknaden, bägge skapade och monopoliserade av imperialismen.

18. Den nationella bourgeoisin i dessa koloniala länder intar ingen enhetlig hållning till imperialismen. En del av denna bourgoisi, i främsta rummet handelsbourgoisin, tjänar direkt det imperialistiska kapitalets intressen (den så kallade ”komprador”-bourgoisin). Den

försvaret i allmänhet mer eller mindre en anti-nationell imperialistisk ståndpunkt, som riktar sig mot hela den nationella rörelsen, alldeles som imperialismens feodala bundsförvanter och de bäst avlönade inhemska ämbetsmännen. Den övriga delen av den inhemska bourgeoisin, i synnerhet den del, som företräder den inhemska industrins intressen, står på den nationella rörelsens mark och representerar en särskild, vacklande och för kompromisser benägen riktning, som *man kan beteckna som nationalreformism* (eller enligt uttrycket i andra kongressens teser som "borgerligt demokratisk" riktning).

Denna den nationella bourgeoisins dubbelställning mellan det revolutionära och det imperialistiska, lägret är visserligen sedan 1925 icke längre att observera i Kina, där på grund av den egenartade situationen en stor del av den nationella bourgeoisin först gick i spetsen för det nationella befrielsekriget. Senare gick den fullständigt över till kontrarevolutionens läger. I Indien och Egypten observerar vi i första rummet ännu en typisk borgerligt demokratisk rörelse, en opportunistisk rörelse med tendenser till stort vacklande och balanserande mellan imperialismen och revolutionen.

Det oberoende av imperialismen, som ligger i hela kolonialfolkets intresse, motsvarar även den nationella bourgeoisins intressen, men står i oförsonlig motsägelse till det imperialistiska systemets hela natur. De olika inhemska kapitalisterna är genom sina direkta intressen till största delen med mångfaldiga band knutna till det imperialistiska kapitalet. Imperialismen är i stånd att direkt köpa en betydande del av denna bourgeoisin, skulle till och med för en ännu större del av den kunna skapa en viss "komprador"-ställning, en ställning som kommersiell förmedlare, som underordnad utsugare, som uppsyningsman över det förslavade folket. Men slavägarens ställning, den högsta monopolistiska utsugarens ställning behåller imperialismen för sig själv.

Självständig makt, möjligheten till en "fri", självständig kapitalistisk utveckling, hegemonin över det "oavhängiga" folket, allt detta kommer kapitalismen aldrig frivilligt att medge den nationella bourgeoisin. Här har vi en objektiv, grundläggande intresse motsats mellan den nationella bourgeoisin i det koloniala landet och imperialismen. I dessa fall kräver imperialismen den nationella bourgeoisins *kapitulation*.

Den inhemska bourgeoisin såsom den svagare parten är ständigt åter och återigen beredd till kapitulationer för imperialismen. Men dess kapitulation är icke definitiv så länge faran för massornas klassrevolution icke blivit en direkt, verklig, akut hotande fara. För att å ena sidan undgå denna fara och å den andra stärka sin egen position gentemot imperialismen försöker den borgerliga nationalismen i dessa kolonier att försäkra sig om småbourgeoisins, bondeklassens och delvis även arbetarklassens understöd. Då detta i avseende på arbetarklassen har ringa utsikt till framgång (efter arbetarklassens politiska uppvaknande i dessa länder), så är det av så mycket större vikt för den nationella bourgeoisin att försäkra sig om bondeklassens understöd.

Men här ser vi den koloniala bourgeoisins svagaste punkt. Bondeklassens outhärdliga utplundring i kolonierna kan endast avskaffas genom agrarrevolutionen. Bourgeoisins direkta intressen i Kina, Indien och Egypten är så intimt förbundna med jordegendomen, ockerkapitalet och bondeklassens utsugning över huvud att denna bourgeoisin inte bara uppträder mot agrarrevolutionen utan också mot varje avgjord agrarreform. Bourgeoisin fruktar icke utan orsak att redan den omständigheten, att agrarfrågan står öppen, ger den revolutionära jäsningen bland bondemassorna näring och påskyndar farten i utvecklingen. Den reformistiska bourgeoisin bereder alltså knappast mark för den praktiska lösningen av detta svåra grundläggande problem.

I stället försöker den att med tomma nationalistiska fraser och åtbörder behålla de småborgerliga massorna under sitt inflytande och förmå imperialismen till vissa eftergifter. Men

imperialisterna stramar åt tyglarna ännu hårdare, eftersom den nationella bourgeoisin inte förmår resa något som helst allvarligt motstånd. Därför försöker den nationella bourgeoisin vid varje konflikt med imperialismen å ena sidan att låsa nationalistisk ”principfasthet”, att sprida illusioner om möjligheten av en fredlig kompromiss med imperialismen. Både för det ena och det andra öppnas ögonen oundvikligt hos massorna, och på så sätt övervinner de steg för steg sina reformistiska illusioner.

19. Ett falskt bedömande av bourgeoisins nationalreformistiska huvudriktning i dessa koloniala länder ger tillfällen till svåra fel i vederbörande kommunistiska partiers strategi och taktik. Särskilt gives möjlighet till två slags fel:

a. Att icke förstå skillnaden mellan den nationalreformistiska och den nationalrevolutionära riktningen, kan leda till den politik, som består i att löpa bakom bourgeoisin, till proletariats otillräckligt tydliga politiska och organisatoriska avståndstagande från bourgeoisin, till ett nedtystade av viktiga revolutionära paroller (i synnerhet parollen om agrarrevolution) o. s. v. Detta, var det huvudfel, som Kinas Kommunistiska Parti åren 1925-27 begick.

b. Att underskatta, den särskilda betydelse, som den borgerliga nationalreformismen – till skillnad från det feodalistiskt-imperialistiska lägret – besitter tack vare sitt inflytande på småbourgeoisins, bondeklassens och till och med en del av arbetarnas massor, åtminstone i rörelsens första etapp, detta kan leda till en ”sektpolitik”, till kommunisternas isolering från de arbetande massorna.

Varken i ena eller andra fallet ägnas tillräcklig uppmärksamhet åt genomförandet av de uppgifter, som redan Kominterns 2:dra kongress betecknade som särskilda uppgifter för de koloniala ländernas kommunistiska partier, d. v. s. uppgifterna att kämpa mot den borgerligt demokratiska rörelsen inom den egna nationen. Utan att kämpa denna kamp, utan att befria de arbetande massorna från bourgeoisins och nationalreformismens inflytande, kan det strategiska huvudmålet för den kommunistiska rörelsen i den borgerligt demokratiska revolutionen icke nås. Återigen, utan proletariats hegemoni, vars organiska beståndsdel är kommunistiska partiets ledande ställning, kan den borgerligt demokratiska – för att icke tala om den socialistiska – revolutionen icke slutföras.

20. Småbourgeoisin i dessa koloniala och halvkoloniala länder spelar en mycket viktig roll. Den består av olika lager, som under den nationalrevolutionära rörelsens olika perioder spelar en mycket olikartad roll.

Hantverkaren, som lider av de importerade utländska varornas konkurrens, är fientligt sinnad mot imperialismen. Samtidigt är han intresserad av att obegränsat utsuga sina gesäller och lärlingar, och därför är han fientligt inställd till den klassmedvetna arbetarrörelsen. Men på samma gång lider han själv till största delen under handels- och ockrarkapitalets utsugning. Det i högsta grad otrygga och motsägelsefyllda läget för detta sociala skikt är avgörande för dess vacklande hållning och ställer det ofta under utopiska reaktionärens inflytande.

Köpmannen i staden och på landet är genom handeln och ockraren hänvisad till utsugningen, klamrar sig fast vid dess gamla metoder och föredrar dem framför utsikterna till en utvidgning av den inländska marknaden. Men icke heller köpmannaskiktet har någon likartad sammanfattning. De lager av handelsbourgeoisin, som i en eller annan form är knutna till ”komprador”-systemet, intar en annan hållning än de lager, vars verksamhet övervägande inskränker sig till den inländska marknaden.

De *småborgerliga intellektuella*, studenterna och andra skikt är mycket ofta utpräglade representanter inte endast för småbourgeoisins speciella intressen utan också för hela den nationella bourgeoisins allmänna, objektiva intressen. Under den första perioden av den nationella rörelsen framträder de intellektuella ofta som representanter för de nationella

strävandena. Den roll de spelar på rörelsens yta är relativt stor. De kan i allmänhet icke vara bärare av bondeintressen emedan de sociala skikt, från vilka de utgått, är övergående knutna till jordägande. Den revolutionära vågens uppsvallande kan driva dem in i arbetarrörelsen, där de bär in sin vacklande och obeslutsamma, småborgerliga ideologi. Endast några av dem kan under kampens lopp bryta med sin klass och slå sig fram till förståelse rentav för proletarietets klasskampsuppgifter och bli aktiva försvarare av de proletära intressena.

Det förekommer inte sällan, att de småborgerliga intellektuella ger sin egen ideologi en socialistisk och till och med kommunistisk färg. I kampen mot imperialismen har de spelat en revolutionär roll och spelar ännu alltjämt denna roll i sådana länder som Indien och Egypten. Massrörelsen kan rycka dem med sig, men den kan också tränga dem över i den yttersta reaktionens läger eller gynna spridningen av utopistiskt-reaktionära strömningar. Vid sidan om dessa skikt existerar det i de koloniala städerna betydande mängder fattigbefolkning, vars läge tränger dem objektivt över på revolutionens sida: hantverkare, som ingen främmande arbetskraft utnyttjar, gatuhandlare, arbetslösa intellektuella, ruinerade bönder, som söker arbete o. s. v. Dessutom finns det i kolonierna både i staden och på landet en talrik armé ”kulier”, halvproletärer, som icke genomgått skolning i fabriksverksamhet och lever av tillfällig arbetsförtjänst.

Bondeklassen är vid sidan om proletariet och som dess bundsförvant en drivkraft till revolutionen. Böndernas väldiga miljonmassor utgör det överväldigande flertalet av befolkningen till och med i de framskridna kolonierna (i många kolonier utgör de go proc. av befolkningen.) De svältande arrendatorernas miljonmassor, småbönderna, som är nedpressade av nöd och av alla möjliga för-kapitalistiska och kapitalistiska utsugningsmetoder och som till stor del förlorat hus och hem till och med på den arrenderade jorden, kastats ut ur produktionsprocessen och småningom av svält och sjukdomar upprivits, samt slutligen lantarbetarna. Detta är proletarietets viktigaste bundsförvanter på landsbygden. Bondeklassen kan nå sin befrielse endast under proletarietets ledning, men proletariet kan föra den borgerligt demokratiska revolutionen till seger endast i förbund med bondeklassen.

Böndernas klassdifferentieringsprocess i de koloniala och halvkoloniala länderna försiggår i ett jämförelsevis långsamt tempo till följd av de betydande kvarlevorna av feodalism och förkapitalistiska förhållanden. Men trots detta har marknadsförhållandena i dessa länder utvecklats på så sätt, att bondeklassen ur klassynpunkt icke bildar någon enhetlig massa. I de kinesiska och indiska byarna, i synnerhet i vissa delar av dessa länder, kan man redan observera ur böndernas led härstammande utsugarelement, som genom ocker, handel, exploatering av lönearbete, uttaxering av jord, utarrendering ånyo av arrenderad jord, utlejning av boskap och lantbruksredskap o. s. v. utsuger lantarbetarna och bönderna.

I allmänhet är det möjligt, att proletariet under den första perioden av bondeklassens kamp mot godsägarna rycker till sig ledningen av hela bondeklassen. Men under kampens fortsatta gång kan vissa överskikt av bybefolkningen övergå till kontrarevolutionens läger. Proletariet kan erövra den ledande rollen över bondeklassen, endast om det oegennyttigt kämpar för sina delkrav och det fullständiga genomförandet av agrarrevolutionen, endast om det ställer sig i spetsen för böndernas stora massor i kampen för en revolutionär lösning av agrarfrågan.

21. *Arbetarklassen* i de koloniala och halvkoloniala länderna har sina karaktäristiska drag, som spelar en mycket framstående roll för utbildningen av en självständig arbetarrörelse och proletär klassideologi. Den övervägande delen av det koloniala proletarietet härstammar från den utarmade byn, till vilken arbetaren, även sedan han kommit in i ett industriföretag, förblir knuten. I de flesta kolonierna (med undantag av några stora fabriksstäder som Shanghai, Bombay, Kalkutta o. a.) är det i regel endast den första generationen av ett proletariet, som är sysselsatt i storindustrin. Den andra delen är de ruinerade hantverkare, som utkastats från det i

upplösning stadda hantverket, vilket till och med i de framskridna kolonierna är mycket utbrett. Den ruinerade hantverkaren, ägaren av någon obetydligare egendom, utsår inom arbetarklassen sina skråmässiga uppfattningar och sin ideologi, vilka utgör grundlaget för det nationalreformistiska inflytandets inträngande inom arbetarrörelsen i kolonierna.

Den starka växlingen i sammansättning (det täta ombytet av arbetskraft i fabriker, återvändandet till landsbygden, inströmmandet till industrin av nya massor utarmade bönder), de många olika språken och analfabetismen, religions- och kastfördomarnas utbredning, allt detta försvårar den systematiska agitationen och propagandan samt fördröjer stegringen av arbetarnas klassmedvetande. Men den hänsynslösa utsugning, som på det brutalaste sätt praktiseras av det inhemska och utländska kapitalet, samt arbetarnas fullständiga politiska rättslöshet skapar de objektiva förutsättningar, på grund av vilka arbetarrörelsen i kolonierna raskt övervinner alla svårigheter och med varje år rycker in allt större massor av arbetarklassen i kampen mot de inhemska utsugarna och imperialisterna.

Den första perioden av arbetarrörelsens uppsving i kolonierna och halvkolonierna (ungefär under åren 1919-23) var organisatoriskt förknippad med det allmänna uppsvinget i den nationalrevolutionära rörelsen, som bröt in efter världskriget och karaktäriseras av att arbetarnas klassintressen underordnas den anti-imperialistiska kampens intressen, i vars spets den inhemska bourgeoisin stod. I den mån arbetarnas strejker och andra aktioner har organiserad karaktär organiseras de vanligen av de småborgerliga intellektuella, som på grund av den nationella kampfrågan begränsar arbetarnas krav. Däremot är den viktigaste egenheten i den andra fasen av arbetarrörelsens uppsving, som efter femte kongressen vidtog i kolonierna, att arbetarklassen i kolonierna uppträdde på den politiska vädjobanan såsom en självständig klasskraft, som ställde sig emot bourgeoisin och mot denna upptog kampen för sina egna direkta klassintressen samt för hegemonin över den nationella revolutionen över huvud taget.

De senaste årens historia bekräftar på det grundligaste denna egenhet i den nya etappen av den koloniala revolutionen, särskilt den stora kinesiska revolutionens exempel och därefter upproret i Indonesien. Allt talar för att även arbetarklassen i Indien frigör sig från de national- och socialreformistiska ledarnas inflytande och blir en självständig politisk faktor i kampen mot de brittiska imperialisterna och den inhemska bourgeoisin.

22. För att rättast formulera den revolutionära rörelsens närmaste uppgifter måste man som utgångspunkt taga den *grad av mognad*, som rörelsen i de enskilda koloniala länderna nått. Den revolutionära rörelsen i Kina skiljer sig från de senaste rörelserna i Indien genom en mängd väsentliga drag, som karaktäriserar den olika graden av mognad hos rörelsen i bägge länderna. Man måste ovillkorligen utnyttja de hittillsvarande erfarenheterna av den kinesiska revolutionen, i Indiens och andra liknande koloniala länders revolutionära rörelse. Men det skulle vara ett alltigenom falskt bruk av de kinesiska erfarenheterna, om vi i Indien, Egypten o. s. v. ville fastställa de närmaste uppgifterna, parollerna och taktiska metoderna i samma form som i Kina, t. ex. under Vuhan-perioden, eller i samma form som man för närvarande måste fastställa dem i Kina.

Tendensen att ge tappt för de oundvikliga svårigheterna och de särskilda uppgifterna i det nuvarande stadiet av den revolutionära rörelsen i Indien, Egypten o. s. v. kan endast vara skadlig. Det måste presteras ett arbete i stor stil för att bygga upp och fostra de kommunistiska, partierna, utveckla proletariats fackliga organisationer, revolutionära fackföreningarna, utveckla ekonomiska och politiska massaktioner, erövra massorna och befria dem från den nationalreformistiska bourgeoisins inflytande, innan man i dessa länder kan med säker utsikt till framgång skrida till förverkligandet av sådana uppgifter, som i Kina under Vuhan-perioden var fullkomligt riktiga såsom arbetar- och bondeklassens omedelbara kampuppgifter.

Den nationella bourgeoisins intressen för kampen om Massväldet tvingar de mest betydande borgerliga partierna i Indien och Egypten (svarajister, vafdister) att främst demonstrera sin opposition mot det härskande imperialistiskt-feodala blocket. Fastän denna opposition icke är någon revolutionär utan en reformistisk och opportunistisk opposition, betyder detta absolut icke, att den ingen speciell betydelse skulle få. Den nationella bourgeoisin är väl ingen kraft, som för någon kamp mot imperialismen, men denna borgerligt reformistiska opposition har sin reala, speciella betydelse – både en negativ och en positiv – för utvecklingen av den revolutionära rörelsen, *såvida* den över huvud har inflytande på massorna.

Det viktigaste är, att den har en *hämmande, fördröjande* inverkan på den revolutionära rörelsens utveckling, så långt det lyckas den att försäkra sig om de arbetande massornas följe och avhålla dem från den revolutionära kampen. Å andra sidan kan den borgerliga oppositionens framträdande mot det härskande imperialistiskt-feodala blocket ha ett visst – även om föga vittgående – påskyndande inflytande på de breda arbetande massornas politiska mognadsprocess. Den nationalreformistiska bourgeoisins konkreta, öppna konflikter med imperialismen kan, fastän i och för sig av ringa betydelse, under vissa förhållanden bli den indirekta orsaken till utvecklandet av till och med stora revolutionära massrörelser.

Visserligen eftersträvar den reformistiska bourgeoisin själv att göra sådana verkningar av sina oppositionella aktioner omöjliga och försöker att på ena eller andra sättet från början paralysera dem. Men där objektiva förutsättningar för en djup politisk kris är för handen, kan den nationalreformistiska oppositionens aktioner mot imperialisterna, till och med obetydliga konflikter som allra minst har något med den verkliga revolutionshärden att skaffa, få den allvarligaste betydelse.

Kommunisterna måste lära sig att utnyttja alla möjliga konflikter, vidga dem och stegra deras betydelse, anknyta agitationen för de revolutionära parollerna till dem, bland de breda massorna sprida kännedomen om dem och egga samma massor till självständiga, öppna aktioner med egna krav o. s. v.

23. Den riktiga taktiken i kampen mot sådana partier som ”svarajisterna” och ”vafdisterna” består under detta stadium i att grundligt avslöja deras nationalreformistiska karaktär. Dessa partier har upprepade gånger förrått den nationella revolutionära befrielsekampen, men de har ännu inte definitivt, ännu inte som Koumintang övergått till kontrarevolutionens läger. Utan tvivel kommer de att göra det, men för närvarande är de farliga just av den anledningen, att deras verkliga ansiktsdrag ännu inte avslöjats för de breda arbetande massornas ögon.

För att slita masken från deras ansikte är fortfarande en mycket kraftig kommunistisk upplysningsverksamhet av nöden, vidare dessa massors nya, mycket stora, egna politiska erfarenhet. Om det icke lyckas kommunisterna att redan på detta stadium rubba de arbetande massornas förtroende till den borgerliga nationalreformistiska ledningen av den nationella rörelsen, så blir denna ledning under den revolutionära rörelsens nästa uppsving en väldig fara för revolutionen.

Därför måste man genom en riktig kommunistisk taktik, som motsvarar det givna stadiets förhållanden, hjälpa de arbetande massorna i Indien, Egypten, Indonesien och andra liknande kolonier att frigöra sig från de borgerliga partiernas inflytande. Detta kan man icke nå genom högröstade och även om till det yttre än så radikalt klingande fraser om frånvaron av varje åtskillnad mellan de oppositionella nationalreformisterna (svarajister, vafdister, o. s. v.) och de brittiska imperialisterna eller deras feodalistiska kontrarevolutionära bundsförvanter. En sådan överdrift skulle de nationalreformistiska ledarna lätt kunna utnyttja för att hetsa massorna mot kommunisterna. Massorna ser den nationella frigörelsens direkta huvudfiende i det imperialistiskt-feodalistiska blocket, något som på detta, stadium i Indien, Egypten och Indonesien är alltigenom riktigt (så långt här endast den ena sidan av saken kommer i fråga).

I kampen mot denna härskande kontrarevolutionära kraft måste de indiska, egyptiska och indonesiska kommunisterna marschera upp långt före andra. De måste kämpa beslutsammare, konsekventare, djärvare än någon som helst småborgerlig nationalrevolutionär grupp, självförstått icke för att organisera något slags kupper eller för tidiga försök till uppror av en liten revolutionär minoritet, utan för att mobilisera så breda arbetande massor som möjligt för demonstrationer och andra aktioner för att på detta sätt trygga dessa massors verkliga deltagande i ett segerrikt uppror på ett senare stadium av den revolutionära kampen.

Men inte mindre viktigt är det att samtidigt hänsynslöst för de arbetandes massor avslöja ”svarajisternas”, ”vafdisternas” och andra nationalistiska partiers national-reformistiska karaktär, i synnerhet deras ledare, deras halvhet och vacklande i den nationella rörelsen, deras schackerpolitik, deras strävan till kompromisser med de brittiska imperialisterna, deras tidigare kapitulationer och kontrarevolutionära gärningar, deras reaktionära motstånd mot proletariats och bondeklassens klasskrav, deras tomma nationalistiska fraser, deras spridning av skadliga illusioner om fredlig avkolonisering och deras sabotage vid tillämpningen av revolutionära metoder i den nationella befrielsekampen.

Man måste avböja varje blockbildning mellan kommunistiska partiet och den national-reformistiska oppositionen. Detta utesluter icke tillfälliga överenskommelser och samordnandet av enstaka handlingar under vissa aktioner mot imperialismen, såvida den borgerliga oppositionens aktioner kan utnyttjas för att utveckla massrörelsen och om sådana avtal på intet sätt inkräktar på kommunistiska partiets frihet under agitationen bland massorna och deras organisationer. Det förstås av sig självt, att kommunisterna samtidigt måste inse att föra den skarpaste andliga och politiska kamp mot den borgerliga nationalismen och mot även de minsta yttringar av dess inflytande inom arbetarrörelsen.

I sådana fall måste kommunistiska partiet inte endast särskilt sörja för ett fullständigt bevarande av sin politiska självständighet och sina egna särdrag, utan samtidigt också med stöd av fakta öppna ögonen på de arbetande massor, som står under den borgerliga oppositionens inflytande, för att de skall inse hela opålitligheten i denna opposition och skadligheten i de borgerligt demokratiska illusioner som sprides av den.

24. Om man inte riktigt värdesätter det nationella stor-borgerliga partiets huvudriktning, uppstår fara för en falsk värdesättning av de *småborgerliga partiernas* karaktär och roll. Dessa partiets utveckling rör sig i regel från nationalrevolutionär till nationalreformistisk ståndpunkt. Till och med sådana rörelser som sunjatsenismen i Kina, gandhismen i Indien och sarekatislam i Indonesien var ursprungligen radikala småborgerliga andliga strömningar, som emellertid senare i storbourgeoisins tjänst förvandlade sig till nationalreformistiska riktningar inom denna bourgeoisie. Efter denna tid uppstod i Indien, Egypten och Indonesien en ny flygel radikala småborgerliga grupper (t. ex. republikanska partiet, Vatam, Sarekat Rajat), som representerar en mer eller mindre konsekvent nationalrevolutionär ståndpunkt. I ett land som Indien är även uppkomsten av några nya liknande radikala småborgerliga grupper och partier möjlig.

Man får emellertid inte lämna ur sikte, att även dessa partier i grund och botten är knutna till den nationella bourgeoisin. De småborgerliga intellektuella, som står i spetsen för dessa partier, har nationalrevolutionära krav men är samtidigt – mer eller mindre avsiktligt – företrädare för en *kapitalistisk utveckling* av sitt land. Några av dessa element kan bli anhängare av olika reaktionära utopier, men gentemot feodalismen och imperialismen är de till skillnad från den nationella storbourgeoisins partier under den första tiden icke reformistiska utan mer eller mindre revolutionära bärare av den koloniala bourgeoisins anti-imperialistiska intressen, till dess utvecklingen av landets revolutionära process i klar och tydlig form på dagordningen ställer den borgerligt demokratiska revolutionens inre huvudfrågor, i synnerhet frågan om

genomförandet av agrarrevolutionen och proletariatets och bondeklassens diktatur. Men sedan är det vanligen slut med de småborgerliga partiernas revolutionära karaktär.

Så snart revolutionen ställer proletariatets och böndernas klassintressen i en kritisk motsättning inte endast till imperialisternas och feodalisternas blockvälde, utan också till bourgeois klassvälde, går vanligen de småborgerliga grupperna över till de nationalreformistiska partiernas ståndpunkt.

Absolut nödvändigt är det, att de kommunistiska partierna i dessa länder från början både politiskt och organisatoriskt *på det otvetydigaste sätt tar avstånd* från alla småborgerliga partier och grupper. I den mån den revolutionära kampens ändamålsenlighet så kräver, är ett tillfälligt samarbete tillåtligt under vissa omständigheter, till och med ett tillfälligt förbund mellan kommunistiska partiet och den nationalrevolutionära rörelsen, om denna rörelse verkligen för kamp mot den härskande makten, om rörelsen är verkligt revolutionär och dess representanter inte hindrar kommunisterna från att fostra bondeklassen och de arbetandes breda massor i revolutionär anda. Men vid varje samarbete måste man ha fullkomligt klart för sig, att det icke får urarta till en sammansmältning mellan den kommunistiska rörelsen och den småborgerligt revolutionära rörelsen.

Den kommunistiska rörelsen måste under alla omständigheter bevara, den proletära rörelsens självständighet vid agitation, organisation och under aktionerna. Att kritisera de småborgerliga gruppernas halvhet och obeslutsamhet, att förutse deras vacklande, att vara beredda på detta och samtidigt utnyttja dessa skikts alla revolutionära möjligheter, att föra en konsekvent kamp mot de småborgerliga inflytelserna inom proletariatet, att med alla medel arbeta på de breda arbetande bondemassornas befrielse från de småborgerliga partiernas inflytande, att rycka från dem hegemonin över bondeklassen, detta hör till de kommunistiska partiernas uppgifter.

25. Hur raskt den revolutionära rörelsen i Indien, Egypten o. s. v. når en sådan grad av mognad som i Kina, kommer att i väsentlig mån bero på hur raskt där en stor revolutionär våg svallar upp. I händelse av betydande försening kan det politiska och organisatoriska mognandet av revolutionens drivkrafter slå in på ett steg för steg försiggående, relativt långsamt utvecklingstempo. Men om nästa starka revolutionära våg där inställer sig tidigare, kan rörelsen snabbt nå högre grad av mognad.

Under utomordentligt gynnsamma förhållanden är det inte ens uteslutet, att revolutionen där kan i ett enda mäktigt vågsvall utmynna i proletariatets och bondeklassens erövring av makten. Men det är också möjligt, att revolutionens omkastningsprocess från ett stadium till ett annat mera mognat avbrytes på mer eller mindre lång tid, i synnerhet om det revolutionära uppsvingats nästa våg får en relativt ringa höjd och varaktighet. Därför måste man varje gång underkasta den konkreta situationen en noggrann analys.

Av avgörande betydelse för revolutionens omedelbara omkastning från ett stadium till ett annat högre är följande moment: 1. Rörelsens revolutionära proletära lednings utvecklingsgrad (d. v. s. det ifrågasvarande landets kommunistiska, partis medlemsnumerär, dess styrka, dess självständighet, dess klassmedvetenhet, dess kampduglighet, dess auktoritet, dess kontakt med massorna, dess inflytande i fackföreningarna och inom bonderörelsen). 2. I vilken utsträckning arbetarklassen och till en viss grad även bondeklassen är organiserad och besitter revolutionära erfarenheter. Massornas revolutionära erfarenhet är en kamperfarenhet. Först måste de befria sig från de borgerliga och småborgerliga partiernas inflytande.

Då dessa förutsättningar före revolutionens första stora orkan till och med i gynnsammaste fall endast i ringa grad är för handen, är en utomordentlig skärpa i den revolutionära krisen, ett utomordentligt uppsvallande av och en längre varaktighet hos den revolutionära vågen

nödvändig om den borgerligt demokratiska revolutionen redan vid det första revolutionära uppsvallandet skall kunna leda till proletariatets och bondeklassens fullständiga seger. En sådan möjlighet kan man lättast tänka sig, om t. ex. den härskande imperialismen samtidigt råkar i ett långvarigt krig utanför det ifrågavarande koloniallandet.

26. Den levande konkreta historiska dialektik, som visat oss den gångna första etappen av den borgerligt demokratiska revolutionen i Kina, var för de kommunister, alldeles särskilt för de kommunister, som arbetar i de koloniala länderna, en värdefull erfarenhet, som man sorgfälligt måste studera för att draga motsvariga riktiga slutsatser särskilt av de fel, som kommunisterna under arbetets gång i kolonierna begick.

Det revolutionära uppsvinget varade där så utomordentligt länge (över två år), emedan det var förenat med ett långvarigt inbördeskrig. Då fälttåget i norr inte fördes direkt mot de imperialistiska stormakterna och då dessa på grund av den inbördes rivaliteten delvis förhöll sig jämförelsevis passiva under den första tiden, medan den borgerliga ledningen av den nationella rörelsen redan i årtal i Kanton – ett bestämt om än begränsat territorium – hade i sina händer en centralmakt förstärkt med en armé, så förklaras det av att i detta undantagsfall en stor del av bourgeoisin närmast betraktade det nationella befrielsekriget som sin egen sak. Kuomintang, vari denna del av bourgeoisin spelade den ledande rollen, stod en tid i spetsen för den nationalrevolutionära rörelsen, och detta förhållande blev under de senare händelserna den största fara för revolutionen.

Å andra sidan hörde det till situationens egenart i Kina, att proletariatet där i jämförelse med bourgeoisin var starkare än proletariatet i andra kolonier. Visserligen var proletariatet svagt organiserat, men under den revolutionära rörelsens uppsving gick arbetarorganisationernas tillväxt framåt i stormande tempo.

Kommunistiska partiet, som var en liten grupp, ökade på kort tid till 60,000 medlemmar (och senare ännu mer) och fick inflytande bland breda massor arbetare. Det förstås av sig självt, att därvid många små borgerliga element kom in i partiet. Partiet brast i revolutionär erfarenhet och ännu mycket mer i bolsjevikisk tradition. I dess ledning fick de första vacklande elementen överhand, som endast mycket obetydligt frigjort sig från småborgerliga opportunistiska tendenser och som ännu inte tillräckligt förstått kommunistiska partiets självständiga uppgifter och roll och var motståndare till varje energisk utveckling av agrarrevolutionen.

Kommunisternas tillfälliga inträde i den nationella revolutionens ledande parti – i Kuomintang – överensstämde i och för sig med kampsituationens krav och likaså med den oundgängliga nödvändigheten, att kommunisterna verkade bland de breda arbetande massorna, som gick i detta partis följe. Därtill kom att Kinas Kommunistiska Parti (KKP) den första tiden hade möjlighet att på det under Kuomintangs välde stående territoriet självständigt agitera bland arbetar- och bondemassorna samt bland den nationella arméns soldater och deras organisationer. KKP hade vid denna tid större möjligheter än det faktiskt utnyttjade.

Vid den tidpunkten fick partiets massor ingen tillräcklig upplysning om sin proletära revolutionära klasställning och dess åtskillnad från Sunjatsens [Sun Yat-sen] och andra småborgerliga riktningars läror. Inom Kuomintangs led förde kommunisterna ingen självständig politik och förbisåg att kommunisterna, trots nödvändigheten att bilda ett block, måste inta en kritiserande hållning gentemot de borgerliga elementen och alltid uppträda som självständig kraft. Kommunisterna försummade att avslöja den nationella bourgeoisins och den borgerliga nationalismens vacklande, under det att ett sådant avslöjande i den första etappen måste vara en av kommunistiska partiets viktigaste uppgifter.

Kuomintang's oundvikliga splittring blev i den mån som den nationella armén ryckte framåt allt mer akut, men ledningen för KKP företog ingenting eller nästan ingenting för att förbereda partiet på splittringen, för att försäkra sig om självständiga positioner och sammansvetsa arbetarna och bönderna till ett självständigt kampblock, som skulle kunnat ställas upp mot Kuomintang's ledning.

På detta sätt blev det revolutionära proletariatet överrumplad av Tjangkajsje's omstörtning och var absolut inte förberett på denna omstörtning, som framkallade förvirring i de proletära leden. Men KKP:s ledning förstod heller alls inte senare övergångsutvecklingen från ett stadium till ett annat och ändrade inte partiets kurs så som sig bort på basis av denna omstörtning. När den vänstra flygeln av Kuomintang's småborgerliga ledare ännu en tid samgick med KKP, började en territorial uppdelning: regeringarna i Nanking och Vuhan uppstod. Men KKP spelade heller inte i Vuhan någon ledande roll.

Strax därefter började på Vuhan-territoriet den andra perioden. Karaktäristiskt för denna var bl. a. å ena sidan, förekomsten av element till en vardande men ännu inte klart utbildad dubbelregering (erövring av en rad maktfunktioner på landsbygden genom bondeförbunden, utvidgning av fackföreningarnas funktioner, betingad av massornas strävan efter en ”plebejisk”, suverän lösning av maktfrågan), å den andra sidan bristen på tillräckligt mogna förutsättningar, organisation av sovjeter såsom organ för upproret mot Vuhanregeringen, för såvitt denna regering ännu förde revolutionär kamp mot Nanking-regeringen, representerande bourgeoisin som hade förrätt revolutionen.

KKP hämmade den gången just de revolutionära massornas självständiga aktion, underlättade inte deras uppgift att samla och organisera sina krafter, främjade inte undergrävandet av Kuomintang-ledarnas inflytande och positioner på landsbygden och inom, armén och begagnade inte deras deltagande i regeringen för detta, ändamål, utan skyddade denna regerings hela, verksamhet (enskilda småborgerliga partimedlemmar, som spelade en ledande roll, gick till och med så långt, att de deltog i arbetarnas avvärjning i Vuhan och godkände straffexpeditionen till Tjangsja [Changsha]!)

Orsaken till denna opportunistiska politik var förhoppningen om att undvika brytning med Vuhan-regeringens småborgerliga ledare. Men i verkligheten blev denna brytning endast uppskjuten på en viss tid. När massupproren antog en hotande karaktär, började Kuomintang's ledare i Vuhan på andra sidan om barriaden genomföra en sammanslutning av sina förbundna. Arbetarnas och böndernas revolutionära rörelse gjorde ännu alltjämt ansträngningar att vinna seger.

Nu har KKP just lagt om sin kurs, valt en ny ledning och intagit sin plats i spetsen för revolutionen. Men den revolutionära vågen har redan dragit sig tillbaka. I de hjältemodiga masstrider, som under sovjetparoll fördes, nådde man endast tillfälliga framgångar. Endast i enskilda landsdelar började agrarrevolutionen i rättan tid, i andra trakter försinkade sig dock miljonmassan av böndernas eftertrupp. I stället för den opportunistiska ledningens grova fel blev nu i olika landsdelar mycket farliga kuppärtade fel begångna. Vidare begick kommunisterna vid upprorens förberedande stora fel. De svåra nederlagen kastade revolutionen, som i söder redan inträtt i sitt andra utvecklingsstadium, tillbaka till detta stadiums utgångspunkt.

27. Tack vare det faktum, att Kinas nationella bourgeoisin kom till makten, ändrade sig delvis sammansättningen av militaristernas block. Det nya härskande blocket är nu revolutionens omedelbara fiende. För att kunna stöta den måste proletariatets och bondeklassens avgörande massor erövrats åt revolutionen. Detta är KKP:s viktigaste uppgift för den närmaste tiden. De kinesiska arbetarna har redan samlat en oerhörd erfarenhet. Man måste stärka fackföreningsrörelsen, revolutionera och göra kommunistiska partiet kraftigare. En viss del av de kinesiska

bönderna har redan övervunnit de borgerligt demokratiska illusionerna och lagt i dagen stor aktivitet i den revolutionära kampen, men de är endast en ringa minoritet av Kinas ofantliga bondemassor.

Det är mycket väl möjligt, att några småborgerliga grupper kommer att inta national-reformismens ståndpunkt (inom och utom Kuomintang) för att genom en viss borgerligt demokratisk opposition vinna inflytande över de arbetande massorna (till dessa småborgerliga massor hör även Tangpensjang [Tang Ping-shan] och de socialdemokratiska fackföreningsledarna). Betydelsen av dessa försök får man absolut inte underskatta. Att genom en riktig kommunistisk taktik för massorna avslöja och isolera dessa försök, är ett absolut oundgängligt villkor för att kommunistiska partiet i det ögonblick, då Kinas revolutionära rörelse får nytt uppsving, skall bli i stånd att spela en verkligt ledande roll.

Redan nu måste KKP överallt bland massorna propagera sovjet-idén, parollen om proletariats och böndernas diktatur, och oundvikligheten av det stundande segerrika väpnade massupproret. KKP måste redan nu i sin agitation framhäva nödvändigheten av att det härskande blocket störtas och mobilisera massorna till revolutionära demonstrationer. Samtidigt som KKP på det sorgfälligaste undersöker de objektiva förutsättningarna för revolutionen och utnyttjar varje möjlighet till massornas mobilisering måste partiet konsekvent och orubbligt hålla kursen på erövringen av statsmakten, på organiserandet av sovjeter som organ för upproret, på godsägarnas expropriation, på de utländska kapitalisternas fördrivande och på konfiskationen av deras egendom.

IV. Kommunisternas närmaste uppgifter

28. *De kommunistiska partiernas uppbyggnad och utvecklande* i de koloniala och halvkoloniala länderna, avlägsnandet av den utomordentligt stora bristen på proportion mellan den objektivt revolutionära situationen och den subjektiva faktorns svaghet är en av Kommunistiska Internationalens (Kominterns) viktigaste och mest trängande uppgifter. Dessa uppgifter stöter på en hel rad av svårigheter, som betingas av dessa länders historiska utveckling och sociala byggnad.

Industrins utveckling i dessa länder är ringa och arbetarklassen ännu ung och jämförelsevis (d. v. s. i förhållande till totalbefolkningen) fåtalig. Både kolonialregimens terror och analfabetismen, de många olika språken o. s. v. försvårar arbetarklassens organiserande och utveckling över huvud taget och de kommunistiska partiernas raska utveckling i synnerhet. Fluktuationen inom arbetarklassen och den stora procentsatsen kvinnor och barn är det koloniala proletariats karaktäristiska drag. På många platser är säsongarbetarna i flertal, och till och med proletariats huvudstyrka står ännu alltjämt med ena foten i byn. Detta underlättar förbindelsen mellan arbetarklassen och bönderna, men försvårar utvecklingen av klassmedvetenheten hos proletariats.

Erfarenheten har visat, att i de flesta koloniala och halvkoloniala länder en stor, om också inte övervägande del av partikadern i rörelsens begynnelsestadium mycket ofta framgår ur småbourgeoisins och i synnerhet ur de revolutionärt sinnade intellektuellas led. Det inträffar inte sällan, att dessa element går in i partiet, därför att de i detta ser den avgörande fienden till imperialismen, men inte alltid tillräckligt klart fattar, att kommunistiska partiet inte endast är ett kampparti mot den imperialistiska utsugningen och det nationella underkuvandet, utan i sin egenskap av proletariats parti går i spetsen för en avgörande kamp mot all utsugning och allt undertryckande.

Många sådana partimedlemmar kämpar sig under den revolutionära kampens lopp fram till proletär klasståndpunkt, för en annan del av dem är det svårt att fullständigt frigöra sig från den småborgerliga ideologins känslöstämningar, vacklande och halvhet. Just för dessa

element i partiet är det särskilt svårt att i kritiska ögonblick riktigt till sitt rätta värde uppfatta den nationella bourgeoisins roll och likaså att handla konsekvent och utan minsta vacklande i fråga om agrarrevolutionen o. s. v. De koloniala länderna, har inga socialdemokratiska traditioner och de har heller inga marxistiska traditioner. Våra unga partier måste under kampens gång, under partiuppbyggets lopp övervinna resterna av den nationalistiska småborgerliga ideologin för att finna vägen till bolsjevismen.

Dessa objektiva svårigheter förpliktar Komintern desto mer att alldeles särskilt rikta uppmärksamheten på partiuppbyggets uppgifter i de koloniala och halvkoloniala länderna. Ett särskilt stort ansvar faller i samband med detta på de imperialistiska ländernas kommunistiska partier. Det är inte endast nödvändigt att bistå vid utarbetandet av den riktiga politiska linjen, att omsorgsfullt analysera erfarenheterna på organisationens och agitationens område, utan också att systematiskt uppfostra partikadern, att översätta, och utge ett visst minimum av marxistisk-leninistisk litteratur på de olika ländernas språk, vidare att på det mest aktiva sätt understödja, utarbetningen och studiet av en marxistisk analys av de ekonomiska och sociala problemen i de koloniala och halvkoloniala länderna samt att skapa en partipress o. s. v.

De kommunistiska partierna i de koloniala och halv-koloniala länderna förpliktas att uppbjuda alla krafter för att fostra en funktionärsstab ur arbetarklassens egna led. Man måste använda partiets intellektuella som ledare och lärare i de propagandistiska cirklarna, i de legala och illegala partiskolorna, för att utbilda intelligenta arbetare till agitatorer, propagandister, organisatörer och ledare, som är genomträngda av leninismens anda. De kommunistiska partierna i de koloniala länderna måste även i avseende på sin sociala sammansättning bli verkliga kommunistiska partier. Under det att dessa partier i sig uppsuger de bästa elementen av de revolutionära intellektuella, stålsättes under dagsstridernas och den stora revolutionära kampens gång måste de rikta sin huvudsakligaste uppmärksamhet på uppgiften att stärka partiorganisationerna i fabrikerna, i gruvorna, bland transportarbetarna och bland plantagernas halvslavar.

Överallt där kapitalismen koncentrerar proletariatet måste kommunistiska partiet skapa sina celler: i arbetarkvarteren, i fabrikskasärnerna, i de befästa och för agitatorer skyddade plantage- och arbetarkasärnerna. Man får heller inte försumma arbetet bland hantverkets gesäller och lärlingar eller bland kulierna.. De inhemska arbetarna och arbetarna från moderländerna måste förenas i en och samma organisation.

De äldre partiernas erfarenheter av det legala arbetets riktiga anknytning till det illegala måste utnyttjas allt efter situationen i de koloniala länderna för att om möjligt undvika vad som t. ex. i Kina blev fallet, nämligen att kolossala massorganisationer ganska snabbt och utan stort inre motstånd slogs sönder av reaktionen, vilket utomordentligt försvagade de kommunistiska partiernas kontakt med massorna.

29. Utom utvecklingen av kommunistiska partiet är *fackföreningsarbetet* den viktigaste av de allmänna trängande uppgifterna i kolonierna och halvkolonierna. Att organisera de oorganiserade, i första rummet inom storindustrins grenar (metallindustri, gruvindustri, transportväsen, textilfabriker o. s. v.), att förvandla de bestående organisationerna till verkliga fackliga klassorganisationer, att kämpa mot de nationalreformistiska och reaktionära fackföreningsledarna om organisationens ledning, allt detta tillhör uppgifterna på det fackliga området. En annan kategori uppgifter består i att försvara arbetarnas ekonomiska intressen och mest trängande krav i kampen mot företagen och i synnerhet i en riktig ledning av strejkerna.

I reaktionära fackföreningar, vari arbetarmassor är organiserade, måste kommunisterna utföra revolutionärt propagandaarbete. I länder där situationen kräver skapandet av särskilda revolutionära fackföreningar (emedan den reaktionära fackföreningsledningen hindrar organiserandet av de oorganiserade, kränker den fackliga demokratins elementäraste

fordringar och förvandlar fackföreningarna till strejkbrytarorganisationer) måste man övervaka Amsterdaminternationalens intriger i de koloniala länderna (Kina, Indien, Nord-Afrika) och för massorna avslöja deras reaktionära karaktär.

Ifrågakommande ”moderlands” kommunistiska parti förpliktas att genom råd och tillhandahållande av ständiga instruktörer dåkraftigt understödja den revolutionära fackföreningsrörelsen i kolonierna. I detta avseende är hittills för litet utträttat.

30. Där *bondeorganisationer* finns måste kommunistiska partiet – alldeles likgiltigt vilken karaktär dessa organisationer har – vidtaga, åtgärder för att kunna tränga in i dessa organisationer. En av partiets mest trängande uppgifter är det riktiga tillrättaläggandet av agrarfrågan för arbetarklassen, att upplysa arbetarklassen om vikten och den avgörande betydelsen av agrarrevolutionen, att göra partimedlemmarna underkunniga om metoderna för agitationen, propagandan och organisationen bland bönderna. Varje partiorganisation är skyldig att i sitt verksamhetsområde studera den speciella situationen med hänsyn till agrarfrågan och att på motsvarigt sätt formulera bondeklassens aktuella krav.

Kommunisterna måste överallt ge den bestående bonderörelsen en revolutionär karaktär. De måste även organisera nya revolutionära bondeförbund och bondekommittéer. Mellan dem och kommunistiska partiet måste regelbunden kontakt upprätthållas. Både bland bonde-massorna och proletariatet måste man föra en energisk propaganda för bondeklassens kampförbund med proletariatet. Särskilda ”arbetar- och bondepartier” – vad för revolutionär karaktär de i olika perioder än må ha – kan alltför lätt förvandlas till vanliga småborgerliga partier, och det är därför icke rådligt att organisera sådana partier. Kommunistiska partiet får aldrig bygga upp sin organisation på basis av två klassers sammansättning, och lika litet får partiet fatta sin uppgift att organisera andra partier så, att de bygges på nämnda för de småborgerliga grupperna karaktäristiska grundval.

Arbetar- och bondemassornas kampförbund kan få sitt uttryck i omsorgsfullt förberedda och periodiskt återkommande gemensamma konferenser och kongresser mellan representanter för de revolutionära bondeförbunden (eller bondekommittéerna) och fackföreningarna. Under särskilda förhållanden är det ändamålsenligt att skapa revolutionära aktionsutskott, som samordnar arbetar- och bondeorganisationernas uppträdande och leder de olika massaktionerna o. s. v.

Under upprorsperioden är det slutligen en av kommunistiska partiets huvuduppgifter att bilda valda råd av arbetare och bönder. Under alla omständigheter måste kommunistiska partiet försöka att få avgörande inflytande på bonderörelsen, måste upplägga och använda sådana organisationsformer för ett arbetar- och bondeblock, som möjligast underlättar uppgiften att leda bonderörelsen och skapar förutsättningarna för en senare omgestaltning av dessa former i sovjeter såsom organ för upproret och statsmakten.

31. Den proletära ungdomen, vars betydelse inom koloniernas arbetarklass är mycket större än inom de gamla kapitalistiska länderna, lider särskilt svårt i de koloniala länderna. Ungdomens utsugning har inga lagliga inskränkningar: obegränsad arbetstid, oerhört hårda arbetsvillkor, barbarisk behandling från företagares och mästars sida. Inte bättre står det till för bondeungdomen. Det är ingenting att förvåna, sig över att arbetar- och bondeungdomen aktivt deltar i de koloniala ländernas alla revolutionära rörelser. En stor del av de revolutionära organisationerna och bondearméerna i Kina, de koreanska partisanavdelningarna, som bekämpade de japanska kolonisatorerna, de hjältemodiga upproriska i Indonesien o. s. v. utgjordes av denna ungdom.

Den mest trängande och viktigaste uppgiften för Kommunistiska Ungdomsinternationalen (KUI) i de koloniala länderna är att skapa revolutionära massorganisationer av den proletära

ungdomen under kommunistisk ledning, d. v. s. att skapa massorganisationer av kommunistisk ungdom. I detta avseende är fostrandet av en verkligt kommunistiskt ledande kader för ungdomsrörelsen lika viktig som de kommunistiska ungdomsorganisationernas masskaraktär och proletära kärna. Det är ändamålsenligt att vid den arbetande ungdomens sida rycka in de bästa och hängivnaste revolutionära elementen av den studerande ungdomen och bondeungdomen, men därvid måste man sörja för att de proletära elementen i ungdomsförbundens ledande organ förstärkes. Att rycka till sig massor av icke-proletära element är kommunistiska ungdomsförbundet (KUF) endast tillåtet, om dess proletära element är i övervikt och en fast kommunistisk ledning är garanterad.

KUF, som deltar i kommunistiska partiets totala kamp, måste undvika de tendenser, som går ut på att göra kommunistiska partiet ställningen som arbetarklassens ledare stridig (de så kallade "avantgarde"-tendenserna), och likaså undvika de egenartade likvidatoriska uppfattningar, som tar sig uttryck i förnekandet av nödvändigheten av en kommunistisk ungdomsrörelse och i reducerandet av KUF:s betydelse ifråga om studentorganisationernas eller de allmänna formlösa ungdomsorganisationernas roll.

KUF i kolonierna måste, för att erövra arbetar- och bondeungdomens breda massor och den revolutionära delen av den studerande ungdomen samt för att befria denna ungdom från nationalreformismens och psevdorevolutionära strömningarnas inflytande, även utnyttja sina legala hjälporganisationer, som man måste ge ett revolutionärt program och om vars ledning kommunistiska partiet och KUF måste försäkra sig.

KUF måste i de redan bestående ungdomsorganisationerna arbeta på detta sätt, rycka fram dem till revolutionära aktioner, skaffa sig inflytande över dem och erövra ledningen. De kommunistiska ungdomsorganisationerna får, då de utnyttjar dessa organisationer och rycker in massorna av den arbetande ungdomen i den revolutionära kampen, aldrig prisge sin självständighet eller förringa sitt direkta arbete. Att förlora sitt eget kommunistiska anletsdrag och den därigenom möjliga förlusten av ledningen av den revolutionära ungdomsrörelsen, är en stor fara för de kommunistiska ungdomsorganisationerna. KUF måste därför, då det arbetar inom hjälporganisationerna, utnyttjar och utvecklar dem, stegra sitt eget direkta arbete, uppträda öppet inför den arbetande ungdomens massor och rycka in de bästa elementen av massorganisationerna i sina led.

Till sådana organisationer hör fackföreningarnas ungdomssektioner och bondeförbunden, arbetarungdoms föreningarna och de anti-militaristiska förbunden, sportorganisationerna, den studerande ungdomens lokala förbund o. s. v.

Kominterns 6:te kongress förpliktar alla kommunistiska partier i de koloniala länderna att på alla sätt främja skapandet och utvecklandet av kommunistisk ungdomsrörelse och att upptaga kamp mot alla undfallande och efterblivna uppfattningar inom arbetarklassen och fackföreningarna, vilka uppfattningar tar sig uttryck i likgiltighet för arbetarungdomens intressen och i vägran att delta i kampen för kraven på förbättring av den utsugna ungdomens levnadsvillkor.

32. Utsugningen av kvinno- och barnarbete i de koloniala länderna antar särskilt stora mått och barbariska former. En eländig svältlön, en outhärdligt lång arbetsdag, i många delar av landet uppköp av kvinnor och barn för slavarbete i plantagerna o. s. v., ett sannskyldigt tukthusliv i arbetarbostäderna, den barbariska behandlingen och misshandeln, det är dessa skiktets arbetsförhållanden. Samtidigt övar bourgeoisin, missionärerna o. s. v., som förfogar över betydande penningmedel, en reaktionär verksamhet i stor stil bland de proletära kvinnorna. Men de till förtvivlan bragta koloniala arbeterskorna vaknar steg för steg till klassmedvetande, slår in på den revolutionära vägen, träder beslutsamt och djärvt in i det kämpande proletariats led. Ett bevis på detta är framför allt de kinesiska arbetande kvinnornas självupppoffrande deltagande i de revolutionära händelserna (masstrejker av

arbeterskor, enskilda kvinnliga arbetares hjältemod, bondkvinnors inträde i partisan-avdelningar).

Koloniernas och halvkoloniernas kommunistiska partier måste rikta sin uppmärksamhet på arbetet bland dessa lager av de arbetande, i synnerhet inom de företag, där kvinnoarbetet dominerar, systematiskt rycka in kvinnorna i fackföreningarna och vinna de bästa av dem för kommunistiska partiet. Partiet, som leder kampen mot de fientliga organisationernas inflytande, måste med alla till buds stående medel, muntligen och skriftligen, försöka genom legal och illegal agitation och propaganda vinna de arbetande kvinnorna.

Utom dessa allmänna uppgifter har de kommunistiska partierna i de enskilda kolonierna även en rad speciella uppgifter, vilka framgår av säregenheten i varje socialekonomisk byggnad och politiska situation. Kongressen överlåter åt de enskilda kommunistiska partierna att i sina konkreta aktionsplaner utarbeta hela komplexet av dessa uppgifter, men påpekar därvid några av de viktigaste bland dessa trängande uppgifter.

33. I *Kina* kommer revolutionens stundande uppsving att upprepade gånger ställa partiet inför den aktuella praktiska uppgiften att förbereda och genomföra det väpnade upproret såsom den enda vägen till fullbordandet av den borgerligt demokratiska revolutionen och för att störta imperialisternas, godsägarnas och den nationella bourgeoisins makt: Kuomintang's makt.

Under de nuvarande förhållandena, för vilka frånvaron av revolutionär glöd hos de breda massorna av kinesiska folket är karaktäristisk, är partiets huvudlinje – kampen om massorna. Genomförandet av denna linje, under samtidigt förstärkande av den anti-imperialistiska rörelsen, ett visst upplivande av strejkrörelsen och fortsatta aktioner av bönderna, kräver en anspänning av partiets alla krafter för att samla och sammansluta proletariatet kring partiets huvudparoller, kräver ett mäktigt och organisatoriskt arbete för att stärka de revolutionära fackorganisationerna och bondeförbanden, kräver den största anpassningsförmåga för ledningen av det dagliga, ekonomiska och politiska arbetet bland proletariatets och bondeklassens massor och kräver ett intensivt arbete för att upplysa proletariatet om den senaste revolutionsperiodens erfarenheter.

Samtidigt måste partiet upplysa massorna om möjligheten av en radikal förbättring i deras läge, om omöjligheten att störta imperialisternas välde och att lösa agrarrevolutionens problem utan att Kuomintang's och militaristernas makt störtas och utan att sovjetmakt upprättas.

Partiet måste utnyttja varenda, även obetydligaste konflikt mellan arbetarna och kapitalisterna i fabrikena, mellan bönderna och godsägarna på landsbygden, mellan soldaterna och officerarna i armén och fördjupa och skärpa dessa sammanstötningar mellan klasserna för att mobilisera och åt partiet erövra arbetarnas och böndernas breda massor. Partiet måste utnyttja alla fall av den internationella imperialismens övergrepp mot kinesiska folket, övergrepp, som för närvarande antar formen av militär erövring av enskilda områden. Likaså måste alla blodsdåd av den bestialiserade reaktionen utnyttjas för att vidga folkmassornas protest mot de härskande klasserna.

Framgången i denna kamp om massorna avgöres till stor del av i vilken utsträckning man begagnar en taktik, som grundar sig på riktig värdesättning av situationen, i vilken utsträckning man övervinner de av partiet begångna felen, de ultra-vänsterriktade (kuppmakeriet, den militaristiska äventyrligheten, individuell terror o. s. v.) och opportunistiska strömningarna, som kommer till uttryck i kravet på inkallande av en nationalförsamling och på återupprättandet av Kuomintang-regeringen. På samma gång måste partiet övervinna alla tendenser, innebärande ett utbyte av metoden att övertyga och fostra massorna med ett tvångets, kommenderandets och befallandets metoder, som i en så allvarlig situation som den nu-

varande med sin grymma klassterror ytterligare skärper den rådande allvarliga faran för partiets isolering från massorna.

På det inre partiarbetets område måste partiet återuppbygga de av reaktionen upprivna cellerna och lokala partikommittéerna, måste förbättra partiets sociala sammansättning och därunder rikta särskild uppmärksamhet på att skapa particeller inom de viktigaste produktionsgrenarna och de största företagen och järnvägsverkstäderna. KKP måste ägna den allvarligaste uppmärksamhet åt regleringen av byorganisationernas sociala sammansättning, på det att dessa organisationer sammansättes av landsbygdens proletära, halvproletära och utarmade skikt, förverkliga den demokratiska centralismens princip så långt de illegala arbetsförhållandena det tillåter, betrygga demokratin inom partiet, övergå till kollektiv diskussion av olika frågor, kämpa mot vissa organisationers ultra-demokratiska tendenser, som lett till partidisciplinens undergrävande, till ansvarslöshetens tilltagande och till minskning av ledande particentras auktoritet.

Oundgängligt är: att förstärka arbetet för partimedlemmarnas teoretiska skolning, att höja deras politiska nivå, att organisera en systematisk propaganda för marxismen och leninismen, att studera erfarenheterna och lärdomarna från den gångna etappen av den kinesiska revolutionen (Vuhan-perioden, upproret i Kanton o. s. v.). Gentemot de ”tredje” partierna (Tangsinsjang, Vengtsjingvej), som är ett verktyg i händerna på den kapitalistiskt-feodala kontrarevolutionen, består KKP:s uppgifter i att föra en beslutsam kamp mot dessa partier, att på basis av den anti-imperialistiska rörelsens och massrörelsens praktik avslöja nämnda partiernas nationalreformistiska verksamhet och framhålla deras egenskap av agenter åt de härskande klasserna.

De huvudparoller, under vilka partiet måste erövra massorna, är följande: a) Störta imperialisternas välde! b) Konfiskera utländska företag och banker! c) Kinas enhet och erkännande av självbestämmanderätt för varje nation! d) Störta militaristernas och Kuomintangens makt! e) Upprätta arbetarnas, böndernas och soldaternas sovjetmakt! f) Åtta timmars arbetsdag, höjd arbetslön, arbetslöshetsunderstöd och socialförsäkring! g) Konfiskation av all godsägarnas jord, som överlämnas till bönderna och soldaterna! h) Avskaffande av alla regeringens, militaristernas och de lokala myndigheternas skatter! Enhetlig progressiv inkomstskatt ! i) Förbund med Sovjet-Unionen och den internationella proletära rörelsen!

34. De *indiska* kommunisternas huvuduppgifter är: Kamp mot den brittiska imperialismen för Indiens frigörelse, för avlägsnande av alla feodalismens kvarlevor, för agrarrevolutionen, för upprättande av arbetarnas och böndernas diktatur i sovjetrepublikens form. Dessa uppgifter kan framgångsrikt lösas, endast om det skapas ett starkt kommunistiskt parti, som förstår att ställa sig i spetsen för arbetarklassens, böndernas och alla arbetandes massor och leder dem till väpnat uppror mot imperialisternas och feodalherrarnas block.

Att det indiska proletariats strejkrörelse nu utvecklas, att den är oberoende av den borgerliga nationalismen. denna rörelsens allmänna karaktär, dess utbredning till nästan alla produktionsgrenar, strejkernas talrikhet och långvarighet, den hårdnackade beslutsamhet, som arbetarna ådagalägger vid deras genomförande, det faktum, att strejkernas ledare utgått ur arbetarklassen själv, allt detta betyder en vändpunkt i det indiska proletariats historia och visar att de nödvändiga förutsättningarna för bildandet av ett kommunistiskt massparti mönat i Indien.

Att sammansluta alla kommunistiska grupper likaväl som enskilda kommunister, spridda över hela Indien, till ett enda illegalt, självständigt och centraliserat parti, är de indiska kommunisternas första uppgift. De kommunister, som avböjer principen att bygga partiet av två klasser, måste utnyttja de bestående arbetar- och bondepartiernas förbindelser med de arbetande massorna för att stärka sitt eget parti och får inte glömma, att proletariats

hegemoni icke är möjlig utan att det existerar ett fast, ståndaktigt och med marxismens teori utrustat kommunistiskt parti.

Kommunistiska partiets agitation måste förknippas med kampen för arbetarnas närmaste krav, och på samma gång måste man upplysa massorna om de allmänna mål, som kommunistiska partiet ställt sig, och om de metoder, som partiet för ernående av sina mål använder. Man måste i företagen skapa celler, som aktivt deltar i arbetarrörelsen, i organiserandet och genomförandet av strejker och politiska aktioner. De kommunistiska organisationerna måste från början ägna särskild uppmärksamhet åt att ur *arbetarnas* led fostra en ledande partikader.

Inom *fackföreningarna* måste de indiska kommunisterna utan hänsyn avslöja de national-reformistiska ledarna och uppta en beslutsam kamp för fackföreningarnas förvandling till verkliga proletariets klassorganisationer samt för 'att ersätta de nuvarande reformistiska ledarna med konsekventa revolutionära representanter för arbetarmassorna. I synnerhet måste man avslöja den bland de indiska reformisterna, omtyckta metoden att lösa konflikter genom att vädja till den brittiska imperialismens representanter såsom "opolitiska" domare mellan arbetarna och företagarna. I nämnda kamp måste man resa kraven på facklig demokrati och på de fackliga befattningarnas besättande med arbetare o. s. v. Stödjepunkterna för partiarbetet i fackföreningarna måste de kommunistiska fraktionerna vara och likaså grupper av kommunister och sympatiserande.

Nödvändigt är det också att utnyttja den senast inträffande strejkvågen för att organisera *de oorganiserade* arbetarna. Gruv- och metallarbetarna, kulierna i plantagerna och lantarbetarna över huvud taget är de minst organiserade delarna av det indiska proletariatet, och dessa arbetarskikt måste kommunisterna ägna nödig uppmärksamhet.

Kommunisterna måste avslöja den indiska nationalkongressens nationalreformism och mot svaradjisternas, gandhisternas o. s. v. alla fraser om passivt motstånd ställa den oförsonliga parollen om den väpnade kampen för Indiens befrielse och imperialisternas fördrivande.

I fråga om *bondeklassen* och bondeorganisationerna står de indiska kommunisterna inför uppgiften att framför allt göra bondeklassens breda massor bekanta med partiets allmänna krav i agrarfrågan. För detta ändamål måste partiet utarbeta ett aktionsprogram. Kommunisterna måste genom de arbetare, som har kontakt med landsbygden, men även genom direkt kamp egga bondeklassen att resa delkrav och under kampens gång organisera bondeförbund. Man måste särskilt ge akt på att de nybildade bondeorganisationerna inte råkar under inflytande av landsbygdens utsugarskikt. De bestående bondeorganisationerna måste man ge ett klart program för konkreta fordringar. Böndernas aktioner måste man understödja genom arbetardemonstrationer i städerna.

Man får inte glömma, att kommunisterna under inga omständigheter får avstå från sin rätt att öppet kritisera den opportunistiska och reformistiska taktiken av ledarna för de massorganisationer, inom vilka kommunisterna arbetar.

35. I *Indonesien* har partiorganisationen starkt desorganiserats genom nederlaget i upproret 1926, genom häktandet och landsförvisningen av tusentals partimedlemmar. Nödvändigheten av den sönderslagna partiorganisationens återuppriktande kräver nya arbetsmetoder i överensstämmelse med de illegala förhållanden, som skapats genom den holländska imperialismens polisregim.

Att förlägga partiets tyngdpunkt där städernas och landsbygdens proletariat är koncentrerat, i fabrikerna och plantagerna, att återuppbygga de upplösta fackföreningarna och kämpa för fackföreningarnas legalisering, att rikta särskild uppmärksamhet på bondeklassens praktiska delkrav, att utveckla och stärka bondeorganisationerna, att arbeta inom alla nationella massorganisationer, i vilka kommunistiska partiet måste bilda fraktioner och kring sig samla

de nationalrevolutionära elementen, att beslutsamt kämpa mot de holländska socialdemokraterna, som med stöd av regeringen söker skapa sig en plattform inom det infödda proletariatet, att vinna de talrika kinesiska arbetarna för den nationalrevolutionära kampen och klasskampen och att återställa kontakten med den kommunistiska rörelsen i Kina och Indien, detta är några av de viktigaste uppgifterna för kommunistiska partiet i Indonesien.

36. I *Korea* måste kommunisterna stegra sin verksamhet bland proletariatet och genom sin strävan att allsidigt höja och stärka arbetar- och bondefederationernas organisation och aktivitet åstadkomma en reorganisation av fackföreningarna, omgripande de viktigaste skikten av arbetarklassen, och anknyta den ekonomiska kampen till de politiska kraven. Samtidigt måste kommunisterna sammanbinda kravet på Koreas nationella befrielse med parollen om agrarrevolution, som på grund av bondeklassens allt större utarmning genom den rovgiriga kolonialregimen får en allt mer aktuell betydelse. Bland de arbetande massor, som är organiserade i stora national-religiösa sammanslutningar (Ssjen-do-gio m. fl.), måste man utföra ett tåligt revolutionärt upplysningsarbete för att frigöra dem från de national-reformistiska ledarnas in flytande.

I alla bestående revolutionära massorganisationer måste det kommunistiska inflytandet stärkas. I stället för försöket att skapa ett allmänt nationalrevolutionärt parti med individuellt medlemskap måste man sträva att med tillhjälp av gemensamma aktionsutskott samordna och sammanfatta de olika nationalrevolutionära organisationernas verksamhet och skapa ett verkligt block av revolutionära element, varvid man måste kritisera och bland massorna alltid avslöja de småborgerliga nationalisternas halvhet och vacklande. I kommunistiska partiet måste man rycka in nya krafter framför allt ur industriarbetarnas led. Det kommer att bli den bästa garantin för en bolsjevikisk utveckling av partiet och i synnerhet mycket underlätta den nödvändiga likvideringen av den skadliga fraktionsandan i dess led.

37. I *Egypten* kommer kommunistiska partiet att spela en viktig roll i den nationella rörelsen först när det stöder sig på det organiserade proletariatet. Att organisera de egyptiska arbetarna i fackföreningar och att skärpa och leda klasskampen, är därför kommunistiska partiets första och viktigaste uppgift. Den största faran för Egyptens fackföreningsrörelse är i nuvarande stund, att fackföreningarna erövrar av de borgerliga nationalisterna. Utan en beslutsam kamp mot deras inflytande är en verklig arbetarnas klassorganisation omöjlig. En av de väsentligaste bristerna hos de egyptiska kommunisterna i det gångna bestod i, att de uteslutande var verksamma bland städernas arbetare. Att riktigt inställa agrarfrågan, att rycka de breda massorna av lantarbetare och bönder in i den revolutionära kampen och att organisera dessa massor, det är en av partiets viktigaste uppgifter. Särskild uppmärksamhet måste man ägna det egentliga uppbygget av partiet, som ännu är mycket svagt.

38. I *Nord-Afrikas* franska kolonier måste kommunisterna arbeta inom alla redan existerande nationalrevolutionära massorganisationer och inom dem sammansluta de verkligt revolutionära elementen på den konsekventa och klara plattformen av ett kampförbund mellan arbetarna och bönderna. Vad angår organisationen "Etoile nordafricaine" måste kommunisterna arbeta på att organisationen icke utvecklar sig i form av ett parti, utan i form av ett kampförbund mellan de olika revolutionära organisationerna med kollektiv anslutning av hela fackföreningar av industri- och lantarbetare, av bondeförbunden o. s. v. Därvid måste man lägga den ledande rollen i det revolutionära proletariatets händer och för detta ändamål framför allt utveckla fackföreningsrörelsen, som är det viktigaste organisatoriska grundlaget för det kommunistiska inflytandet bland massorna. Det allt intimare samarbetet mellan den revolutionära delen av det vita proletariatet och den infödda arbetarklassen måste vara vår stående uppgift.

I avseende på agrarfrågan måste man förstå att utlösa lantbefolkningens växande hat, som framkallats av den franska imperialismens expropriationspolitik, i en ändamålsenligt organiserad kamp (bättre organisation av lantarbetarnas strejker, förstärkning av lantarbetarnas fackföreningar i Algier o. s. v.).

De kommunistiska organisationerna i varje enskilt land måste i första hand i sina led rycka in de infödda arbetarna och uppta kamp mot deras behandling som mindervärdiga. De kommunistiska partier, som verkligen stöder sig på det infödda proletariatet, måste både formellt och faktiskt vara självständiga sektioner av Komintern.

39. I samband med kolonifrågan fäster 6:e kongressen de kommunistiska partiernas allvarligaste uppmärksamhet på *negerfrågan*. Negrernas läge i de olika länderna är olika och kräver därför en konkret undersökning och en konkret analys. De områden, där breda massor negrer lever, kan man indela i följande grupper: 1) U. S. A. och några sydamerikanska länder, där negermassorna utgör en minoritet i jämförelse med den vita befolkningen. 2) I Sydafrikanska Unionen, där negrerna är i majoritet i förhållande till de vita kolonisterna. 3) Negerstaterna, som faktiskt är imperialismens kolonier eller halvkolonier (Liberia, Haiti, San Domingo), hela Central-Afrika, som är uppdelat i olika kolonier och mandatområden mellan de olika imperialistiska staterna (Storbritannien, Frankrike, Portugal o. s. v.). Allt efter den konkreta situationen har man att fastställa kommunistiska partiets uppgifter.

I U. S. A. lever ungefär 12 milj. negrer. De flesta av dem är arrendatorer, som betalar arrendet in natura och lever i halvfeodala förhållanden. Dessa negerarrendatorers läge är precis detsamma som lantarbetarnas och skiljer sig endast till formen från slaveriet, som är avskaffat genom en lag på papperet. De vita godsägarna, som representerar jordägaren, köpmannen och ockraren i samma person, genompryglar negrerna, begagnar sig av en speciell koloniseringspolitik och andra den amerikanska borgerliga demokratins metoder, som i det stora hela återupprepar de värsta formerna för utsugningen på slaveriets tid.

På grund av söderns industrialisering börjar redan ett negerproletariat uppstå. Samtidigt pågår i allt snabbare tempo negrernas utvandring norrut, där det stora flertalet negrer blir okvalificerade arbetare. Negerproletariatets tillväxt är de senare årens viktigaste företeelse. Men samtidigt uppstår i negerkvarteren i städerna en småbourgeoisi, som alstrar en del intellektuella och ett tunt skikt bourgeoisi, vilka blir imperialismens agenter.

En av kommunistiska partiets viktigaste uppgifter består i kamp för negrernas fulla lika-berättigande och för upphävande av varje social och politisk olikställdhet mellan raserna och all olika behandling av dem. Kommunistiska partiet är skyldigt att föra den mest energiska kamp mot alla yttringar av den vita chauvinismen, att resa aktivt motstånd mot lynchningsrättskipningen, att förstärka arbetet bland negerproletariatet att i partiet dra in de klassmedvetna elementen av negerarbetarna, att kämpa för negrernas upptagande i alla organisationer av vita arbetare och framför allt för deras upptagande i fackföreningarna (vilket inte utesluter, att man i nödfall organiserar dem i särskilda fackföreningar), att organisera lantarbetarnas och böndernas massor i södern, att arbeta bland de småborgerliga negrerna, att upplysa dem om den utopiskt-reaktionära karaktären av de småborgerliga riktningarna av "garvayismens" typ och föra kamp mot dessa riktningars inflytande på arbetarklassen.

I de sydliga staterna, där stora massor negrer lever, måste man framföra parollen om självbestämmanderätt för negrerna. Den radikala omgestaltningen av sydstaternas agrarförhållanden är en av revolutionens huvuduppgifter. De kommunistiska negrerna måste upplysa negerarbetarna och negerbönderna om att endast ett intimt förbund med det vita proletariatet och endast den gemensamma kampen mot den amerikanska bourgeoisin kan skänka dem befrielse från den barbariska utsugningen, att endast en segerrik proletär revolution definitivt avgör

agrарfrågan och den nationella frågan i södra delen av U. S. A. till förmån för den överväldigande massan av negerbefolkningen i detta land.

I *Sydafrikanska Unionen* är negermassorna, som bildar befolkningens flertal och vars jord exproprieras av de vita kolonisterna och staten, berövade politiska rättigheter och rörelsefrihet, utsättes för det värsta ras- och klassförtryck och lider samtidigt under de förkapitalistiska och kapitalistiska metoderna för utsugning och förtryck.

Kommunistiska partiet, som redan har att notera vissa framgångar bland negerproletariatet, är skyldigt att ännu mer energiskt fortsätta kampen för negrernas fulla likaberättigande, för upphävande av alla undantagslagar och förordningar, som riktas mot negrerna, och likaså att fortsätta kampen för konfiskation av godsägarnas jord. På samma gång partiet drar in negerarbetarna i sin organisation, organiserar dem fackligt, kämpar för negrernas upptagande i de vita arbetarnas fackföreningar, måste partiet med alla medel kämpa mot alla slags rasfördomar inom de vita arbetarnas led och även radikalt utrota sådana fördomar inom sina egna led. Partiet måste beslutsamt och konsekvent propagera parollen att skapa en oavhängig nationell republik med samtidig garanti för den vita minoritetens rättigheter och i handling gå in för denna parolls förverkligande.

I samma grad som utvecklingen av de kapitalistiska förhållandena spränger negerstammarnas organisation måste partiet fortsätta sitt arbete på att till klassmedvetande väcka negermassornas utsugna lager och gynna deras befrielse från utsugarklassens inflytande, den klass, som allt mer blir imperialismens agenter.

I *Central-Afrikas kolonier* antar utsugningen de fruktansvärdaste former och sammanlänkar de feodalistiska och kapitalistiska utsugningsmetoderna med utsugningsmetoderna på slaveriets tid. Under efterkrigsperioden intränger de imperialistiska moderländernas kapital allt starkare i de afrikanska kolonierna och gynnar koncentreringsen av stora massor utsugen och utarmad befolkning i plantagerna, i gruvorna o. s. v. Kongressen ålägger de kommunistiska partierna i ifrågavarande moderländer att göra ett slut på den likgiltighet, som visats för massrörelserna, i kolonierna, och i stället både i moderländerna och i själva kolonierna energiskt understödja dessa rörelser, men på samma gång även uppmärksamt studera situationen i kolonierna för att avslöja imperialismens blodsdåd och skapa möjligheten av organisatoriska förbindelser med de uppkommande proletära elementen i dessa av imperialismen så hänsynslöst utplundrade kolonier.

40 I *Latin-Amerika* måste kommunisterna överallt aktivt delta i den revolutionära massrörelsen, som riktar sig mot godsägarregimen och imperialismen, även där denna rörelse ännu står under småborgerlig ledning. Därvid får de kommunistiska partierna under inga omständigheter underordna sig sina tillfälliga bundsförvanter. På samma gång de kommunistiska partierna inom den revolutionära rörelsen kämpar för hegemonin måste de i främsta rummet även eftersträva politiskt och organisatoriskt oberoende för sig själva och arbeta på att kommunistiska partiet blir proletariatets ledande parti. I sin agitation måste kommunisterna, framföra följande paroller:

a) Exproprieras (utan gottgörelse) och överlämna åt lantarbetarna en del av de stora plantagerna och godsens för kollektiv brukning och fördela den andra delen mellan bönderna, arrendatorerna och nybyggarna! b) Konfiskera de utländska företagen (gruvor, industriella företag, banker o. s. v.) och den nationella bourgeoisins och godsägarnas storföretag! c) Annullera statsskulderna och upphäv all imperialistisk kontroll över landet! d) Inför åtta timmars arbetsdag och upphäv de nästan till slaveri gränsande arbetsvillkoren! e) Beväpna arbetare och bönder och förvandla armén till en arbetar- och bondearmé! Upprätta arbetarnas, böndernas och soldaternas sovjetmakt i stället för storgodsägarnas och kyrkans klassvälde! Den förnämsta platsen i den kommunistiska agitationen måste parollen om arbetar- och

bonderegering intaga i motsats till de så kallade ”revolutionära” regeringarna under småbourgeoisins militärdiktatur.

Grundvillkoret för framgång i den totala revolutionära rörelsen i dessa länder är, att de kommunistiska partierna ideologiskt och organisatoriskt förstärkes och att de förbindes med de arbetande massorna och massorganisationerna. De kommunistiska partierna måste outtröttligt sträva att i fackliga klassorganisationer organisera de industriella arbetarna i de imperialisterna tillhöriga storföretagen, höja deras politiska nivå och deras klassmedvetande och utrota den reformistiska anarko-syndikalistiska och skråmässiga ideologin. På samma gång måste man organisera bönderna, arrendatorerna och nybyggarna i bondeförbund.

Man måste gynna utvidgningen av Antiimperialistiska ligans sektioner. I denna liga måste kommunistiska fraktioner arbeta. Av vikt är det intimaste samarbete mellan arbetarnas och böndernas alla revolutionära massorganisationer och först och främst mellan Latin-Amerikas kommunistiska partier liksom dessas kontakt med motsvariga internationella organisationer och med U. S. A:s revolutionära proletariat.

41. De viktigaste uppgifterna för de kommunistiska partierna i *de imperialistiska* länderna i den koloniala frågan är av tre slag:

Att för det första åvägbringa en verksam kontakt mellan de kommunistiska partierna och de revolutionära fackorganisationerna i moderländerna å ena sidan och de ifrågakommande revolutionära organisationerna i kolonierna å den andra sidan. De förbindelser, som hittills bestått mellan de kommunistiska partierna i moderländerna och den revolutionära rörelsen i ifrågakommande koloniala länder, kan bortsett från några få fall icke anses som tillfredsställande. Detta faktum kan endast delvis förklaras av objektiva hinder.

Man måste medge, att icke alla Kominterns partier hittills verkligen insett den avgörande betydelsen av intima, reguljära, permanenta förbindelser med den revolutionära rörelsen i kolonierna för dess aktiva, direkta, praktiska understödjande. Endast såvida de imperialistiska ländernas kommunistiska partier verkligen understödjer den revolutionära rörelsen i kolonierna, endast såvida detta understöd verkligen utvecklar det ifrågakommande koloniala landets kamp mot imperialismen, kan partiernas ställning i den koloniala frågan erkännas som verkligt bolsjevikisk. Det är provostenen på deras revolutionära verksamhet över huvud taget.

För det andra består uppgiften att verkligen understödja kolonialfolkens kamp mot imperialismen i att organisera proletariatets effektiva massaktioner. I detta avseende har de största kapitalistiska ländernas kommunistiska partiers aktivitet även varit otillfredsställande. Att förbereda och organisera sådana solidaritetsaktioner måste ovillkorligen bli ett av huvudelementen i den kommunistiska agitationen bland de kapitalistiska ländernas arbetarmassor. Kommunisterna, måste med agitationens alla till buds stående medel (press, offentliga demonstrationer, parlamentens talartribuner) avslöja den kapitalistiska kolonialregimens verkliga rovgiriga karaktär, de måste hänsynslöst slita sönder det lögnät, med vars hjälp kolonialsystemet framställs som en civilisationens och det allmänna framåtskridandets sak.

En särskild uppgift på detta område är kampen mot missionärorganisationerna, som är en av de mest verksamma stödjepunkterna för den imperialistiska expansionen och kolonialfolkens förslavande.

Kommunisterna måste mobilisera de kapitalistiska ländernas breda arbetarmassor för kravet på kolonialfolkens fulla statliga oavhängighet och suveränitet. Kampen mot de koloniala upprorens blodiga undertryckande, mot imperialisternas väpnade intervention mot kolonialrevolutionerna, mot imperialismens tilltagande militära aggressivitet, mot de nya militaristiska erövringarna kräver det internationella proletariatets systematiska, organiserade, självupppoffrande arbete.

Alla lärdomar måste dragas av det faktum, att ingen enda av Kominterns sektioner i de kapitalistiska länderna på nödvändigt sätt åstadkommit massornas mobilisering för ett verkligt försvar av den kinesiska revolutionen och mot världsimperialismens oerhörda offensiv. Förberedelserna till ett världskrig, imperialisternas fälttåg mot folken i ”sina” kolonier för att ”tämja” dem ställer uppgiften att aktivt understödja de koloniala revolutionerna i centrum av de kapitalistiska ländernas proletariats kamp. På samma gång de kommunistiska partierna verkar för omedelbart återkallande av imperialismens stridskrafter från de undertryckta länderna måste de oavslåligt arbeta på organiserandet av massaktioner för att hindra trupp- och ammunitionstransporter till kolonierna. Det systematiska agitatoriska och organisatoriska arbetet bland trupperna för deras förbrödring med koloniernas upproriska massor måste utgöra förberedelsen till ockupationstruppernas övergång på arbetar- och bondemassornas och deras väpnade krafters sida.

Kampen mot socialdemokratins kolonialpolitik måste kommunistiska partiet betrakta som en organisk beståndsdel av sin kamp mot imperialismen. Andra Internationalen har genom sin på senaste kongressen i Bryssel intagna ställning till kolonialfrågan definitivt godkänt vad som redan fullkomligt klart lagts i dagen av olika socialdemokratiska partiers praktiska verksamhet under efterkrigstiden. Socialdemokratins kolonialpolitik är en politik för aktivt stöd åt imperialismen vid koloniernas utsugning och undertryckande. Socialdemokratien har officiellt intagit den ståndpunkt, som ligger till grund för ”Folkförbundets” organisation, i kraft varav de härskande klasserna i de utvecklade kapitalistiska länderna har ”rätt” att härska över majoriteten av jordens befolkning och att underkasta dem en grym utsugnings- och förslavningsregim.

För att bedra en del av arbetarklassen och intressera den för upprätthållandet av den rovgiriga kolonialregimen försvarar socialdemokratien imperialismens skändligaste och mest upprörande förbrytelser i kolonierna. Socialdemokratien maskerar den kapitalistiska kolonialregimens verkliga natur. Socialdemokratien förtiger sammanhanget mellan kolonialpolitiken och den fara för ett nytt imperialistiskt krig, som hotar proletariatet och de arbetande massorna i hela världen.

Där kolonialfolkens jäsning leder till befrielsekamp mot imperialismen uppträder socialdemokratien i praktiken, trots sina lögnaktiga fraser, alltid på de imperialistiska bödlarnas sida mot revolutionen. De senaste åren har de socialdemokratiska partierna i alla kapitalistiska länder röstat för den kredit, som deras regeringar begärt för att bekriega de för sin befrielse kämpande kolonialfolken (Marocko, Syrien, Indonesien) och tar till och med direkt del i den koloniala utsugningen (franska socialdemokrater utnämnes av sin imperialistiska regering till guvernörer i kolonierna, den socialdemokratiska Kooperationen i Belgien är delägare i de koloniala företagen för negerbefolkningens i Kongo utsugning). Socialdemokraterna godkänner de grymmaste åtgärder för de koloniala upprorens undertryckande (brittiska arbetarpartiets ledares försvar för interventionen i Kina, holländska socialdemokratiska partiets inskridande för undertryckandet av upproret i Indonesien).

Den socialdemokratiska teori, som gör gällande, att den kapitalistiska kolonialregimen skulle genomföra reformer och kunna förvandlas till ”en god kolonialregim”, är en mask, varunder socialdemokraterna försöker dölja sitt verkliga socialimperialistiska drag. Kommunisterna måste slita den masken från deras ansikte och visa de arbetande massorna i de imperialistiska länderna, att de socialdemokratiska partierna deltar och direkt medverkar i den imperialistiska kolonialpolitiken, att de på detta område på det skandalösaste sätt förråder hela det socialistiska programmet och att de blivit agenter för den rovgiriga imperialismen i moderländerna och kolonierna.

Kommunisterna måste med största uppmärksamhet övervaka socialdemokratins alla försök att med tillhjälp av de kapitalistiska regeringarna stegra sitt inflytande i kolonierna och där grunda sektioner och organisationer. Dessa försök motsvarar den del av de imperialistiska koloniasatorernas politik, som tagit till sin uppgift att stärka sina positioner i kolonierna genom att muta vissa infödda befolkningslager. De speciella förhållandena i några kolonier kan medföra en viss framgång för denna politik och leda till en tillfällig utveckling av den reformistiska rörelsen i dessa länder under inflytande av de kapitalistiska ländernas socialdemokrati.

Kommunisternas uppgift är att upptaga en beslutsam kamp mot sådana försök att för massorna av den infödda befolkningen avslöja socialdemokraternas kolonialpolitik och på så sätt vända allt det berättigade hat, som kolonialfolken hyser för imperialisterna, mot de socialdemokratiska ledarna, imperialismens lakejer.

På alla dessa områden kan de kapitalistiska ländernas kommunistiska partier vinna framgång, endast såvida de även inom sina *egna led* för en intensiv upplysningspropaganda om den kommunistiska ståndpunkten i kolonialfrågan för att i grunden utrota alla kvarlevor av socialdemokratisk ideologi i frågan och tillbakavisa alla avvikelser från den riktiga leninistiska linjen.

Krigsfaran och kommunisternas uppgifter

I. Den hotande imperialistiska krigsfaran

§ 1. Tio år efter det imperialistiska världskriget ingår de imperialistiska stormakterna en pakt till utdömande av kriget, de talar om avrustning, de söker, understödda av den internationella socialdemokratins ledare lura arbetarna och de arbetande massorna, att monopolkapitalets välde garanterar världen freden.

Kommunistiska Internationalens sjätte världskongress brännmärker alla dessa manövrer som ett skamligt bedrägeri mot de arbetande massorna. Den hänvisar det internationella proletariatet, alla arbetande, de undertryckta folken till de sista årens erfarenheter, till de imperialistiska makternas varaktiga, rövaraktiga småkrig mot kolonialfolken och till sista årets erfarenhet: interventionen mot kinesiska revolutionen, tillspetsningen mellan makterna om Kinas nyuppdelning, truppmarscherna i Polen, det omedelbara hotet mot Litauens självständighet – och i förbindelse därmed det ständigt växande hotet mot Sovjet-Unionen från ett block imperialister under Englands ledning –, allt detta är bevis för imperialisternas brottsliga krigspolitik, som plötsligt kan släppa lös en väldig världsbrand.

Sjätte världskongressen har givit en analys av de politiska och ekonomiska drivkrafterna till det kommande kriget.

Förändringarna i läget sedan femte världskongressen kännetecknas av den väldiga skärpningen av alla kapitalismens motsägelser, av Sovjet-Unionens stora ekonomiska och politiska förstärkning, av den snabba tillväxten av de nationalrevolutionära rörelserna i kolonierna och de halv-koloniala länderna, framför allt i Kina, och av skärpningen i klasskampen mellan bourgeoisi och proletariat i de kapitalistiska länderna.

Motsättningarna mellan de imperialistiska makterna i kampen om marknaderna framträder allt skarpare. Men ännu starkare än dessa motsättningar mellan de imperialistiska makterna växer den huvudmotsättning, som delar hela världen i två läger: å ena sidan hela den kapitalistiska världen, å andra sidan Sovjet-Unionen, kring vilken samlar sig det internationella, proletariatet och de undertryckta folken i kolonierna.

Kampen för förintandet av Sovjetmakten och kinesiska revolutionen, för det obegränsade behärskaudet av Kina och "öppnandet" av Ryssland som råämnesreservoarer och avsättningsmarknader är en fråga om liv och död för det internationella kapitalet och grundvalen för den f. n. omedelbart hotande faran av ett nytt imperialistiskt krig.

§ 2. Det kommande imperialistiska världskriget blir inte bara ett mekaniserat krig med oerhört uppbåd av material utan samtidigt ett krig, som kommer att omfatta oerhörda miljonmassor och befolkningens flertal i de krigförande länderna. Gränserna mellan kampfront och bakomliggande land kommer alltmer att utplånas.

Kongressen påvisar den väldiga stegringen i rustningarna, de stora nyheterna på krigsteknikens område och åtgärderna för massornas mobilisering för försvaret och hushållningen i alla kapitalistiska land, på militariseringen i det fascistiska Italien, militärreformen i Frankrike, de reaktionära militärlagarna i Tjeckoslovakien, de växande militära förberedelserna i randstaterna under ledning av de imperialistiska stormakternas generalstaber, förberedelserna i Tyskland att återuppbygga den gamla militarismen i nya former, massmilitariseringen i Amerika, de militära förberedelserna i Storbritannien, i dess dominions, framför allt i Indien, o. s. v. Flottrivaliteten mellan Amerika och England öppnar en ny kapprustning.

Ett betydelsefullt nytt drag i den nuvarande massmilitariseringen består i ungdomens förstärkta militarisering och framför allt i att den faktiskt och delvis också uttryckligen innefattar kvinnornas militarisering (Frankrike, Polen, Bulgarien o. s. v.).

§ 3. I förening med rustnings- och krigsförberedelserna, som ligger på utrikespolitikens område, förstärker imperialisterna reaktionen i det inre. Utan ett "lugnt" hemland bakom fronten är imperialisternas krigföring omöjlig. Bourgeoisin vidtar åtgärder för att förhindra varje organiserat motstånd från arbetarnas sida mot krigspolitiken.

Till denna bourgeoisins "ryggäckning" tjänar åtgärder som fackföreningslagarna i England och Norge, skiljedomsväsendet i Tyskland, Monds plan om samarbete mellan de kemiska industribolagen, "industrifreds"-kampanjerna, de opolitiska fackföreningarna ("spencerismen" i England), "företagarfackföreningarna" i Amerika, skapandet av fascistiska statliga fackföreningar i Italien, lagen om fackföreningarnas militarisering i krigsfall i Frankrike. Detta är åtgärder för att säkerställa det militära undertryckandet av varje rörelse från arbetarklassen så snart kriget en gång är förklarat.

Å andra sidan är syftet med tillvaron av de inofficiella arméerna av typen "Stahlhelm" i Tyskland, "skyddskårerna" i Finland, "Strzelcy" i Polen och "hemvärnen" i Österrike etc. att göra strejkbrytjänst och med våld undertrycka arbetarklassen, och det inte bara under ett krig utan också under den tid kriget förberedes. Hit hör också de militära eller halvmilitära kvinnoorganisationerna i en rad länder. De stora, imperialistiska makterna understödjer fascismen i Sydost-Europa, i Polen och Rumänien som ett viktigt redskap vid förberedandet och ledningen av det imperialistiska kriget, speciellt mot Sovjet-Unionen.

Förföljelserna och undertryckningsåtgärderna mot de kommunistiska partierna skärps systematiskt. Kommunistiska Internationalens sektioner i alla imperialistiska länder står omedelbart inför faran att drivas i fullständig illegalitet.

§ 4. I situationen av de stegrade rustningarna och förberedelserna i stor stil till imperialistiska krig söker bourgeoisin och småborgerliga pacifister med hycklande prat bedra de arbetande massorna ifråga om de verkliga orsakerna och under pacifismens och "freds"-politikens täckmantel systematiskt inrikta dem mot Sovjet-Unionen. Det kommande kriget mot Sovjet-Unionen kommer att få till slagrop: "Krig för freden! Mot bolsjevismen, kulturens förstörare!"

Allt bourgeoisins och dess socialdemokratiska och småborgerligt-pacifistiska hantlangares prat om avrustning, säkerhet, skiljedom, utdömande av kriget ”som instrument för den nationella politiken” o. s. v. är det största hyckleri.

Nationernas förbund, grundat för nio år sedan som ett imperialistiskt förbund för försvaret av rov-”freden” i Versailles och för undertryckandet av den revolutionära rörelsen i hela världen, blir mer och mer ett direkt redskap för förberedelsen till och genomförandet av det imperialistiska kriget mot Sovjet-Unionen. Alla under Nationernas förbunds protektorat skapade förbund och pakter är bara medel att beslöja krigsförberedelserna och redskap för förberedelserna till kriget, speciellt kriget mot Sovjet-Unionen.

§ 5. Imperialisterna kan genomföra sin krigspolitik endast tack vare den internationella socialdemokratins aktiva medarbete. Redan världskriget 1914-1918 har avslöjat reformisterna som socialpatrioter och chauvinister. Sedan dess har socialdemokratins politik mognat ut till öppen socialimperialism. I alla avgörande frågor är socialdemokratins och Amsterdam-fackföreningarnas ledare icke blott försvarare av utan även aktiva medkämpare åt imperialismen. Sin största aktivitet utvecklar de i understödet åt de imperialistiska krigsförberedelserna mot Sovjet-Unionen.

De reformistiska ledarnas strävan på fördjupandet av splittringen i arbetarrörelsens läger genom skärpt kamp mot den kommunistiska rörelsen och aktivt splittringsarbete i fackföreningarna och de proletära massorganisationerna (i Tyskland och England) tjänar liksom nederlagsstrategien i de stora ekonomiska striderna till att stärka bourgeoisin och försvaga proletariatets kamppositioner samt därmed till att förbereda sådana förutsättningar, som möjliggör för bourgeoisin att föra nya imperialistiska krig. Proletariatet måste ägna största uppmärksamhet åt de metoder, med vilka socialdemokratins ideologiskt förbereder kriget mot Sovjet-Unionen. Några av dessa metoder är: a) spridning av sådana lögnar som ”röd imperialism och röd militarism”, ”likheten mellan fascism och bolsjevism” etc.; b) påståendet att proletariatets diktatur är krigsorsaken eller en av krigsorsakerna; c) den hycklande hållningen: ”vi är för understödet åt Sovjet, men vi är emot kommunisterna och Komintern; d) den under ”vänster”-mask förda propagandan för defaitismen ifråga om Sovjetregeringen. Just sista året har vi haft några exempel på denna sista metod, speciellt från socialdemokraterna i Tyskland. Dessa metoder kunde inte mindre tydligt konstateras hos socialdemokratins bundsförvanter trotskisterna, t. ex. i deras fraser om ”thermidorianism”, ”kulakisering” o. s. v.

De s. k. ”vänster”-ledarna i socialdemokratins, vilka av vår exekutivs åttonde plenum karaktäriserades som kommunismens farligaste fiender i arbetarrörelsen, har genom sin förrädiska politik sista året och sitt uppförande på Andra Internationalens Brussel-kongress tillfullo bekräftat denna karaktäristik – det är just de som medelst ”vänster”-fraser i kritiska situationer söker rädda såväl bourgeoisin som också de reformistiska ledarna på högersidan.

De anklagar Sovjetregimen och den kommunistiska världsrörelsen som fiender till den proletära enhetsfronten, som fiender till ”världsfreden”, som ”reaktionens förbundna” för att på så vis vilseföra arbetarna, förvirra dem och så göra det lättare för bourgeoisin att genomföra sin krigspolitik.

§ 6. De sista årens tilldragelser har visat, att huvudfronten för alla imperialistiska makters politik allt öppnare riktas mot Sovjet-Unionen och den kinesiska revolutionen. Men med den tillspetsning som finns mellan de imperialistiska makterna själva är också, innan detta krig bryter ut, en sammanstötning mellan två imperialistiska maktgrupper i kampen om världsväldet möjlig.

Om det första världskriget 1914-1918 omedelbart utlöste den segrande proletära revolutionen i det forna tsarriket, utvecklingen av frihetsrörelserna i kolonierna och upproren och de

revolutionära massrörelserna av proletariatet i Europa, så kommer ett nytt krig att väcka mäktiga revolutionära rörelser, som också kommer att omfatta industriarbetarna i Amerika, breda massor av bönderna i agrarländerna och miljoner av de undertryckta och koloniala folken. Ur kapitalismens kris – vars skarpaste uttryck kriget är – kan, ännu innan den öppna konflikten utbryter, redan revolutionära massrörelser uppstå. Kommunisterna måste samla massorna i dessa rörelser, liksom också i dagsstriderna, organisera och föra dem i syfte att på den revolutionära aktionens väg nå fram till proletariatets makterövring, bourgeoisins störtande och upprättandet av den proletära diktaturen.

Om det icke skulle lyckas kommunisterna i de europeiska länderna att skärpa dagskampen om genomförandet av arbetarnas mest trängande krav och förvandla den till den öppna kampen om makten och bourgeoisins störtande – och endast genom störtandet av bourgeoisin i de viktigaste imperialistiska länderna skulle det imperialistiska kriget kunna förhindras –, så kommer dock den ständiga förbindelsen av denna kamp med bekämpandet av den imperialistiska krigspolitikens att betydligt höja arbetarklassens aktivitet och betydligt försvåra för borgarklassen såväl förberedandet som genomförandet av kriget. Det är klart, att ett uppskov i de imperialistiska krigsåtgärderna genom proletariatets massaktioner skapar ett läge, som senare kommer att mycket underlätta detta krigs förvandling i inbördeskriget för störtandet av imperialisterna. I varje fall är den ökande vänsterorienteringen inom proletariatet och bland de övriga arbetande lagren samt den väldiga utvecklingen av den nationalrevolutionära rörelsen i de koloniala och halvkoloniala länderna en bred grundval för Kominterns växande inflytande och kommunisternas stegrade kamp mot världsbourgeoisins hela politik, som för både till ökad utsugning och undertryckning och till största tillspetsning av krigskonflikterna.

II. Proletariatets ställning till kriget.

§ 7. Kriget kan icke skiljas från kapitalismen. Kampen mot kriget kräver framför allt en klar insikt i detta krigs väsen, i dess orsaker. Mot det reaktionära rättfärdigandet av kriget som en oundviklig naturföreteelse och de icke mindre reaktionära utopierna om ett avskaffande av kriget medelst tomma fraser eller fördrag sätter det revolutionära proletariatet marxism-leninismens överlägsna teori som den enda vetenskapliga grundvalen för en verklig kamp mot kriget.

Orsaken till kriget som en historisk företeelse har sin rot icke i människans ”onda natur” eller i regeringarnas ”dåliga politik” utan i samhällets splittring i klasser, i utsugare och utsugna. Kapitalismen – det är krigens orsak i den nyare historien. Dessa krig är icke undantag, de står icke i motsägelse till kampens och utsugningens system utan de är deras direkta följder.

Imperialismen, kapitalismens monopolistiska stadium, skärper alla kapitalismens motsägelser så starkt, att ”freden” bara blir en andhämtningspaus för nya krig. Jordytan och dess ekonomiska rikedomar (med undantag för den av proletariatet behärskade delen) är nästan fullständigt monopoliserade av ett litet antal stormakter. De olika ländernas ojämna ekonomiska och politiska utveckling skapar dock alltid på nytt nödvändigheten av en nyuppdelning av världen. Denna kan till sist inte ske på annat sätt än genom kriget mellan de avgörande imperialistiska länderna inbördes. Men samtidigt kan utsugningen av de hundrade miljonerna proletärer och kolonislavar upprätthållas endast genom blodiga undertryckningskrig.

Kriget är oskiljbart från kapitalismen. Därav följer att ett ”avskaffande” av kriget är möjligt endast genom kapitalismens avskaffande, d. v. s. genom den borgerliga utsugarklassens störtande, genom proletariatets diktatur, socialismens uppbyggande och klassernas förintande. Alla andra teorier och förslag, de må ta sig än så ”realistiska” åtbörder, är ingenting annat än bedrägerier till fortsättandet av utsugningens och krigens system.

Därför avvisar leninismen alla pacifistiska teorier om "krigets avskaffande" och visar arbetar-massorna och alla utsugna den enda vägen som för till målet: kapitalismens störtande.

§ 8. Men kapitalismens störtande är omöjligt utan våld, utan proletarietets väpnade uppror och krig mot bourgeoisin. I den nuvarande epoken av de imperialistiska krigen och världsrevolutionen är, som Lenin har bevisat, revolutionära inbördeskrig mellan proletarietet och bourgeoisin, krig mellan den proletära diktaturen och de borgerliga staterna samt världskapitalismen, nationalrevolutionära krig av de undertryckta folken mot imperialismen oundvikliga. Därför kan proletarietet, just därför att det kämpar för socialismen och för krigens förintande, ingalunda vara emot *alla* krig.

Varje krig är bara en fortsättning av vissa klassers politik "med andra medel". Proletarietet måste därför noggrant pröva varje givet krig ifråga om dess historiska och politiska klassbetydelse och särskilt värdesätta de härskande klassernas roll i alla i kriget deltagande länder från den internationella proletära revolutionens synpunkt. Den nuvarande epoken visar följande tre slag av krig: för det *första* krig mellan de imperialistiska staterna inbördes, för det *andra* krig av den imperialistiska kontrarevolutionen mot den proletära revolutionen resp. länder där socialismen uppbygges, för det *tredje* nationalrevolutionära krig särskilt av kolonialländerna mot imperialismen, i samband med imperialisternas undertryckningskrig mot dessa länder.

I *första* fallet, för vilket världskriget 1914-1918 är ett klassiskt exempel, för bägge sidorna ett reaktionärt imperialistiskt krig. I *andra* fallet, exempelvis interventionskriget mot Sovjet-Ryssland (1918-1921), gäller emellertid detta endast för imperialisterna; den proletära diktaturen däremot för i sådant fall ett revolutionärt krig för socialismen, i hela världsproletariatets intresse. I *tredje* fallet, t. ex. imperialismens krig mot kinesiska revolutionen, för likaledes endast den imperialistiska makten ett reaktionärt rovkrig: kriget från de undertryckta nationerna mot imperialismen är inte bara rättfärdigt utan revolutionärt, det är f. n. en del av den proletära världsrevolutionen.

På basis av en sådan marxistisk analys av krigen bestämmer proletarietet sin principiella ställning och taktik gentemot dessa krig. Proletarietet bekämpar dessa de imperialistiska staternas krig inbördes med programmet nederlag för den egna regeringen och det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget. Samma principiella ställning intar proletarietet i de imperialistiska länderna i fall av ett imperialisternas undertryckningskrig mot nationalrevolutionära rörelser, framför allt mot kolonialfolken, och i fall av imperialismens öppna kontrarevolutionära krig mot den proletära diktaturen. Men samtidigt understödjer och för proletarietet de nationalrevolutionära krigen och socialismens krig mot imperialismen och organiserar försvaret av den nationella revolutionen och den proletära diktaturens stater.

§ 9. Så länge proletarietet icke har upprättat sin diktatur, kräves för bestämmandet av dess taktik i det egna landets krig den noggranna, allsidiga prövningen av det konkreta läget, och det även i varje enskild fas av kriget. Nationella krig kan förvandla sig i imperialistiska.

Den noggranna prövningen av ett visst krigs karaktär kan icke ersättas med formella kännetecken, som t. ex. kännetecknet anfallskriget. I ett imperialistiskt krig som 1914 är detta kännetecken överhuvud meningslöst och tjänar bara till att bedra massorna. Men i imperialisternas krig mot revolutionära makter måste man uppfatta frågan om detta kännetecken icke i strategisk utan endast i historisk-politisk mening. Icke den som först angriper militärt för ett orättfärdigt krig, utan den som representerar reaktionen, kontrarevolutionen, utsugningen, imperialismen gentemot den nationella eller proletära revolutionen. Ett mönsterexempel på den förljugna användningen av argumentet om anfallskriget lämnade de franska socialdemokraterna, då de år 1925 understödde Frankrikes krig mot det upproriska Marocko, därför att

detta ”först angripit”. Liknande var de engelska Labour-imperialisternas hållning i Kina 1927 (”skydd för brittisk egendom och brittiska liv” etc.).

§ 10. Av proletariatets principiella ställning till ett visst krig beror också dess ställning till frågan om ”fosterlandsförsvaret”. Proletariatet har intet fosterland, så länge det icke har erövrat den politiska makten och frånryckt utsugarna produktionsmedlen. Uttrycket ”fosterlands försvar” är ingenting annat än ett slagord – och för det mesta ett småborgerligt slagord för att rättfärdiga ett krig. I de krig, som proletariatet självt resp. den proletära staten för mot imperialismen, har proletariatet sitt socialistiska fosterland att försvara. I de national-revolutionära krigen går proletariatet in för landets försvar mot imperialismen. Men i imperialistiska krig måste proletariatet på det skarpaste bränmärka ”fosterlandsförsvaret” som försvar av utsugningen och förräderi mot socialismen.

A. Proletariatet bekämpar de imperialistiska krigen.

I. Kampen mot det imperialistiska kriget före dess utbrott.

§ 11. Kommunisternas kamp mot det imperialistiska kriget skiljer sig från grunden mot alla slags pacifisters ”kamp mot kriget”. Kommunisterna betraktar denna kamp icke såsom lösgjord från klasskampen utan såsom en del av proletariatets allmänna klasskamp för störlandet av bourgeoisin. De vet, att så länge bourgeoisin härskar är imperialistiska krig oundvikliga. Ur detta konstaterande av en objektiv utvecklingstendens kommer många att dra den slutsatsen, att en särskild kamp mot kriget vore meningslös. Omvänt beskyller socialdemokraterna kommunisterna för att befordra de imperialistiska krigen för att därigenom påskynda revolutionens ankomst. Det förra är ett fel, det senare är en dum oförskämndhet. Ehuru kommunisterna är övertygade om det imperialistiska krigets oundviklighet, för de i arbetarmassornas och alla arbetandes intresse – av vilka ett sådant krig kommer att kräva de fruktansvärdaste offer – under uppjudande av alla krafter en hårdnackad kamp mot det imperialistiska kriget, för att med den proletära revolutionen förhindra det imperialistiska kriget. I denna kamp samlar de massorna kring sig för att, om de icke kan förhindra krigsutbrottet, förvandla detta krig i inbördeskriget till bourgeoisins störtande.

§ 12. Kommunisternas första plikt i kampen mot det imperialistiska kriget är att slita sönder den slöja, varmed bourgeoisin höljer förberedandet av kriget, och visa de breda massorna sakernas faktiska läge. Detta betyder framför allt den skarpaste politiska och propagandistiska kamp mot pacifismen.

Därvid måste kommunisterna noga ta hänsyn till alla pacifismens schatteringar, av vilka de viktigaste är:

- a. Den officiella pacifismen, med vilken de kapitalistiska regeringarna maskerar sina manövrer mot varann och mot Sovjet-Unionen (Nationernas förbund, Locarno, avrustningskonferenser, krigets utdömande etc.).
- b. Andra Internationalens pacifism (Hilferding, Paul Boncour, MacDonald), som endast är en gren av den officiella regeringspacifismen men vars argument är kantade med socialistiska eller t. o. m. ”marxistiska” fraser.
- c. Den ”radikala,” eller ”revolutionära” pacifismen hos många ”vänster”-socialister, vilken erkänner krigsfaran men möter den med bara meningslösa fraser. Dessa pacifister överdriver ofta verkningsmöjligheterna av de moderna vapnen för att bevisa antingen hur omöjligt det är att kriget kan vara länge eller förvandlas i inbördeskriget.
- d. Den halvreligiösa pacifismen, som har sin grundval i kyrkorna.

Men i denna kamp mot pacifismen måste kommunisterna väl skilja mellan den krigsfientliga stämningen hos de breda arbetande folkmassorna, som är beredda att kämpa mot ett krig men ännu icke ser den enda riktiga revolutionära vägen och därför blir offer för pacifistiska bedragare, och dessa bedragare själva, representanterna för de olika pacifistiska riktningarna. Medan man ihärdigt måste upplysa massan om dess fel och dra med den i den revolutionära enhetsfronten i kampen mot kriget, kan mot dessa pacifistiska bedragare gälla endast obönhörlig kamp och hänsynslöst avslöjande.

e. En särskild roll spelar den s. k. ”kooperativa pacifismen”, vars grundval är Internationella Kooperativa Förbundet och Internationella Kooperativa Kvinnogillet i London. Hit hör också en rad borgerliga vänsterorganisationer som Internationella kvinnoligan för fred och frihet.

§ 13. Ju närmare och tydligare krigsfaran rycker an, desto farligare blir den s. k. ”radikala” pacifismens riktning, som f. n. huvudsakligen representeras av vänstersocialdemokraterna i Tyskland, I. L. P. i England och socialdemokraterna i de små länderna (Holland, Norge o. s. v.), vilkas slagord och fraser (”aldrig mera krig”, ”bojkott mot kriget” etc., ”svar på kriget med generalstrejk, militärstrejk” o. s. v.) utnyttjas av de reformistiska ledarna till att bedra folket. (Så t. ex. generalstrejksfraserna från Amsterdam-Internationalen). I sin instruktion för de ryska fackföreningarnas delegation till fredskonferensen i Haag i december 1922 lade Lenin med full rätt huvudvikten på kampen mot denna varietet av pacifismen. Det gäller också i detta nu i vidaste mått, ty t. o. m. inom de kommunistiska partierna har, ofta omedvetet, hos medlemmarnas massa ännu starka fördomar och avvikelser bibehållit sig. Därför är det nödvändigt:

a. Att bekämpa alla stortaliga fraser, som t. ex. ”vi tillåter inte mera något krig” o. d. Hit hör också bekämpandet av propagandan ”aldrig mera krig”. Kommunisterna kan *icke* nöja sig med att teoretiskt ”korrigera” denna paroll utan de måste föra en aktiv kamp mot denna agitation genom att avslöja dem som för den, brännmärka denna agitations uppgift som kuliss för krigsförberedelsen. Detsamma gäller ännu i många fall parollen ”krig mot kriget”, som brukas av socialdemokraterna som hycklande löfte för att lura massorna.

b. Att bekämpa de ”radikala” pacifisternas förslag till krigets förhindrande. Kommunisterna kan inte nöja sig med att avslöja dessa människor som pratmakare, som inte gör något för att förverkliga sina radikala förslag (generalstrejk, militärstrejk), utan de måste avslöja dessa förslag själva, sådana de görs av pacifisterna, som oriktiga och barnsliga genom att för massorna påvisa de verkliga förhållandena, under vilka ett krig utbryter, och påvisa omöjligheten att begränsa kampen till vissa metoder och nödvändigheten att använda alla former av klasskampen.

e. Hänsynslöst bekämpande och offentlig kritik av alla lättsinniga yttranden i de kommunistiska partiernas egna leder. Detta gäller också nu speciellt ifråga om fel, i tidningsartiklar och parlamentsanföranden. Det får under inga omständigheter tillåtas att sådana fel förbigås.

§ 14. Jämte kampen mot pacifismen och mot alla lättsinniga ”revolutionära” fraser har kommunisterna i kampen mot det imperialistiska kriget en rad grundläggande agitatorisk-propagandistiska uppgifter. Dessa är:

a. Att i god tid vederlägga alla sofismer och slagord, med vilka bourgeoisin och socialdemokraterna rättfärdigar kriget. I första rummet står också i denna dag parollen ”fosterlandsförsvaret”. Kriget mot Kina 1927 har visat betydelsen av parollen ”skydd för liv och egendom”, ”skydd för handeln”, ”för flaggan” etc. Under det sista imperialistiska kriget spelade hos ententen parollen ”kamp mot den preussiska militarismen”, hos centralmakterna ”kamp mot tsarismen” den avgörande rollen då det gällde att mobilisera massorna för kriget. 1

ett kommande krig mellan Frankrike eller Jugoslavien och Italien kommer parollen ”kamp mot den reaktionära fascismen” att spela samma roll. Bourgeoisin i dessa länder kommer att utnyttja folkmassornas antifascistiska stämning för att rättfärdiga sitt imperialistiska krig. Fascismen å andra sidan rättfärdigar sin imperialistiska krigspolitik med slagordet om ”överbefolkningen” på halvön, naturnödvändigheten av expansion etc. De kommunistiska partierna har inte ägnat tillräcklig uppmärksamhet åt att avslöja dessa sofismer.

b. ”Man måste helt konkret åter och återigen förklara för folk, hur förhållandena var under sista kriget och varför de inte kunde vara annorlunda.

Man måste särskilt förklara betydelsen av den omständigheten, att ”fosterlandsförsvaret” oundvikligen blir en fråga, i vilken de arbetandes väldiga flertal oundvikligen kommer att avgöras till förmån för den egna bourgeoisin. –

Med ledning av erfarenheterna från sista kriget måste vi förklara, vilka mängder av frågor beträffande teorien och vardagslivet redan dagen efter krigsförklaringen kommer att dyka upp och berövar det överväldigande flertalet av de till krigstjänst inkallade varje möjlighet att vända sig till dessa frågor med ens någotsånär klart huvud och samvetsgrann fördomsfrihet. –

Man måste förklara för folk det verkliga sakläget, hur ogenomtränglig den hemlighet är, med vilken krigets uppkomst är omgiven, och hur hjälplös en vanlig arbetarorganisation, om den så kallar sig revolutionär, står inför ett verkligt uppstigande krig.” (Lenin.)

Bolsjevikerna, som ägde en väl utbyggd illegal organisation, förmådde ensamma av alla partier fortsätta sitt revolutionära arbete även under kriget. Men inte heller de kunde hindra, att massorna övergick på det borgerliga ”fosterlandsförsvarets” sida, och ännu mindre kunde de förhindra kriget självt, ehuru den gången proletariatets klasskamp i Ryssland befann sig i mäktigt uppsving och Petersburgs gator veckorna före krigsutbrottet såg barrikader.

Endast en sådan första analys av de oerhörda svårigheterna i en verklig kamp mot kriget kan bilda grundvalen för ett klagörande av denna kamps taktiska frågor.

c. Nödvändigt är slutligen att ingående för arbetarmassorna analysera erfarenheterna från sista världskriget (1914-1918), de dåvarande riktningarna i arbetarrörelsen, bolsjevikernas kamp mot kriget och deras huvudparoll: det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget.

§ 15. Denna agitatorisk-propagandistiska verksamhet måste förbindas på det intimaste med partiets dagliga revolutionära arbete bland massorna. Här ligger de avgörande uppgifterna i kampen mot det imperialistiska kriget före dess utbrott.

a. Arbetet i företagen och fackföreningarna måste framför allt koncentrera sig på de för mobiliseringen och krigföringen avgörande industrierna: metallindustri, kemisk industri och transport. Av särskild betydelse är den riktiga användningen av den proletära enhets frontens taktik och det organisatoriska fasthållandet av dess resultat (grundandet av aktionskommittéer o. s. v.).

b. Med hänsyn till att bönderna i de flesta länder utgör arméns huvudmassa, måste man ägna särskild uppmärksamhet åt antikrigsarbetet bland bönderna. Detta arbete gynnas av de starka krigsfientliga stämningarna hos bönderna i de flesta länder. Bourgeoisin söker genom förmedling av storgodsägarna och storbönderna, genom veteranföreningar, press, fascism, pacifism, kyrka o. s. v. säkerställa sitt inflytande över landsbygden och göra bönderna krigsvilliga. Mot denna verksamhet måste kommunisterna ställa ett arbete för klasskampens skärpande på landsbygden. De måste föra en antikrigsagitation bland bönderna med påvisande av världskrigets följder och i förbindelse med småböndernas ekonomiska krav. De måste upplysa bondemassorna om proletariatets ställning till kriget, utföra fraktionsarbete i de

reaktionära bondeförbunden, föranstalta antikrigskonferenser av småbönderna och ta hänsyn till deras speciella intressen vid utförandet av arbetet i armén.

c. De nationalrevolutionära rörelserna på Balkan, i Polen, o. s. v. kan spela en stor roll i kampen mot den imperialistiska krigsfaran och för det imperialistiska krigets förvandling i ett inbördeskrig. Kampen mot den imperialistiska krigsfaran ska i sådana länder intimt förbindas med kampen mot feodalismens kvarlevor och mot det nationella undertryckandet, i syfte att utveckla bonderevolutionen och den nationella revolutionen.

Skapandet och utbygget av det revolutionära blocket mellan proletariatet, bönderna och de undertryckta nationerna mot kapitalismen och mot den imperialistiska krigsfaran är därför en utomordentligt viktig uppgift för de kommunistiska partierna.

d. En fråga av avgörande betydelse är arbetet bland ungdomen, framför allt arbetarungdomen. Alla kommunister – och inte bara ungdomsorganisationerna – måste ägna största energi åt bekämpandet av de borgerliga sportorganisationerna, de fascistiska förbunden, försvarsskolorna etc., medelst vilka bourgeoisin förbereder ungdomen för det imperialistiska kriget. En annan uppgift är bekämpandet av den borgerliga militära ungdomsutbildningen. Där denna är obligatorisk, uppfordrar kommunisterna de unga arbetarna att delta i den och organiserar i den arbetet för upplysning av arbetarungdomen och förstörande av dessa borgerliga militärorganisationer. Samma arbete måste utföras i de frivilliga borgerliga utbildningsorganisationerna. I det syftet utsänder Kommunistiska partiet och Kommunistiska ungdomsförbundet medlemmar i sådana organisationer men uppmanar dock icke arbetarungdomen att inträda i dem utan manar dem att inträda i arbetarklassens försvarsorganisationer eller bilda sådana.

e. Med hänsyn till kvinnornas stora roll i industrin, särskilt i krigsfall, och deras inflytande på den manliga arbetarbefolkningen får arbetet bland industriarbeterskorna och arbetarkvinnorna, kampen mot deras imperialistiska påverkan från småborgerliga organisationer, deras organiserande i fackföreningarna för kampen mot det imperialistiska kriget särskild betydelse. Därvid måste man särskilt uppmärksamma planerna att militarisera kvinnorna och det allt mer energiskt bedrivna arbetet att komma åt kvinnan från bourgeoisins pacifistiska, kyrkliga och nationalistiska organisationer. Man måste göra rent hus med all försummelse av arbetet bland kvinnorna och med den uppfattningen, att det arbetet är bara de kvinnliga kommunisternas sak.

f. Den antimilitaristiska verksamheten, i bourgeoisins *borgerliga försvarsorganisationer*, där det proletära elementet är starkt representerat, måste utgöra en ofrånskiljbar del av partiets hela revolutionära massarbete och även omfatta hela arbetarklassen.

§ 16. För att kunna föra det revolutionära arbetet vidare också *efter* krigsutbrottet ansåg Lenin som "enda möjliga medlet" att *skapa en illegal organisation*. Men även i kampen mot kriget före krigsutbrottet behövs det en illegal organisation. I det praktiska genomförandet av denna viktiga uppgift i kampen mot kriget förekommer ännu i denna dag de största försummelser och mycket svåra oklarheter. I många kretsar hos många kommunistiska partier råder den direkt opportunistiska fördömen, att ledningen av antikrigsarbetet vore bara en uppgift för ungdomen eller en specialorganisation och att arbetet inom armén inte vore ovillkorligen nödvändigt. Det är nödvändigt att beslutsamt bekämpa sådana uppfattningar och att redan nu börja arbetet i anda av Lenins direktiv. Därvid gäller det:

1. att utbygga partiets driftscellsorganisationer, som till följd av företagarnas terror och polisregimen under vissa omständigheter måste övergå i full illegalitet, och att vidta alla åtgärder för att förbereda denna övergång;

2. att förbereda de ledande organen, förbindelseapparaten och partipressen så att man säkerställer dessas fungerande även under den strängaste illegalitet.

De kommunistiska partierna måste – utan att ett ögonblick avstå från att utnyttja de legala möjligheterna – redan nu ägna dessa uppgifter största uppmärksamhet och energi. Annars kommer den i krigsutbrottets ögonblick begynnande terrorn, vars förtecken redan nu visar sig i en rad länder, oundvikligen att förinta partiorganisationerna och därmed den viktigaste förutsättningen för den revolutionära kampen mot kriget.

§ 17. De kommunistiska partierna måste f. n. underordna hela sitt arbete under den centrala uppgiften att förbereda, vinna och organisera massorna för kampen mot det imperialistiska kriget. Alla strider av proletariatet och övriga lager mot utsugningens och undertryckningens stärkande – i frågorna om lönerna, arbetstiden, skatterna, tullarna, bostads- och socialpolitiken, den politiska rättslösheten och förföljelsen, stärkningen av den fascistiska faran – måste utöver fyllandet av de i dessa strider omedelbart uppställda kraven vara inriktade på att korsa och förhindra den imperialistiska krigspolitiken. Alla viktiga frågor om utrikespolitiken, rustningarna, militärmanövrer, införandet av nya kampmedel etc. måste föras inför de bredaste massornas forum och utnyttjas till organiserande av revolutionära massorganisationer. I denna kamp måste kommunistiska partiet utan att avgå från ett nyktert värdesättande av sin kraft djärvt och beslutsamt gå före massorna. Det måste övergå från demonstrationer till att organisera strejker mot den imperialistiska bourgeoisins krigspolitik och i det givna ögonblicket rulla upp för massorna frågan om generalstrejken.

2. Kampen under det imperialistiska kriget.

§ 18. Kommunisternas politiska program i ett imperialistiskt krig är samma program, som bolsjevikpartiet under Lenins ledning utarbetade och använde i sin heroiska kamp mot det första imperialistiska världskriget. Det består av följande huvudpunkter:

a. Avvisande av ”fosterlandsförsvaret” i detta krig, arbetarnas och böndernas upplysande om dess reaktionära karaktär, skarpaste kamp mot alla riktningar i arbetarrörelsen som öppet eller hemligt rättfärdigar detta krig.

b. Defaitism, d. v. s. gynnande av den egna bourgeoisins nederlag i detta krig.

c. Verklig internationalism, d. v. s. icke ”internationalistiska” fraser, icke heller formella ”överenskommelser” utan revolutionärt defaistiskt arbete av proletariatet i varje krigförande land för störtandet av den egna bourgeoisin.

d. Förvandlingen av de imperialistiska staternas krig till proletariatets inbördeskrig mot bourgeoisin. För proletariatets diktatur, för socialismen genom revolutionära massaktioner i hemlandet bakom fronten samt förbrödring vid fronten.

e. En ”demokratisk” eller ”rättvis” fred i det imperialistiska kriget är omöjlig utan att bourgeoisin störtas och proletariatet griper makten i de viktigaste krigförande staterna. Därför kan icke freden utan endast den proletära revolutionen vara den centrala parollen.

Kommunisterna är förpliktade att föra en skarp kamp mot alla fredsfraser, vilka i ett visst ögonblick blir bourgeoisins viktigaste ideologiska vapen för att förhindra en förvandling av kriget i inbördeskriget.

Kommunisterna får icke inskränka sig till att förkunna och propagera ett sådant program utan de måste med användande av taktiken den proletära enhetsfronten underifrån vinna arbetarmassorna till kamp för detta program.

§ 19. ”Det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget” betyder framför allt *revolutionära massaktioner*. Kommunisterna förkastar bestämt alla ”kampmedel” mot kriget, som motsäger utvecklandet av de revolutionära massaktionerna. De avvisar därför de individuella aktioner, som icke är förbundna med de revolutionära massaktionerna eller tjänar deras utveckling, och bekämpar propagandan av recepten ”mot kriget” sådana de förordas av

småborgerliga element i arbetarrörelsen. Recept som t. ex. ”vägran att bära vapen”, ”vägran att skjuta” o. s. v. är ännu i denna dag starkt spridda bland massorna; många arbetare tror sig allvarligt kunna uträtta något med dem. I själva verket är de vanvettiga och skadliga. Kommunisterna måste säga arbetarna, att kampen mot kriget icke är någon akt en gång för alla, att de revolutionära massaktionerna av arbetarna och de arbetande massorna bakom fronten och vid fronten för bourgeoisins störtande är enda riktiga kampmedlet, som alla andra måste underordnas. Men under bekämpandet av de ovan nämnda, för massaktionerna skadliga recepten om individuella aktioner uppfostrar kommunisterna arbetarna till revolutionärt hjältemod i kampen mot det imperialistiska kriget.

§ 20. Från samma synpunkt – det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget – tar kommunisterna itu med frågan om *generalstrejken mot kriget*. De kan ställa frågan om kampen mot kriget icke endast som fråga om ”generalstrejken”. Lenin bekämpade redan 1907 Hervés ställning, då han förkastade parollen om generalstrejken som ”allena saliggörande medel” utan hänsyn till den konkreta situationen och utan samband med proletariats allmänna klasskamp. 1922 gav han på grundval av världskrigets erfarenheter denna sin ståndpunkt en ännu pregnantare form. Hans ord i instruktionen för delegationen till fredskongressen i Haag förblir också ännu i denna dag i full kraft:

”Det är omöjligt att 'svara' på ett krig med en generalstrejk, alldeles som det är omöjligt att svara på ett krig med en 'revolution' i ordets enkla och bokstavliga mening.”

Men när kommunisterna avvisar parollen om att ”svara med generalstrejk” och varnar arbetarna för sådana illusioner, som skadar den verkliga kampen mot kriget, avstår de ingalunda från generalstrejksvapnet i kampen mot kriget och tillbakavisar skarpt sådana slutsatser som opportunistiska avvikelser. Vid sidan av andra revolutionära massaktioner (demonstrationer, strejker i rustningsföretagen, trafikstrejker o. s. v.) är generalstrejken som masstrejkrörelsens högsta form ett bland de viktigaste vapnen och som övergång till det väpnade upproret ett stadium i det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget. Men denna förvandling beror icke endast av partiets vilja utan förutsätter en revolutionär situation, proletariats förmåga till massaktioner o. s. v., vilka förutsättningar i allmänhet icke inträder vid krigsutbrottet utan först under krigets gång. Även under kriget faller inte en generalstrejk ned från himlen utan blir resultatet av en stigande våg av revolutionära massaktioner (demonstrationer, partiella strejker o. s. v.) och en hårdnackad, offerrik förberedelse från kommunisternas sida. En generalstrejk under kriget kommer utan tvivel att snabbare föra till revolutionära händelser än under freden, men den är ingalunda lättare att förbereda och organisera. Tvärtom: bourgeoisin kommer att vidta sina motåtgärder och att svara på strejker med att mobilisera de medverkande arbetarna eller militarisera företagen. Kommunisterna kan därför inte heller under kriget begränsa sig till en abstrakt generalstrejksparoll utan de måste som tidigare utföra revolutionärt småarbete i företagen och fackföreningarna, förfäktas arbetarnas ekonomiska krav, organisera de revolutionära driftsråden, erövra de undre fackliga organen, avlägsna de socialpatriotiska elementen ur organisationen, när grundvalen är erövrad, välja nya ledningar bredvid och mot de reformistiska, organisera, leda och utvidga partiella strejker o. s. v. Generalstrejken får icke vara något abstrakt slagord, den kan fastmera bara vara målet och resultatet av hela detta praktiska arbete.

I detta fall måste det revolutionära proletariats förbereda sig på, att det, när generalstrejken är förverkligad, sätter fast kurs på att när de riktiga förutsättningarna är inne, förvandla den i det väpnade upproret.

§ 21. Från samma synpunkt av det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget tar kommunisterna ställning till parollen om *krigstjänstvägran* (bojkott av kriget), som en del

”radikala” pacifister och vänstersocialdemokrater representerar. Kommunisterna bekämpar denna paroll.

a. Tanken att kunna omöjliggöra ett imperialistiskt krig genom uppmaning till de militärtjänstskyldiga att icke följa mobiliseringsordern är lika illusorisk som tanken att ”svara med generalstrejk”. Propagandan för detta recept *försvagar* den enda allvarliga revolutionära kampen mot kriget.

b. Om en sådan ”massbojkott” delvis lyckades, så bleve dess resultat att just de mest beslutsamma och klassmedvetna arbetarna *icke befunne sig i armén*. Ett systematiskt revolutionärt arbete i armén, en av de mest avgörande uppgifterna i kampen mot kriget, vore omöjligt.

Därför har Lenin alldeles rätt, när han 1922 på grundval av världskrigets erfarenheter skrev: ”Bojkotten av kriget är en dum fras. Kommunisterna måste rycka in i varje reaktionärt krig.”

Lenins direktiv för kommunisternas ställning till bojkotten (militärtjänstvågran) som medel i kampen mot kriget betyder dock icke, att kommunisterna bland arbetarmassorna bör agitera för inträdet i den borgerliga armén. Det betyder, att kommunisterna måste med all beslutsamhet kämpa mot den skadliga och illusionsväckande bojkottparollen för det revolutionära arbetet och organiserandet i den borgerliga armén, för proletarietets beväpnande, för det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget.

Därför måste de kommunistiska partierna, när frågan uppkommer om inträdet i den borgerliga armén eller militärtjänstvågran (bojkotten), i allmänhet råda arbetarna och de fattiga bönderna att avvisa parollen om militärtjänstvågran, lära sig vapenhantverket, i armén utföra revolutionärt arbete och i det givna ögonblicket vända vapnen mot bourgeoisin.

I fall, då i krigsutbrottets ögonblick allvarliga massrörelser för militärtjänstvågran uppstår, är det nödvändigt att kommunisterna går in i dessa rörelser, ger dem en revolutionär karaktär, uppställer konkreta krav och aktionsparoller i riktning av de revolutionära massaktionerna mot det imperialistiska kriget och ur rörelsen hämtar ut det mesta möjliga för massornas revolutionering. Men även i sådana fall har de kommunistiska partierna att bekämpa bojkottideologien och den pacifistiska bojkottparollen. De måste fullt öppet tala om det otillräckliga i kampmedlet militärtjänstvågran, göra klart för massorna att enda riktiga metoden i kampen mot det imperialistiska kriget består i att förvandla det till inbördeskriget och att detta är omöjligt utan revolutionärt arbete i den borgerliga armén. Denna nödvändighet måste energiskt propageras.

Om det allmänna läget tillåter det, måste kommunisterna utnyttja sådana massrörelser till att bilda partisantrupper och till omedelbart utvecklande av inbördeskriget. Detta gäller särskilt för länder med starka nationalrevolutionära rörelser. Här kommer kommunisterna vid krigsutbrottet (särskilt i fall av ett krig mot Sovjet-Unionen) eller under kriget, när situationen är gynnsam, att kunna utsända parollen om det nationalrevolutionära upproret mot imperialisterna och det omedelbara bildandet av partisantrupper.

§ 22. I länder med frivillig rekrytering kommer regeringen vid krigsutbrottet att utveckla en bred kampanj för inträdet i armén och att så snart det blir nödvändigt införa den allmänna värnplikten. Kommunistiska partiets kamp riktar sig också i detta fall mot det imperialistiska kriget självt och på dess förvandling i inbördeskriget. Men inom ramen av denna kamp måste kommunisterna uppträda mot bourgeoisins värvning för det frivilliga inträdet i armén och mot införandet av allmänna värnplikten. Därvid får på inga villkor den illusionen väckas, att kriget kan förhindras eller omöjliggöras genom att man icke inträder i armén eller genom kampen mot införandet av allmänna värnplikten och att därigenom det revolutionära arbetet i armén

skulle bli överflödigt. Man måste göra klart för massorna, att denna kamp bara har en underordnad betydelse i kampen mot det imperialistiska kriget. Det revolutionära arbetet i armén måste organiseras och öppet propageras.

§. 23. Av stor betydelse för det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget är det revolutionära arbetet vid fronten. Därvid får kommunisterna icke inskränka sig till enbart propaganda utan de måste – i enlighet med det konkreta läget – utge bestämda aktionsparoller.

a. I förbindelse med soldaternas ekonomiska krav och besvär är det nödvändigt att använda medlet tjänstevägran eller det kollektiva tjänstesabotaget resp. vissa former av strejk från soldaternas och matrosernas sida.

b. Den viktigaste aktionsparollen vid fronten är förbrödrings-parollen. Dess mål är att sammansluta arbetar- och bondesoldaterna om bägge sidorna mot deras officerare. Världskrigets erfarenheter har bevisat, att en massförbrödring oundvikligt för till arméernas klassmässiga sönderfallande och därmed till den väpnade kampen mellan soldater och officerare. Kommunisterna i armén är skyldiga att organisera förbrödringen och ge den en klar politisk färgning, framför allt vad det gäller frågan om freden och organiserandet av de revolutionära krafterna i armén.

§ 24. Det imperialistiska kriget 1914-1918 förvandlade sig i en rad länder i Ost- och Mellan-Europa i inbördeskriget, och detta gav i Ryssland seger åt proletariatet. Novemberrevolutionens lärdomar är av avgörande betydelse för proletariatets ställning. De visar: 1) att i sina imperialistiska krig måste bourgeoisin själv ge arbetarna vapen i hand men i kritiska, krigslägen, vid nederlag o. s. v., förlorar den väldet över masshären; 2) att den enda konsekventa kampen mot detta krig består i soldatmassornas revolutionering, d. v. s. i förberedandet av inbördeskriget; 3) att inbördeskriget ovillkorligen kräver en grundlig förberedelse av proletariatet och dess parti.

De följande årens inbördeskrig, i Tyskland 1920 och 1923, i Belgien 1923, i Estland 1924, i Wien i juli 1917, bevisar emellertid, att proletariatets inbördeskrig icke *blott* framgår ur bourgeoisins imperialistiska krig utan också ur den förefintliga kapitalismens ”reguljära” förutsättningar, vilka på det högsta skärper klasskampen och snabbt kan föra till omedelbart revolutionära situationer. De proletära upproren i Shanghai i mars 1927 och i Kanton i december har viktiga lärdomar för proletariatet, speciellt för de undertryckta koloniernas och halvkoloniernas folk; Shanghai visar bruket av det proletära upproret som vapen i ett nationellt krig mot imperialismen och dess lakejer.

Dessa erfarenheter gör det till en plikt för kommunisterna att framför allt i förbindelse med kampen mot de imperialistiska kontrarevolutionära krigen öppet inför massorna framställa det proletära inbördeskrigets frågor, debattera de nämnda upprorens lärdomar och tillägna sig dem.

§ 25. Dessa lärdomar är:

a. Vad upprorets *förutsättningar* beträffar är det nödvändigt att det finns en revolutionär situation, d. v. s. en kris inom den härskande klassen, t. ex. till följd av militära nederlag, en ovanlig stegring av eländet och massornas undertryckande såväl som av deras aktivitet och förmåga att slå ned regeringen i revolutionära massaktioner. Nödvändig är förefintligheten av ett prövat kommunistiskt parti och dess inflytande på proletariatets avgörande massor.

b. Vad upprorets *förberedande* beträffar:

Upproret får icke endast stödja sig på det ledande partiet, det måste också stödja sig på arbetarklassens breda massor. Av avgörande betydelse är förarbetet i de proletära massorganisationerna, framför allt fackföreningarna, deras aktiva deltagande, skapandet av

speciella, i massorna förankrade organ för upproret. Frågorna om upproret måste ställas öppet inför massorna.

Upproret måste stödja sig på hela det arbetande folkets revolutionära plan, framför allt på halvproletärerna och de fattiga bönderna.

Nödvändigt är ett grundligt förstörelsearbete bland bourgeoisins trupper, vilket arbete i ögonblicket för upproret övergår i kampen om armén.

Såväl som upprorets organiserande som också den militära utbildningen måste inta en framstående plats i arbetet bland de proletära massorna och även i kolonierna och halvkolonierna.

Valet av tidpunkt för upproret sammanhänger med mognandet av dessa objektiva och subjektiva förutsättningar, det kan träffas riktigt endast genom intimaste förbindelse mellan partiet och det revolutionära proletariatets massor.

Vad upprorets *genomförande* beträffar måste den regeln gälla, att det inte får drivas någon lek med upproret: en gång begynt måste upproret med alla krafter föras offensivt till slut tills motståndaren är förintad. Vacklan och obeslutsamhet är döden för varje väpnad resning; huvudstyrkorna måste sättas in mot motståndarens huvudstyrkor; man måste eftersträva, att i det avgörande ögonblicket och på den avgörande platsen övervikten är på proletariatets sida: upprorshärdens ofördröjligen utvidgande till största möjliga område. Upproret är en konst men det är inget rent militärt utan i främsta rummet ett politiskt problem. Det kan ledas endast av det revolutionära partiet självt. I upprorsögonblicket måste partiet underordna hela sin verksamhet under den militära kampens nödvändigheter.

B. Proletariatet försvarar Sovjet-Unionen mot imperialismen

§ 26. Ett imperialistiskt krig mot Sovjet-Unionen är ett öppet kontrarevolutionärt klasskrig av bourgeoisin mot proletariatet. Dess huvudsyfte är att slå ned den proletära diktaturen och upprätta den vitgardistiska terrorregimen mot arbetarklassen och de arbetande i alla land. Grundvalen för proletariatets taktik i de kapitalistiska länderna i kampen mot detta krig utgör det bolsjevistiska kampprogrammet mot det imperialistiska kriget: detta krigs förvandling i inbördeskriget. Dock måste kampens metoder och uppgifter såväl före som efter kriget anpassas efter de konkreta omständigheterna för dess förberedande liksom för dess öppna klasskaraktär. Taktiken får några viktiga ändringar med hänsyn till, att "fienden" icke är en imperialistisk makt utan den proletära diktaturen.

§ 27. När det gäller att konkretisera den propagandistiska kampen mot det imperialistiska kriget på förberedandet av kriget mot Sovjet-Unionen uppstår särskilt följande uppgifter:

a. *Pacifismen* blir från bara en täckmantel för krigsförberedelserna deras viktigaste redskap. Därför är det nödvändigt att stärka kampen mot pacifismen och dess specifika paroller: mot Nationernas förbund, som kommer att föra det kommande kriget mot Sovjet-Unionen i "kulturens" och "fredens" namn; mot den "realistiska pacifismen", som i Sovjet-Unionen, i de proletära och koloniala revolutionerna ser ett hot mot freden; den "radikala pacifismen", som under masken av kampen "mot varje krig" vill diskreditera idén om försvaret för Sovjetmakten.

b. *Socialdemokratien* övergår till att aktivt-kontrarevolutionärt förbereda kriget mot Sovjetmakten. Därför är det nödvändigt att skärpa kampen mot de socialdemokratiska ledarna såväl av höger- som av "vänster"-färg och mot deras trotskistiska och anarkosyndikalistiska medlöpare. Framför allt bör inför massorna avslöjas och diskrediteras de olika paroller, med vilka dessa element kommer att försöka rättfärdiga kriget mot Sovjet-Unionen, sådana paroller som: "kamp för demokratin, mot diktaturen", Sovjetmaktens "urartning",

”kulakisering”, ”thermidor” etc., sagorna om ”den röda imperialismen”, parollen om ”neutralitet i fall av krig” o. s. v.

§ 28. Den internationella arbetarklassen och de breda massorna av de arbetande ser i Sovjet-Unionen sin försvarare och hyser därför allt större sympatier för den. Tar man härvid i betraktande, att ett krig av imperialisterna mot Sovjet-Unionen av de breda arbetarmassorna fortare än år 1914 kommer att uppfattas som öppet klasskrig, att de arbetande massorna nu har erfarenheten av det första imperialistiska världskriget bakom sig och att proletariats avantgarde äger sin fasta revolutionära organisation, Kommunistiska Internationalen, så kan man konstatera, att f. n. möjligheterna för kampen mot kriget har vuxit och att förutsättningarna för användandet av en djärvare taktik är givna.

a. Möjligheterna att förhindra kriget före dess utbrott genom att stegra klasskampen till revolutionära massaktioner mot regeringen är i fall av ett krig mot Sovjet-Unionen mycket större än 1914. Ett mönsterexempel på en sådan revolutionär aktion gav de engelska arbetarna år 1920, då de genom att skapa aktionskommittéer tvang regeringen att avstå från en krigsförklaring mot Sovjetryssland.

b. Förutsättningarna för, att proletariats i de kapitalistiska länderna förvandlar det imperialistiska kriget mot Sovjet-Unionen i inbördeskriget mot den egna bourgeoisin, kommer att skapas fortare än i ett vanligt imperialistiskt krig.

c. Ehuru kommunisterna också i fall av ett krig mot Sovjet-Unionen avvisar frasen om att ”svara med generalstrejk” och inte gör sig några dylika illusioner, måste de dock ta i betraktande de ökade möjligheterna att före krigsutbrottet, under mobiliseringen, liksom också under kriget använda massstrejkens och generalstrejkens vapen.

d. I fall av krig mot Sovjet-Unionen måste kommunisterna i de undertryckta nationerna liksom också de i de imperialistiska staterna sätta, in alla krafter för att hos de nationella minoriteterna i Europa och i de koloniala och halvkoloniala länderna organisera uppror resp. nationella befrielsekrig mot Sovjetmaktens imperialistiska fiender.

§ 29. Med hänsyn till, att det imperialistiska kriget kommer att riktas mot Sovjet-Unionen, det internationella proletariats fosterland, inträder beträffande taktiken i ett ”rent” imperialistiskt krig följande ändringar:

a. Proletariats i det imperialistiska landet måste inte bara kämpa för den egna regeringens nederlag i detta krig utan aktivt för Sovjetmaktens seger.

b. Därför bestämmes dess taktik i valet av olika kampmedel inte bara av klasskampens intressen i det egna landet utan också av krigets intressen vid fronten, kriget som är ett bourgeoisins klasskrig mot den proletära staten.

c. Röda armén är icke ”fiendens” armé utan det internationella proletariats armé. Proletariats i de kapitalistiska länderna kommer i ett krig mot Sovjet-Unionen icke att låta bourgeoisins hets om landsförräderi hindra sig att understödja denna armé och gagna den i kampen mot den egna bourgeoisin.

§ 30. Om ”fosterlandsförsvaret” i imperialistiska länder är otillåtligt, så är det i den proletära diktaturens stat ovillkorlig revolutionär plikt; Sovjet-Unionens väpnade proletariat, med stöd av de fattiga bönderna, är här den som bär upp detta försvar. Novemberrevolutionens seger har givit arbetarna i hela världen ett socialistiskt fosterland: Sovjet-Unionen. Försvaret av Sovjet-Unionen mot den internationella bourgeoisin är det internationella proletariats klassintresse och hedersplikt. Sovjetmakten har åren 1919-1921 besegrat interventionsarméerna från 14 stater, däribland de mäktigaste imperialistiska ländernas, därför att det internationella proletariatet genom att organisera revolutionära massaktioner kämpade för

Sovjet-Unionens proletära diktatur. Ett nytt överfall av imperialismen på Sovjet-Unionen kommer att bevisa, att denna proletariats internationella solidaritet är ett faktum, trots socialdemokratins kontrarevolutionära ansträngningar.

Det internationella proletariats bundsförvanter i försvaret av Sovjet-Unionen är: 1) byarmodet och massorna av de medelstora bönderna i Sovjet-Unionen; 2) den nationalrevolutionära frihetsrörelsen i de koloniala och halv-koloniala länderna.

§ 31. Sovjet-Unionens internationella politik, som motsvarar det i Sovjet-Unionen härskande proletariats och det internationella proletariats intressen, på det intimaste sammansluter alla nyss nämnda bundsförvanter och den proletära diktaturen och erbjuder den bästa grundval för utnyttjandet av motsatserna mellan de kapitalistiska staterna – är fredens politik. Dess mål är att stå på vakt för den internationella revolutionen och skydda uppbygget av socialismen, vars bestånd och tillväxt revolutionen för ut i världen. Denna politik består i att till det yttersta skjuta undan den krigiska sammanstötningen med imperialismen. På området för de kapitalistiska staternas relationer sins emellan och till kolonierna betyder denna politik kampen mot de imperialistiska krigerna och de koloniala rovtågen samt mot pacifismen som beslöjar dem.

Den proletära statens fredspolitik betyder ingalunda en Sovjetmaktens försoning med kapitalismen, så som socialdemokraterna och deras trotskistiska anhang fräckt ljuger för att diskreditera Sovjetmakten hos det internationella proletariats. Den är den proletära diktaturens leninistiska politik. Den är bara en annan – och under nuvarande förhållanden fördelaktigare – form för kampen mot kapitalismen, vilken konsekvent fullföljes av Sovjetregeringen sedan novemberrevolutionen.

§ 32. Sovjet-Unionens proletariat gör sig ingen illusion om möjligheten av en varaktig fred med imperialisterna. Det vet, att imperialisternas angrepp mot Sovjetmakten är oundvikligt, att under den proletära världsrevolutionens process krig mellan proletära och borgerliga stater, krig för världens befrielse från kapitalismen är *oundvikliga och nödvändiga*. Därför är det dess främsta plikt att som kämpe för socialismen vidta alla möjliga politiska, ekonomiska och militära förberedelser för krigsfall, att stärka Röda armén, detta proletariats mäktiga vapen, att utbilda de arbetandes stora massor militärt. I de imperialistiska staternas politik finns en skriande motsägelse mellan de ohyggliga rustningarna och de salvelsefulla fredsfraserna. I Sovjetstaten finns ingen sådan motsägelse mellan förberedelsen på det revolutionära kriget och den konsekventa fredspolitikerna.

C. Proletariatet understödjer och leder de undertryckta folkens nationalrevolutionära krig mot imperialismen

§ 33. De nationalrevolutionära krigerna av de undertryckta folken i kolonierna och halv-kolonierna, som Lenin redan 1916 förutsade, har under de sista åren förvandlat sig från en teoretisk förutsägelse till ett världshistoriskt faktum. Exempel på sådana krig är: kriget i Marocko mot den franska och spanska imperialismen, upproren i Syrien, kriget i Mexiko och Nicaragua mot den amerikanska imperialismen, det revolutionära Kantons strider mot Honkong år 1925 och slutligen nordfälttåget i Kina 1926-27. De nationalrevolutionära krigerna kommer att spela en viktig roll under världsrevolutionens nuvarande epok. Proletariatet måste därför ägna största uppmärksamhet åt erfarenheterna och lärdomarna från dessa krig, speciellt kinesiska nordfälttåget 1926-27.

Med fullt skäl understödde kinesiska proletariatet under nordfälttåget Sydkinas krig mot Nordkinas militarister och de bakom dem stående imperialisterna, ehuru bourgeoisin hade den ledande rollen i detta fälttåg. Det önskade icke och befordrade icke den egna regeringens nederlag, så som det är proletariats plikt i ett imperialistiskt krig, utan gick med rätta in mot

den dröjande bourgeoisin och dess slutliga förräderi för en revolutionär krigföring och kämpade för proletarietets hegemoni i detta krig. Denna allmänna linje, som Komintern föreslog de kinesiska kommunisterna, svarade till den ställning som Marx och Engels hade intagit till förra århundradets nationella krig, den svarade till Lenins lära.

§ 34. Men därvid begick Kinas kommunistiska parti en rad svåra fel, ur vilka kommunisterna i alla undertryckta nationer kan dra viktiga lärdomar. I detta krig bestod kinesiska kommunistpartiets plikt i att allsidigt utnyttja den då förefintliga, revolutionära situationen till att skapa en egen proletär klassarmé, till att utvidga arbetarnas och böndernas militära organisation och utbildning för att för proletarietet underlätta kampen och ledningen i revolutionen. Men trots att de objektiva förutsättningarna under nordfälttåget var gynnsamma för kommunistiska partiet, visade det sig i praktiken odugligt att utnyttja Kuomintang's militära och politiska apparat till att bedriva sitt arbete i armén och försökte icke skapa egna väpnade styrkor. Kommunistiska partiet använde hela sin uppmärksamhet på att manövrera bland Kuomintang's officerare och ställde icke propagandan bland soldaternas massor, deras organisering såväl som massindragandet av arbetare och bönder i armén för att förändra dennas egen karaktär – ställde icke detta i mittpunkten av sitt arbete. Det insåg icke den revolutionära betydelsen av beväpningen av arbetar- och bondemassorna såväl som av arbetarnas och böndernas militära utbildning och ägnade icke tillräcklig uppmärksamhet åt förberedandet och ledningen i böndernas partisankrig.

§ 35. Vid understödandet av ett nationalrevolutionärt krig måste proletarietets taktik vara mycket olika och kan bestämmas endast på grundval av den konkreta analysen av det speciella nationalrevolutionära kriget, de särskilda klassernas roll i detta o. s. v. Så var Marx' taktik år 1848, då han uppställde parollen krig mot tsarismen, en annan än år 1870, i Tysklands krig mot Napoleon III. Med fullt skäl slöt de kinesiska kommunisterna under nordfälttåget tillfälligt förbund med den demokratiska bourgeoisin och gick samman med den så länge den verkligen kämpade mot imperialismen och så långt kommunisterna hade möjligheter att driva sin avslöjningsagitation inom det nationalrevolutionära lägret. Däremot måste de tyska kommunisternas taktik år 1923, när frågan om det nationella försvaret mot den franska imperialismens invasion stod på dagordningen, vara en annan. Här måste kommunisterna förbinda landets försvar med kampen för störtandet av den tyska bourgeoisin, som var oduglig till en revolutionär roll. På samma sätt har de kinesiska kommunisterna f. n. att ställa frågan om det nationella kriget i kampen mot den japanska interventionen. De kommer att förbinda landets revolutionära försvar med kampen för störtandet av Tsjangkaisjek och Kuomintangbourgeoisin, för upprättandet av arbetarnas och böndernas revolutionärt-demokratiska diktatur.

Det måste emellertid framhållas, att dessa nationella krig, där proletarietet i kampen mot imperialismen en tid kan gå samman med den demokratiska bourgeoisin, blir sällsyntare, därför att även de undertryckta folkens bourgeoisin av fruktan för arbetar- och bonde-revolutionen blir reaktionär och mutas av imperialismen. Allt klarare kommer på dagordningen en ny typ av nationella krig, där endast proletarietet kan spela den ledande rollen. Detta gäller också de latinamerikanska ländernas nationella krig mot Förenta staternas imperialism. Tendensen att nationella krig och uppror förvandlas i proletära eller av proletarietet demokratiskt ledda revolutioner, en tendens som Lenin påvisade redan 1916, har utomordentligt stärkts.

§ 36. Frågan om det nationalrevolutionära kriget kommer med förefintligheten av talrika undertryckta nationaliteter och minoriteter i en rad stater i Versailles-Europa att spela en roll även i *Europa*, framför allt vid förvandlingen av ett imperialistiskt krig i inbördeskriget. Icke blott i Polen och Rumänien, som i sina gränsområden med brutalt våld undertrycker en till sitt Sovjet-fosterland tillbakalängande vitrysk, ukrainsk och bessarabisk befolkning, utan också i

Italien, Frankrike, Spanien, Belgien, Storbritannien (Irland) måste de kommunistiska partierna understödja de undertryckta, nationernas och nationella minoriteternas frihetsrörelse, leda deras revolutionära kamp mot imperialismen och utan förbehåll gå in för deras självbestämningssrätt, inklusive lösslitningen. I konsekvent genomförande av denna politik måste kommunisterna till det ögonblick, då ett imperialistiskt och antisovjetiskt krig bryter ut, förbereda sig själva och massan av de undertryckta nationaliteterna till att organisera nationalrevolutionäre, uppror eller krig mot den imperialistiska bourgeoisin.

§ 37. Ur Marx' och Lenins läror samt erfarenheterna, från sista årens nationella krig följer följande regler för proletarietets taktik i de nationella befrielsekrigen:

a. Understöddandet av kriget från proletarietets sida och – i vissa fall – ett sammangångande för en tid med bourgeoisin får i intet fall betyda, att man avstår från klasskampen. Även i de fall, där bourgeoisin för en tid går samman med proletarietet i kampen mot imperialismen, förblir den proletarietets fiende och strävar att utnyttja, proletarietet för bourgeoisins egna intressen.

b. Därför får proletarietet i intet fall helt enkelt överta bourgeoisins politik och paroller utan måste ovillkorligen uppträda självständigt, med ett eget politiskt program, egna paroller och egna revolutionära organisationer (parti, fackföreningar, arbetarmilis, proletära truppavdelningar). Kommunisterna måste bereda massorna på bourgeoisins oundvikliga förräderi, vidta de mest vittgående åtgärder för att säkerställa de proletära positionerna, i möjligaste mån försvåra bourgeoisins kamp för dess egna klassytten och förbereda dess störtande.

c. I nationella krig, där bourgeoisin resp. den borgerliga regeringen spelar en kontra-revolutionär roll (som i de kinesiska arbetarnas och böndernas nuvarande kamp mot imperialisternas uppdelning av Kina), måste kommunisterna under det revolutionära landsförsvarets paroll arbeta på den borgerliga regeringens störtande.

§ 38. På liknande sätt har man att ställa frågan om det nationella kriget för länder med utvecklad klassuppdelning, exempelvis hos marockanerna, druserna och syrierna, araberna o. s. v. Här spelar de patriarkaliska och feodala äldste och furstarna en roll liknande bourgeoisins i de mera utvecklade kolonialländerna. Ett tillfälligt sammangångande med dem i den revolutionära kampen mot imperialismen är tillåtligt. Men samtidigt finns alltid faran, att de köps av imperialisterna eller underordnar frihetskampen under sina kastintressen. Dessa folks nationella krig måste därför förbindas med en kamp mot feodalismen eller den feodala officerskåren, för feodalismens avskaffande.

§ 39. Det *internationella* proletarietets uppgifter ifråga om de undertryckta folkens befrielsekrig och imperialismens undertryckningsexpeditioner mot nationalrevolutionära rörelser och revolutioner är – med vissa konkreta skillnader – samma som vid imperialismens krig mot Sovjetmakten: a) kamp mot undertryckningskriget genom skärpning av klasskampen med perspektivet att förvandla detta krig i inbördeskriget mot den imperialistiska bourgeoisin; b) hänsynslöst bruk av den defaitiska taktiken gentemot det imperialistiska landet och dess arméer, kamp för det undertryckta landets seger och understöd åt dess arméer; c) gynnande av förbrödringen mellan soldaterna i de imperialistiska arméerna och soldaterna i koloniernas revolutionära arméer samt av den kollektiva övergången av trupper till de nationalrevolutionära arméerna; d) kamp framför allt genom revolutionära massaktioner mot imperialisternas avsändande av krigsfartyg och ammunitionstransporter, mot militärtjänstidens förlängning för kolonialkriget, mot krigsbudgetens höjande, mot beviljandet av lån från imperialisternas sida till de kontrarevolutionära regeringarna och militaristerna i kolonierna, kamp mot imperialisternas militära förberedelser i koncessionsområdena, på järnvägarna och på de inre floderna i kolonierna; e) kamp mot det imperialistiska slaktandet i kolonierna och mot alla åtgärder som imperialisterna tillgriper för att understödja de inhemska kontra-revolutionära regeringarna vid deras slakt på massorna.

§ 40. Vad beträffar den nu pågående kampen mot interventionen i Kina så skiljer den sig taktiskt från kampen mot interventionen på den tiden, då ännu en del av kinesiska bourgeoisin och Koumintang spelade en revolutionär roll. De nuvarande inre krigen mellan de imperialistiska makterna och mellan de olika inhemska militärmakthavarna är ett uttryck för konflikterna vid Kinas uppdelning. Alla stridande partier, som representerar bourgeoisins och godsägarnas olika fraktioner, är kontrarevolutionära. I detta nu måste det internationella proletariatet förbinda sin aktiva kamp för de kinesiska arbetarna och bönderna med ett avslöjande av alla borgerliga kinesiska regeringars och militära makthavares kontrarevolutionära roll som redskap åt imperialisterna. Understödet mot imperialismen gäller endast de kinesiska arbetarnas och böndernas revolution. Parollen om övergången kan icke brukas f. n. ifråga om de borgerliga kinesiska arméerna.

Trots dessa ändringar i taktiken får kampen mot interventionen som sådan på inga villkor vara svagare än förut. Konsekvensen om kampens avmattning, som faktiskt dragits av de flesta kommunistiska partier, är ett svårt fel.

III. Proletariatets ställning till armén

§ 41. Ett av huvudfelen hos de flesta kommunistiska partier är, att de uppställer krigsfrågan abstrakt och endast propagandistiskt och agitatoriskt samt icke ägnar nog uppmärksamhet åt den i visst avseende avgörande faktorn i alla krig: armén. Utan att representera en revolutionär militärpolitik inför de breda massorna och utan arbete i armén blir emellertid varje kamp mot det imperialistiska kriget, varje försök att förbereda revolutionära krig stående kvar som bara teori.

Till stor del är det vid dessa svagheter frågan om ett ruttet arv från gamla Andra Internationalens tider, vilken med alla stora ord mot det imperialistiska kriget icke utförde något arbete i arméerna och ropade ut Karl Liebknecht, som krävde detta, som "anarkist". I stället för en revolutionär militärpolitik och arbetet i armén satte Andra Internationalen bara receptet: "folkmilis" i st. f. stående "här". Parollen om folkmilisen, som motsvarade epoken för nationalstaternas bildande i Europa, ägde i förbindelse med kravet på de stående härarnas upplösning en revolutionär betydelse ännu så länge tsarismen och absolutismen utgjorde ett reaktionärt hot mot Europa (tills vid sekelskiftet). Med imperialismens mognande blir denna paroll otillräcklig och till sist en chauvinistisk paroll (Hyndman 1912).

I detta nu har den återupplivade Andra Internationalen uppgivit detta milisrecept men endast för att helt och hållet underordna sig de olika nationella bourgeoisiernas intressen. I Frankrike går den under den gamla milisparollens mask i breschen för den imperialistiska "folkhären", i Tyskland och Storbritannien under "avrustningens" mask för soldathären. "Friheten i valet av härorganisationer", som proklamerats av denna international, är bara ett annat uttryck för friheten till en ny 4 augusti. Samtidigt hetsar bourgeoisins socialdemokratiska lakejer mot den proletära diktaturens Röda armé och sprider lögnerna om "den röda militarismen".

§ 42. Mot denna kontrarevolutionära militärpolitik i bourgeoisins tjänst sätter kommunisterna den revolutionära militärpolitiken i den internationella proletära revolutionens tjänst. Naturligtvis finns det intet allmänt recept för ställningen till alla möjliga arméer. Proletariatet bestämmer fastmer sin ställning till armén alltefter de klasser och den politik, vars redskap en viss armé är. Icke arméförfattningens form i resp. land eller arméns organisation är avgörande utan huruvida den till sin politiska roll är en imperialistisk, nationell eller proletär armé. Därvid följer de kommunistiska partierna lärorna från Marx och Engels, vilka under de stora nationella krigens epok uppträdde emot de demokratiska kälkborgarnas milisutopier, för den allmänna värnplikten, de stående arméernas demokratisering och deras förvandling i revolutionära arméer men efter Paris-Kommunens proklamerande som dennas viktigaste

lärdom för den proletära revolutionen förstörandet av den borgerliga statsapparaten och i militärfrågan upplösningen av de stående borgerliga härarna och deras ersättande med den allmänna folkbeväpningen. Efter deras oriktiga korrigerande genom Andra Internationalen har Lenin återställt och fört vidare deras läror, han har skapat den proletära revolutionens militärprogram.

A. Proletariatets ställning till armén i de imperialistiska länderna

§43. Proletariatets ställning till armén i de imperialistiska länderna bestäms av följande fakta:

Armén – alldeles likgiltigt organisationsformen – är en del av den borgerliga statsapparaten, som proletariatet i sin revolution har icke att demokratisera (som i den demokratiska revolutionen) utan att bryta sönder. Inför denna uppgift försvinner de organisatoriska åtskillnaderna mellan stående här och milis, här med allmän värnplikt och besoldad armé. ”Ej en man, ej ett öre” till armén, d. v. s. hänsynslös kamp mot den borgerliga militarismen, mot alla dess härreformer, avvisande av alla militärbudgeter – den satsen gäller för stående härar såväl som för demokratiska miliser, bägge är former för bourgeoisins beväpning mot proletariatet. De demokratiska delkraven, vilka proletariatet ingalunda, avstår från, får en helt annan karaktär än på den demokratiska revolutionens tid, deras mål är icke att demokratisera armén (resp. milisen) utan att förstöra den.

Denna enhetliga principiella ställning till alla imperialistiska arméer får naturligtvis icke leda till att man förbiser de stora åtskillnader, som finns för det praktiska arbetet, allt efter ett lands försvarsförfattning och organisationen av dess armé.

§ 44. Ehuru delar av den borgerliga statsapparaten får de moderna arméerna till följd av de kapitalistiska staternas ömsesidiga rivaliteter och krig mer och mer uppgiften att direkt eller indirekt uppta i sig, militarisera hela folket (”folket i vapen”, kvinnornas militarisering, militär ungdomsutbildning etc.). Efter världskriget har denna tendens endast för tillfället försvagats, den har just f. n. strax innan det nya kriget fått avgörande betydelse. (Förenade staterna, Frankrike, Polen). Men den direkta följden av denna omständighet är att klassmotsättningarna mellan bourgeoisin och proletariat, utsugare och utsugna, inom armén reproducerades som motsättningar mellan officerare och ”gemena”. Av massmilitariseringen följer – enligt Engels' ord – sprängningen av alla borgerliga arméer inifrån. Kommunisterna bör därför icke ”bojkotta” de borgerliga arméerna utan måste gå in i dem och ge denna objektiva förstörelseprocess den revolutionära ledningen.

Bourgeoisin försöker med alla medel skapa sig en pålitlig här: genom att drillas och undertrycka soldaterna, genom att isolera dem från folket och avspärra dem från all politik, i många fall också genom att ge dem en privilegierad social ställning o. s. v. Särskilt under de sista åren övergår bourgeoisin även i länder, där förr allmän värnplikt fanns eller ännu finns, till att utbilda soldhärar av utvalda element (Tyskland, Frankrike). Men den kan inte undandra sig nödvändigheten att militarisera massorna och når bara fram till en kombination av soldhärarna med ”folkhärarna” eller med milisartade försvarsorganisationer. Bourgeoisin förmår icke hejda sina arméers sprängningsprocess men väl fördröja den och starkt försvåra det revolutionära arbetet. Det är emellertid en viktig uppgift för kommunisterna att noggrant undersöka de genom dessa åtgärder, speciellt soldarméerna, skapade arbetsförhållanden och mot bourgeoisins nya metoder ställa nya metoder i det revolutionära arbetet.

§ 45. Proletariatets ställning till den imperialistiska armén är intimt förbunden med dess ställning till det imperialistiska kriget. Defaitismen och det imperialistiska krigets förvandling i inbördeskriget anger därför den ställning som man har att inta till försvarsförfattningens och arméorganisationens delfrågor.

Den demokratiska milisen, den allmänna värnplikten, den militära ungdomsfostran, allsammans en gång den revolutionära demokratiens krav, är f. n. reaktionära åtgärder för undertryckandet av massorna, för förberedandet av det imperialistiska kriget, de måste på det skarpaste bekämpas. Detta gäller även i de länder, där bourgeoisin har övergått till soldhärer och den allmänna värnplikten är avskaffad (exempelvis Tyskland). Ehuru den allmänna värnplikten skulle underlätta det revolutionära arbetet och öva arbetarna i vapnets bruk, kan kommunisterna i ett imperialistiskt land icke kräva den, de måste bekämpa den likaväl som soldhärssystemet.

Parollen det imperialistiska krigets förvandlande i inbördeskriget bestämmer emellertid det sätt, varpå kommunisterna måste bekämpa åtgärderna för massmilitariseringen (allmän värnplikt etc.). I det imperialismen militariserar arbetarna och lär dem vapnets bruk, skapar den samtidigt förutsättningarna för proletariats seger i inbördeskriget. Därför kan det revolutionära proletariatet icke bekämpa massmilitariseringen med pacifisternas argument. Därför att vi kämpar för revolutionen, för socialismen, avböjer vi icke att bära vapen. Vår kamp har till syfte att avslöja metoderna för den imperialistiska militariseringen i bourgeoisins intresse. Mot denna militarisering ställer vi vår paroll proletariats beväpning. Samtidigt är kommunisterna förpliktade att uppställa och stödja, sådana delkrav av soldaterna, som i den givna konkreta situationen stimulerar klasskampen inom armén och befäster förbundet mellan soldaterna av proletär och bondehärkomst och arbetarklassen utanför kasernen.

§ 46. Exempel på sådana delkrav är:

a. Krav på försvarsförfattningens område.

Upplösning av soldathärarna, kadreerna och kärntrupperna. Avväpning och upplösning av gendarmeriet, polisen och andra speciella borgerliga krigstrupper. Avväpning och upplösning av de fascistiska förbunden.

Konkreta krav ifråga om tjänstetidens förkortning.

Territorialsystem för militärtjänstens utförande.

Frigörelse från kasernsystemet. Soldatkommittéer.

Rätt för arbetarorganisationerna att öva sina medlemmar i vapnets bruk, med fritt val av instruktörer.

Det faktum, att nedsättningen i tjänstetiden i några fall planerats och genomförts av den kapitalistiska regeringen själv, har framkallat vissa betänkligheter ifråga om det tillåtliga i att uppställa ett sådant krav. Men nedsättningen av tjänstetiden betyder i och för sig i vissa fall ingen förstärkning utan en försvagning av det militära systemet. Den är därför användbar som delkrav för arméerna' med allmän värnplikt, under följande förutsättningar:

1) Klart defaitistisk linje; 2) skarp avgränsning från liknande krav från socialdemokraterna; 3) kamp mot alla illusioner att detta vore en väg till militarismens avskaffande. Självklart måste delkravet alltjämt vara konkret, d. v. s. uppställas i en sådan form och i ett sådant ögonblick, då det är populärt och begripligt för massorna och gynnar deras revolutionering. I fall där tjänstetidens nedsättning planeras av de kapitalistiska regeringarna eller kräves av socialdemokraterna, måste man framför allt bekämpa de samtida åtgärderna eller "förutsättningarna" för deras införande, vilka verkligen betyder förstärkning av det militära systemet (militarisering av hela befolkningen, skapandet av starka kadre av yrkessoldater o. s. y.). Samtidigt måste man mot det skenbart demokratiska borgerliga programmet tjänstetidens förkortning ställa ett radikalt defaitistiskt program av delkrav.

För soldhärarna, yrkesarméerna, bör man i allmänhet icke använda kravet på tjänstetidens nedsättande utan kravet på rätt till uppsägning när som helst.

b. Rättsliga och materiella soldatkrav.

Löneförhöjning, förbättring i förplägnaden, matkommissioner från manskapet.

Disciplinärstraffens avskaffande.

Hälsningsplikts avskaffande.

Strängaste bestraffning av varje kroppsstraff från officerarnas och underofficerarnas sida.

Rätt att bära civildräkt utom tjänst.

Daglig utgång.

Permission och permissionstillägg.

Rätt till äktenskap; de anhörigas säkerställande. Rätt till tidningar.

Rätt till facklig organisation.

Rösträtt och rätt att besöka politiska möten.

Det faktum, att i många imperialistiska länders arméer en betydande procentsats av soldater härstammar från de undertryckta nationella minoriteterna men att officerskåren i sin helhet eller i varje fall till största delen tillhör den undertryckande nationen, skapar en utomordentligt gynnsam mark för det revolutionära arbetet i armén. Därför måste också bland de delkrav, vi uppställer i soldatmassornas intresse, nationella krav finna sin resp. plats (exempelvis militärtjänst i hemorten, modersmålets bruk som utbildnings- och kommandospråk etc.).

§ 47. Krav av dessa båda kategorier (den nyss gjorda uppräknings ger bara några exempel) ska representeras inte bara i armén utan också utanför armén, i parlamenten, på massmöten o. s. v. En framgångsrik propaganda för dessa paroller är möjlig endast när de har konkret karaktär. Detta förutsätter:

i. En mycket noggrann kännedom om armén, soldaternas tjänsteförhållanden, behov och önsknings, vilket är möjligt endast genom ständig personlig kontakt.

2. Anpassning till försvarsförfattningens konkreta form i resp. land och till militärfrågans aktuella läge.

3. Hänsyn till det moraliska tillståndet i armén och det politiska läget i landet i det givna ögonblicket. Så kan man exempelvis uppställa kravet på officersval i allmänhet endast i tider av avancerad upplösning av armén.

4. En intim förbindelse mellan delkraven och Kommunistiska partiets huvudparoll, proletariats beväpning, den proletära milisen etc.

Alla dessa krav har emellertid en revolutionär betydelse endast då de uppställs i förbindelse med det klara politiska programmet defaitism ifråga om den borgerliga armén.

Särskilt eftertryck måste läggas på organiserandet av soldaterna till att representera sina intressen i förbund med det revolutionära proletariatet såväl före tjänsten (rekrytföreningar, understöds-kassor) som under tjänsten (soldatkommittéer) och slutligen efter tjänsten (revolutionära veteranföreningar). Man måste särskilt gynna arbetarfackföreningarnas uppgift att ta sig an sina medlemmar under militärtiden resp. befordra alla dessa former av organisation.

§ 48. Förutsättningarna för det revolutionära arbetet i soldarméerna skiljer sig från de i härarna med allmän värnplikt. Här blir agitationen med delkrav av ovannämnd art i allmänhet

svårare. Icke desto mindre får man under inga omständigheter avstå från detta arbete. Det faktum, att soldarméerna till största delen är sammansatta av proletära element (arbetslösa) och fattiga bönder, ger en social grundval för ett massarbete bland soldaterna. Arbetets former måste särdeles noga anpassas efter truppernas sociala sammansättning och egenart. Mot bourgeoisins speciella klasskrigstrupper (gendarmer:, polis) men särskilt mot deras frivilliga väpnade band (fascister) måste en skarp agitation föras bland massorna. Särskilt obönhörligt måste man bekämpa reformistiska fraser om dessa truppers ”offentliga nytta”, om ”folkpolis”, för fascisternas ”likaberättigande” o. s. v., och dessa trupper bör med avslöjande av deras sanna karaktär särskilt prisges åt befolkningens hat. Men även här måste allt försökas för att föra in den sociala upplösningen i deras leder och vinna tillbaka de proletära elementen för deras klass.

§ 49. Det revolutionära arbetet inom armén måste hålla jämna steg med den revolutionära rörelsen av arbetarmassornas och de fattiga böndernas massor utanför armén. I en omedelbart revolutionär situation, när fabrikenas proletariat övergår till att skapa sovjet, blir det aktuellt med parollen soldatråd, vilken förbinder soldaternas massor med proletariatet och de fattiga bönderna i kampen om makten.

Även i soldhärarna kommer kommunisterna där förutsättningarna härför finns att försöka organisera soldaternas massa under parollen soldatråd till kamp mot generalitet och bourgeoisie. Där truppernas sociala sammansättning icke möjliggör detta, kommer de att kräva den omedelbara avvapningen och upplösningen av dessa truppdelar.

B. Den proletära revolutionens militärfråga

§ 50. De riktninggivande paroller, som ligger till grund för de demokratiska delkraven, är bourgeoisins avvapning och proletariatets bevapning.

Proletariatets bevapning antar under revolutionens olika etapper olika former. Mot perioden före makterövringen och under första tiden efter makterövringen svarar den militära milisen eller de arbetandes milis och röda gardet. Hit hör också de röda partisantrupperna. Röda armén är en form för Sovjetmaktens militära organisation, det är den proletära diktaturens proletära armé.

Parollen proletär milis (milis av de arbetande, arbetar- och bondemilis) är för de imperialistiska länderna bara en annan form av parollen proletariatets bevapning och motsvarar ett nödvändigt genomgångsstadium av den proletära revolutionens militärpolitik under perioden före Röda arméns skapande. I icke omedelbart revolutionär situation äger den bara propagandistisk betydelse. Dock kan den även då bli aktuell i kampen mot fascismen.

I varje fall är emellertid parollen den proletära milisen eller de arbetandes milis en appell till de proletära massorna själva och icke ett krav på den borgerliga regeringen. Därför är det endast i undantagsfall riktigt (exempelvis socialdemokratisk regering i länder eller kommuner, socialdemokratisk majoritet i parlament och bland massorna) att rikta skapandet av dylika som krav till regeringarna eller parlamenten. Uppställandet av sådana krav under dessa förutsättningar är emellertid bara ett medel att avslöja de socialdemokratiska partierna.

Röda gardet är ett organ för upproret. Dess propagerande och skapande är en plikt för kommunisterna i omedelbart revolutionär situation.

§ 51. I intet fall får man lämna ur sikte, att i de imperialistiska länderna tillvaron av en proletär milis eller ett rött garde inom den borgerliga statens ram i en ”fredlig” situation är otänkbar och omöjlig. Den proletära milisen är intet organ för den borgerliga staten och kan heller inte vara det, den är en proletariatets väpnade organisation som kämpar för den proletära diktaturens upprättande resp. ett organ för denna proletära diktatur för att hålla nere

utsugarna. Därigenom skiljer sig vår paroll om den militära milisen från de reformistiska, projekten m gula ”arbetarvärn” av utsökta, oklara eller mutade proletära element. Sådana ”arbetarvärn” har använts för att upplösa och kuva arbetarna i striderna i Ruhr i maj 1923 och efter upproret i Wien år 1927. Kommunisternas uppgift är den skarpaste kamp mot sådana räddningsmanövrer av socialdemokraterna.

§ 52. Från dessa kampparoller: den proletära milisen och röda gardet för maktens erövring som groddstadium före skapandet av Röda, armén, bör skiljas de former av milisen, som kommer att inträda efter upprättandet och befästandet av den proletära diktaturen, under processen av statens bortdöende och klassernas upphävande. Till försvar mot imperialismen behöver den proletära staten en mäktig, disciplinerad, väl utrustad och slagkraftig Röd armé. Med nuvarande förhållanden kan emellertid denna uppgift fyllas endast av en stående armé, som utgör kärnan till det arbetande folkets väpnade massor. Att av proletariatets diktatur kräva den omedelbara fulla övergången är småborgerligt, kontrarevolutionärt nonsens. Först på grundval av produktionskrafternas fulla utveckling i socialismen och massornas kommunistiska uppfostran kommer det annalkande förverkligandet av den rena milisprincipen utan militär försvagning att vara möjlig. Endast den proletära revolutionens seger i en rad av betydande kapitalistiska stater kunde (som redan fastställts av åttonde plenum av Kommunistiska Internationalens exekutiv) tidigare föra den proletära militärmakten till den stående Röda arméns ersättning med enbart klassmilis.

Men i varje fall måste den proletära diktaturens försvarsmakt ha en öppen klasskaraktär såväl i sin anda och disciplin som också i sin sammansättning. Element av ut sugarklassen måste uteslutas från vapentjänsten.

C. Proletariatets ställning till armén i de koloniala och halvkoloniala länderna

§ 53. Inbrottet av perioden för de nationella revolutionerna och de undertryckta folkens krig mot imperialismen har gjort militärfrågan till ett avgörande problem: alla koloniala och halvkoloniala länder. Detta gäller såväl för de länder som står eller stod i krig mot imperialismen (Kina, Marocko, Syrien, Nicaragua) som för de länder i vilka kampen ännu inte föras i denna form (Indien, Egypten, Mexico, Filippinerna, Korea). Det är klart, att med hänsyn till det nationella kriget mot imperialismen även ställningen till militärfrågan i dessa länder väsentligen måste skilja sig från ställningen i de imperialistiskt länderna.

§ 54. Man måste ta hänsyn till det faktum, att det f. n. finns två helt skilda typer av arméer i dessa länder: å ena sidan nationella arméer (som inte alltid är revolutionära arméer) och å andra sidan imperialisternas arméer (som antingen är moderländernas expeditiionsarméer eller arméer av infödda i andra kolonialländer eller i landet självt värvade arméer). På dessa två typer liksom också på förvandlingen av nationella arméer i imperialistarméer lämnar Kina goda exempel. Efter Tsjangkaisjeks statskupp har Söderns nationella arméer förvandlats i arméer, som faktiskt tjänar de imperialistiska syftena.

Det är klart, att proletariatets och de revolutionära arbetande massornas ställning till dessa två typer av arméer måste vara helt olika. På de nationella arméerna kan man – med vissa ändringar – tillämpa Marx' och Engels' militärprogram från 1848-1870: demokratisering av arméerna för att förvandla dem i revolutionära arméer. För imperialisternas arméer däremot kan endast gälla de defaitistiska programmen, arméns sprängning inifrån eller i fall av speciella officerstrupper och borgerliga klasstrupper deras isolering och likvidering, d. v. s. alltså samma program som kommer till användning i de imperialistiska staterna.

Jämte dessa båda typer av arméerna i de koloniala och halvkoloniala länderna måste man ur taktisk synpunkt utskilja ännu en tredje, varvid kampen mellan den nationella rörelsen och imperialisterna delvis försiggår inom ramen av en och samma armé, som kommenderas av

imperialisterna (Indien, Egypten, Indokina, Syrien, Algier, Tunis etc.). Här måste alltefter det konkreta läget element av bägge programmen kombineras, ett program av defaitism för de under imperialistiskt kommando stående arméerna eller armédelarna med parollerna folkbevapning (milis) och *den nationella armén*.

Parollen *den nationella armén* måste anpassas efter de konkreta förhållandena och ställas så, att den utesluter varje missbruk från imperialisterna och deras lakejers sida (fullt oberoende, vidaste demokratiska organisation, officersval etc.).

De gemensamma parollerna i kolonialländerna liksom i de härskande länderna måste lyda: tillbakadragande av de imperialistiska arméerna, ur kolonierna, avlägsnande av de imperialistiska kadrerna resp. officerskåren ur de inhemska arméerna.

§ 55. Vid ställningstagandet till militärförfattningen i koloniala och halvkoloniala länder måste man ta hänsyn till deras politiska roll för ögonblicket i den internationella revolutionens avgörande uppgörelser; huruvida de är bundsförvanter eller fiender till Sovjet-Unionen, bundsförvanter eller fiender till kinesiska revolutionen o. s. v. I allmänhet går proletariatet och de revolutionära massorna av de arbetande i de undertryckta folken in för en demokratisk försvarsförfattning, som utbildar de arbetande i vapnets bruk, höjer landets försvarskraft, ger arbetarna och bönderna inflytande i arméerna och befordrar kampen för proletariatets hegemoni i den demokratiska revolutionen.

Den allmänna värnplikten, den proletära ungdomsutbildningen, den demokratiska milisen, parollen *den nationella armén* o. s. v. hör här – på annat sätt än i imperialistiska länder – till det revolutionära militärprogrammet. Men i den nuvarande historiska epoken måste de national-revolutionära rörelsernas taktik underordnas den proletära världsrevolutionens intressen. I sådana undertryckta länder, som samtidigt spelar rollen av en undertryckare, en imperialisternas vasall i ett krig mot den proletära eller nationella revolutionen, kan de revolutionära icke uppställa ett sådant program. De måste i sådana länder fastmer förbinda propagandan för ett revolutionärt krig vid de andra revolutionära ländernas sida och för en revolutionär militärpolitik med en defaitistisk ställning till det pågående kriget resp. den förefintliga armén. Denna linje gäller f. n. för de av Kuomintang-generalerna behärskade provinserna i Kina.

§ 56. Vid uppställandet av ett militärprogram i de undertryckta länderna måste man ta hänsyn till deras ekonomiska och politiska utvecklingsnivå.

1. I länder, som ännu inte har hunnit fram till den demokratiska revolutionen, är i allmänhet parollen *den allmänna folkbevapningen* (folkmilisen) användbar, framför allt där klassplittringen mellan bourgeoisi och proletariat ännu inte är starkt utvecklad (Syrien, Marocko, Egypten). Denna paroll ska förbindas med demokratiska krav mot feodalismen och den feodala och borgerliga officerskåren. I länder med skarp klassplittring, där den borgerliga revolutionen ännu inte är fullbordad, som t. ex. i de latinamerikanska länderna, måste den bära den klassenliga karaktären av arbetar- och bondemilis.

2. I de länder, som befinner sig i den demokratiska revolutionen, blir milisparollen otillräcklig och måste utvidgas till parollen *organiseringen av den revolutionära armén*. Detta hindrar naturligtvis inte, att milisparollen utlämnas samtidigt, speciellt vid förberedandet av upproret. Framhållas måste, att proletariatets bevapning icke motsäger folkbevapningen utan är kärnan i denna. Jämte deltagandet i folkbevapningens organiserande måste ovillkorligen speciella proletära formationer under självvalda le dare skapas.

3. I länder, som befinner sig i övergången från den demokratiska till den proletära revolutionen, har man att med vissa konkreta ändringar använda kommunisternas militärprogram i de imperialistiska länderna. I st. f. parollen *den demokratiska milisen* kommer parollen *den*

proletära milisen (milis av de arbetande, arbetar- och bondemilis). Den borgerligt-demokratiska revolutionens omvälvning i en proletär i den etapp, då det blir frågan om att organisera sovjeter, kommer också att framkasta frågan om organiserandet av en Röd armé. I st. f. de gamla revolutionärt-demokratiska formerna för organiserandet av den väpnade makten måste komma den proletära revolutionens klassenliga former.

§ 57. Oeftergivligt för kampen mot imperialismen och genomförandet av en national-revolutionär militärpolitik är ett systematiskt agitations- och propagandaarbete i kolonial-arméerna. Kommunisterna och de nationella revolutionärerna måste därför ägna största uppmärksamhet åt studiet av kolonialarméernas olika former och utbildningen av effektiva metoder för arbetet i dem. Som det kinesiska exemplet visar, har arbetet i de illa disciplinerade och illa avlönade inhemska soldarméerna ofta de största chanser. Delkraven för detta arbete kan delvis vara lika de ovan anförda för de imperialistiska länderna, dock fordras även här den noggrannaste hänsyn till alla konkreta omständigheter (härkomst, sammansättning och stämning i armén, materiellt läge etc.). Särskild vikt måste läggas på formuleringen av de färgades krav, på kampen mot förtrycket över dem och det för dem nedsättande i att ha vit kommandopersonal o. s. v.

Kommunisternas arbete i de nationella arméerna måste ha en annan karaktär men det är – som erfarenheterna från kinesiska nationalkriget 1926-27 visar – likaledes oeftergivligt. Dess uppgift är att genomsyra armén med celler, göra den till ett medvetet redskap för kampen mot imperialismen, i den nationella revolutionens intresse kämpa mot officerskårens opålitliga element, genom bredaste revolutionära demokrati ställa kommandomakten – där den ännu inte ligger i kommunisternas händer – under soldaternas kontroll. Man måste ta hänsyn till det faktum, att även Konventets härar i franska revolutionen tack vare rätten att själva välja officerare tillkämpade sig sina stora segrar. Å andra sidan underlättade i hög grad den allmänna odemokratiska organisationen av Sydkinas armé (1926-27) bourgeoisins och dess generalers förrådiska omstörtning.

IV. Proletariatets ställning till avrustningsfrågan och kampen mot pacifismen

§ 58. Vid det ideologiska och organisatoriska förberedandet av nya imperialistiska kontrarevolutionära krig stöter imperialismen f. n. på ett segt motstånd – den instinktiva krigsfiendskap som sista världskriget har efterlämnat i befolkningens breda massor, framför allt hos arbetarna och bönderna samt massorna av arbetande kvinnor. Därför är imperialismen tvungen att maskera sina krigsförberedelser pacifistiskt. Men samtidigt får pacifismen en ny objektiv betydelse som ideologi och redskap för världsimperialismens kamp mot den framträngande världsrevolutionen och mot dess bålverk Sovjetmakten.

Här ligger den avgörande objektiva betydelsen av och det huvudsakliga syftet med imperialisternas avrustningsförslag och avrustningskonferenser, speciellt Nationernas förbunds ”arbeten” på detta område, förhandlingarna m ”säkerhetsfrågan”, skiljedomsprojekten, krigsbannlysningspakten o. s. v. Alla dessa pacifistiska konferenser, fördrag, projekt etc. avser: a) maskering av imperialisternas rustningar; b) de enskilda stormakternas manövrering inbördes för att genom fördrag minska motståndarens rustning och därmed höja den egna krigsstyrkan; c) stormakternas överenskommelse för en tid för att stabilisera sin övermakt mot de svaga och undertryckta länderna; d) ideologisk och politisk mobilisering mot Sovjet-Unionen med pacifistiska paroller. *Imperialisternas ”avrustning” är ingenting annat än indirekt och direkt krigsförberedelse.*

Därför är kampen mot avrustningssvindeln och mot pacifismen f. n. en av huvuduppgifterna i kampen mot det imperialistiska kriget.

A. Socialdemokratins avrustningsprogram och leninismen.

§ 59. Imperialisternas viktigaste redskap i avrustningskomedien är socialdemokratien, som bland massorna sprider illusionen, att en avrustning och ett avskaffande av kriget är möjliga utan imperialismens störtande. Inom socialdemokratien existerar i avrustningsfrågan två riktningar, som samtidigt representerar två riktningar av den borgerliga pacifismen.

Den ena strömningen, som vars exponent Kautsky uppträdde redan 1911, ”upptäcker” (i själva verket icke existerande) krafter hos kapitalismen, som verkar fram mot avrustning och avskaffande av kriget, och representerar politiken av samarbete med bourgeoisins ”vänster” för rustningarnas inskränkande, skapande av internationella fördrag mellan imperialisterna för att förhindra och avskaffa kriget etc. Denna ställning betecknade Lenin 1916 som ”fullkomligt borgerlig pacifism”. Den utgjorde 1914-1918 ”centerns” ideologi och har sedan världskrigets slut och de imperialistiska regeringarnas övergång till pacifistiska manövrer blivit de ledande kretsarnas inom Andra Internationalen politik. Den understöddes av såväl högern som flertalet av ”vänstern” inom socialdemokratien. Den utger sig för ”realistisk” pacifism och skiljer sig i intet från den imperialistiska bourgeoisins politik.

Hit hör teorin om den ”organiserade kapitalismen”, som påstår, att kapitalismen själv i sitt nuvarande stadium, imperialismen, skapar en objektiv utveckling till krigets övervinnande, till dess förläggande till ”kulturvärldens” utkant. Hit hör teorierna om ”ultraimperialismen”, de imperialistiska allianserna, och pakterna, de internationella kartellerna som medel för övervinnandet av de imperialistiska motsatserna o. s. v. I själva verket finns det i imperialismen ingen tendens till att övervinna, kriget, och alla de fakta, med vilkas uppräknade ”de realistiska pacifisterna” söver massorna, är tvärtom symptom på förberedandet av imperialistiska krig i största, skala, varvid inte längre en stat för krig mot en annan utan hela statsförbund, ena halvan av världen mot den andra. Ett paneuropeiskt eller världsstatsförbund är utopiskt under kapitalismen. Men kunde det förverkligas, så kunde det bara vara reaktionärt, d. v. s. ett förbund för undertryckandet av den proletära revolutionen och de nationella frihetsrörelserna i kolonierna. Alla ”rörelser” inom denna, riktning (som t. ex. Pan-Europa-rörelsen) är alltigenom reaktionära.

§ 60. Den andra strömningen uppträder som ”radikal” eller ”revolutionär” pacifism och kräver full avrustning, icke blott avvapning av bourgeoisin utan också av proletariatet, d. v. s. avstående från parollen proletariatets beväpning. Denna ställning intogs vid tiden för det imperialistiska kriget också några revolutionära internationalister, som inte kunde finna något annat uttryck för sin ärliga vilja att förintna militarismen. Men i själva verket var denna paroll, som glömde eller förnekade nödvändigheten av proletariatets beväpning och inbördeskriget, icke revolutionär utan objektivt uttrycket för småborgardömets förtvivlan. Lenins kritik av år 1916 gäller helt ännu i dag, ja, den måste t. o. m. skärpas, ehuru hopen av denna parolls anhängare f. n. är liten. Novemberrevolutionen har visat varje ärlig proletär den ovillkorliga nödvändigheten att beväpna proletariatet. I detta, nu kan ersättandet av parollen proletariatets beväpning med avvapningsparollen ännu spela en praktisk roll endast som kontrarevolutionär paroll. Därför måste kommunisterna med all energi upplysa, de arbetarlagar, särskilt i de små staterna, som har sympati för denna paroll, om det verkliga sakförhållandet och på det skarpare bekämpa de ”vänster”-ledare, som representerar denna paroll.

Hit hör ickså teorien, att internationella ”obligatoriska skiljedomstolar” skulle kunna avskaffa kriget. Men sådana institutioner skulle inte kunna vara något annat än antingen bara såpbubblor, som brister vid första allvarliga konflikt, eller redskap i de starkaste imperialistiska rövarnas hand.

Dessa bägge socialdemokratiska riktningar i avrustningsfrågan och i frågorna om pacifismen är emellertid ense om, att det största hindret för avrustningen ligger i länderna ”utan demokrati”, d. v. s. i existensen av proletariats diktatur i Sovjet-Unionen.

B. Sovjet-Unionens avrustningsförslag.

§ 61. Redan teserna från Kommunistiska Internationalens åttonde exekutivplenium betonade, att det internationella proletariats måste inta en principiellt annan ställning till Sovjet-Unionens ståndpunkt i frågan om avrustningen än till de kapitalistiska staternas hycklande avrustningsprojekt. Denna frågas stora betydelse i kampen mot pacifismen kräver fullständig klarhet i dess framställande för massorna.

Det förslag om allmän och fullständig avrustning, som Sovjet-Unionen i november 1927 förelade Nationernas förbunds förberedande avrustningskommission, skiljer sig fullständigt från imperialisternas och deras socialdemokratiska lakejers fraser och projekt till sitt syfte, sin uppriktighet och slutligen sin objektiva betydelse.

Dess syfte är icke att sprida pacifistiska illusioner utan att förstöra dem, icke att upprätthålla kapitalismen genom att beskära eller bemantla dess obehagliga, sidor utan att propagera den marxistiska principen, att avrustningen och krigens avskaffande endast är möjliga efter kapitalismens störtande.

Sovjetregeringen gjorde de om avrustning pratande imperialisterna det förslaget att faktiskt avrusta. Så slet den masken från deras ansikte. Självklart trodde ingen kommunist, att imperialisterna skulle anta förslaget. Men Sovjetregeringens förslag var likväl intet hyckleri, det var uppriktigt, ty det stod icke i motsägelse till arbetarstatens inrikes- och utrikespolitik, liksom imperialisternas avrustningsfraser till de borgerliga staternas undertrycknings- och rovpolitik. Sovjetmakten är en proletariats diktatur i det sedan århundraden utsugna folkflertalets intresse. Den driver ingen imperialistisk rov- och undertryckningspolitik utan en fredspolitik i det internationella proletariats intresse.

Även den *objektiva* betydelsen av Sovjet-Unionens förslag är en annan än de borgerliga och socialdemokratiska förslagens. Det är varken en maskering av krigspolitiken eller uttrycket för småborgardömet försvivlan utan uttrycket för ett av socialismens mål, som det revolutionära proletariats efter sin seger i världsskalv – men för ingen del tidigare – kommer att förverkliga.

§ 62. Socialdemokraterna har i kampen mot Sovjetförslaget betjänat sig av särskilt giftiga medel, varvid de tagit upp de slagord trotskismen tillropat dem. De försökte inför massorna diskreditera Sovjetregeringens avrustningsförslag som ”revision av leninismen”, övergång till ”thermidor” o. s. v. Av det ovan sagda framgår, att detta är lumpna smädelser. Även Sovjet-delegationens andra projekt, av mars 1928, som inlämnades sedan man avslagit Sovjet-Unionens förslag om full avrustning, och föreslog en partiell avrustning med progressiva stadier efter arméernas och flottornas storlek, innebär icke något som helst medgivande åt pacifismen utan bara ett fullbordande av dess avslöjande, framför allt med hänsyn till stormakternas förhållande till de små och undertryckta nationerna. Sovjetregeringens ställning till avrustningsfrågan är en fortsättning av Lenins politik och ett konsekvent bruk av hans läror.

C. Proletariats kamp mot pacifismen.

§ 63. Sovjet-Unionens arbetare, som i inbördeskriget besegrade bourgeoisin och i det egna landet upprättade proletariats diktatur, kan i kampen mot pacifismen, detta imperialisternas giftiga vapen, använda en ny metod nämligen att föreslå imperialisterna den allmänna avrustningen. Denna metod står emellertid ännu icke det ännu om makten kämpande proletariats i de kapitalistiska länderna till buds. Avrustningsförslag eller avrustningskrav

från proletariet i dessa länder till den egna bourgeoisin och dess tjänare är icke revolutionära, de betyder att man ersätter parollen proletarietets beväpning med parollen avvapning, avståndet från inbördeskriget, avståndet från socialismen. Kommunisterna måste därför på det skarpaste bekämpa sådana falska konsekvenser av Sovjetregeringens avrustningsförslag, som motsäger dess revolutionära anda, och i partiets egna leder skoningslöst kritisera en sådan avvikelse.

§ 64. Denna skillnad i metoderna för kampen mot pacifismen mellan proletariet i Sovjet-Unionen och det i de kapitalistiska länderna betyder ingen motsägelse, därav följer ingalunda, att kommunisterna i de kapitalistiska länderna icke skulle få utnyttja Sovjetregeringens avrustningsdeklaration till agitation bland massorna. Tvärtom: det agitatoriska utnyttjandet av Sovjetmaktens avrustningspolitik måste ske mycket mer energiskt och i större skala än förr. Men sättet att utnyttja den är icke att uppställa samma krav i det egna landet utan i) att agitera för Sovjet-Unionen som förkämpe för freden och socialismen, för dess försvar mot imperialismen; 2) att anknyta till *resultaten* av Sovjetmaktens avrustningspolitik, till imperialisternas avslöjande, för att utrota alla pacifistiska illusioner, för att bland de bredaste massor propagera den enda vägen till avrustningen och krigets avskaffande: proletarietets beväpning, bourgeoisins störtande, den proletära diktaturens upprättande.

V. Brister i de kommunistiska partiernas hittillsvarande arbete och uppgifter

§ 65. Åttonde plenum underströk hela raden av fel och brister hos de kommunistiska partierna och fastställde ett antal speciella konkreta uppgifter, som ofördröjligen bör fyllas av samtliga sektioner för att kunna fylla uppgiften att bekämpa kriget.

Dessa uppgifter förblir ännu riktiga. Ett antal nya erfarenheter har gjorts efter åttonde plenum. Sjätte världskongressen drar ur dem alla de nödvändiga slutsatserna för partiernas framtida arbete.

§ 66. Den grundläggande brist, som alla Kominterns sektioner ännu alltjämt lider av, är ett underskattande av krigsfaran och krigets oundviklighet. Det synes klart av bristen på energi, som nästan alla sektioner ådagalägger vid utförandet av åttonde plenums beslut. Man har låtit två av de senaste och mest framträdande händelserna under sista tiden – den brittiska noten till Egypten och den kinesiska-japanska affären i Shantung – passera obemärkt, som gällde det episoder av ringa eller ingen betydelse. Inför massornas snabba radikaliserings – en antydning om, att massorna förstår krigsfaran – kommer kommunisterna i fara att bli efter arbetarklassen i stället för att leda den i kampen mot kriget. Många kommunister är påverkade av bourgeoisins och socialdemokratins propaganda för ”freden”, för ”avrustningen” och de ”internationella skiljedomstolarna” och tror icke på krigets hotande närhet. Kriget behandlas som en fråga om en fjärran framtid.

Underskattandet av krigsfaran, speciellt faran för krig mot Sovjet-Unionen, kommer till uttryck i missförståelsen av konkreta fakta och konkreta företeelser i förberedelserna till detta krig. Exempelvis tog det en ganska betydande tid efter det Rakovskij återkallats, innan de franska kamraterna uppskattade detta som ett bestämt steg från Frankrikes sida i förberedandet av kriget mot Sovjet-Unionen. Av jugoslaviska partiet medges, att det icke insåg, hur nära krigsfaran var under italiensk-jugoslaviska konflikten. Av några partier i de baltiska länderna uppfattades icke omedelbart till sin riktiga betydelse de konkreta formerna för förberedandet av ett Sovjetfientligt block av de baltiska länderna (exempelvis förhandlingar om tullunion mellan Estland och Lettland). Alla de här nämnda, av resp. partier erkända och senare korrigerade fel visar, hur stor faran är att låta tydliga åtgärder till krigets förberedande

gå förbi obemärkta. Det är nödvändigt att vara på sin vakt och följa med krigsfarans konkreta former.

§ 67. En av de största bristerna i partiernas antikrigs-arbete är ännu alltfjämt en abstrakt, schematisk och t. o. m. ytlig ställning till krigsfrågan. Många sektioner inskränker sin verksamhet till tal i parlamentet och på offentliga möten, där krigsfrågan skjutes i bakgrunden. Våra partier måste först ytterligare lära sig, hur vår parlamentariska kamp mot kriget ska förbindas med massaktionen utanför parlamentet för populariseringen av våra krav. (De tjeckoslovakiska kommunisternas verksamhet i S:t Gotthards-affären och i anledning av vapentransporten till Kina bestod bara i blyga protester i parlamentet och pressen.) Internationella och krigsproblem kan icke behandlas på ett isolerat sätt. De är delar av den allmänna klasskampen och måste förbindas med klasskonflikterna i landets inre, alldeles särskilt med konflikterna i den egentliga krigsindustrin.

Arméernas mekanisering och militariseringen av de direkt med kriget sammanhängande industrierna kräver en högst energisk verksamhet inom dessa industrier och de med dem sammanhängande fackförenings- och arbetarorganisationerna. Det finns ännu få tecken för handen, att denna elementära uppgift har tagits upp på allvar.

§ 68. Den abstrakta ställningen till krigsfrågan kommer till uttryck i oförmågan att ta ställning till konkreta frågor i militärpolitiken. Än reageras inte alls eller för sent på socialdemokratins "antimilitaristiska" svindel, som ofta finner livligt bifall bland massorna (exempelvis kampanjerna av den socialdemokratiska "principiella krigsfientligheten" i Tyskland), än förbigås konkreta militärpolitiska problem rörande praktiska frågor med allmänna fraser och ställningstagandet till praktiska frågor ersättes med bara upprepadet av abstrakta propagandaparoller.

Särskilt i arméfrågor finns det en fruktan för kampen för sådana konkreta delkrav och reformer, som objektivt går ut på militarismens försvagande (tjänstetidens nedsättning, kamp om soldhärens sammansättning), *kampen för reformerna* överlåtes åt socialdemokraterna ensamma utan att man ställer emot dem en verkligt proletär armépolitik som försvagar militarismen och visar upp de praktiska vägarna till arbetarnas beväpning.

Endast få sektioner har vidtagit de erforderliga organisatoriska åtgärderna för att prestera ett systematiskt antimilitaristiskt arbete, de övriga är passiva. Arbetet bland soldaterna och matroserna är i några från krigsfarans synpunkt ytterst viktiga länder mycket svag. Man märker t. o. ni. upprepade gånger en brist på förståelse för karaktären hos detta arbete, då det icke uppfattas som ett *massarbete*, agitation och propaganda bland de till armén hörande. I några länder stödjer sig arbetet icke på en bred antimilitaristisk verksamhet bland ungdomen och har därför en alltför trång basis, i andra återigen inskränker det sig till arbetet bland de stamanställda utan att ha en organisatorisk stödjepunkt bland soldatmassorna. Svagheten i arbetet bland matroserna i de imperialistiska länderna visar, att flottornas betydelse i det kommande kriget icke fullt uppskattas. I allmänhet har icke gjorts något systematiskt bruk av familjernas inflytande på deras anhöriga i armé och flotta och bland de stamanställda.

§ 69. Den stora betydelsen av arbetet bland bönderna och de nationella minoriteterna samt i kolonierna underskattas nästan överallt. Arbetet på alla dessa områden måste ägnas den mest vittgående uppmärksamhet.

Antikrigsarbetet på *landsbygden* kan inte utföras enbart genom enstaka tillfälliga kampanjer, genom föranstaltandet av paradmanifestationer etc. Det behövs ett planmässigt och systematiskt arbete, som sättes i förbindelse med de arbetande böndernas omedelbara krav. En speciell uppgift är arbetet bland bondeungdomen. Det är trängande nödvändigt att ägna särskild uppmärksamhet åt förbindelsen mellan landsbygden och bondesoldaterna i armén,

särskilt genom korrespondenser, permissioner etc. Erfarenheterna på detta område kommer i krigsfall att vara av största betydelse.

I arbetet bland *de nationella minoriteterna* måste man mer än hittills gå in för den nationellt undertryckta befolkningens krav, föra kampen mot de imperialistiska regeringarnas trakasserier, orientera och leda de national-revolutionära organisationerna.

Med de kommunistiska partierna och fackföreningsorganisationerna i kolonialländerna måste moderländernas partier upprätta stadigvarande förbindelse. De är också förpliktade att understödja de revolutionära rörelserna i kolonierna genom massaktioner i moderländerna. De kommunistiska partierna i alla länder har att fästa speciell uppmärksamhet vid organisationer av partilös karaktär som t. ex. Ligan mot imperialismen; det måste bildas en enhetsfront mellan proletariatet och den nationella frihetsrörelsen i de undertryckta nationerna i kampen mot kriget.

§ 70. Kampen mot fascismen har i många sektioner ännu icke tillräckligt beaktats. Det är nödvändigt att på detta område utveckla ett starkt initiativ, såväl vad den ideologiska kampen som också vad de revolutionära massaktionerna mot fascismen beträffar. Därvid bör man ägna uppmärksamhet inte bara åt de öppet fascistiska organisationerna utan också åt de halvfascistiska organisationer, som uppträder under demokratisk eller socialdemokratisk flagg (Riksbanneret i Tyskland), de socialfascistiska utvecklingstendenserna bland den socialdemokratiska fackliga byråkratins spetsar, företagsfascismen etc. Denna kamp mot fascismen i alla dess former ska på det intimaste förbindas med kampen mot det imperialistiska kriget.

§ 71. Den nuvarande perioden kännetecknas av en ny freds- och avrustningsvåg från bourgeoisin liksom också av en utvidgad propaganda för att ”utdöma” kriget. Kampen mot denna pacifism har inte varit energisk nog. Kampen mot den borgerliga ”freds”-propagandan har inte drivits nog energiskt, liksom socialdemokraternas propaganda rörande Sovjet-Unionens förmenta ”röda imperialism” och ”bolsjevismen som krigsstimulerande faktor” icke har bekämpats med erforderlig energi. Avslöjandet av den verkliga karaktären av Nationernas förbund, som spelar en avgörande roll i breda arbetarmassors pacifistiska illusioner, har icke genomförts tillräckligt systematiskt och energiskt.

I de flesta fall har kommunisternas viktigaste uppgift i förbindelse med Genève-konferensens resultat glömts, och det speciellt förbindande av kampen mot kriget med propagandan för proletariatets diktatur och den proletära beväpningen. I några länder har t. o. m. genom uppställandet av parollen avrustning begåtts pacifistiska fel.

§ 72. Efter åttonde plenum har de flesta partierna icke tillräckligt uppmärksammat spridningen *bland partimedlemmarna* av den riktiga leninistiska uppfattningen och de principiella problemen ifråga om kriget och dess bekämpande. I partiernas teoretiska organ har behandlingen av de principiella frågorna om kriget och dess bekämpande, men särskilt belysningen av konkreta detaljfrågor, i allmänhet varit svag, vilket måste betecknas som ett stort fel, därför att dessa frågor i många fall har varit aktuella och brännande och därför att de socialdemokratiska tidskrifterna å sin sida har ägnat dessa frågor ganska mycken uppmärksamhet.

Partiernas arbete lider också av ideologisk oklarhet i alla dessa frågor. Några kamrater i Frankrike, Schweiz och Österrike har tagit upp frågan om ”fosterlandsförsvaret” i fall av ett krig mot Italien. Några gick in för den absoluta ”bojkotten” av de militära utbildningslägren (Amerika). Alla dessa exempel på avvikelser, som i varje fall efteråt har korrigerats av de ledande partiinstanserna, visar emellertid, att det är ovillkorligen nödvändigt att inom

partierna såväl som bland massorna utveckla en grundlig och bred *masspropaganda* i frågorna om krigsfaran och kampen mot kriget.

§ 73. De viktigaste agitatoriska uppgifterna i kampen mot krigsfaran och speciellt mot provocerandet och den militära förberedelsen av kriget mot Sovjet-Unionen är:

1. De centrala parollerna inför den hotande närheten av kriget måste lyda: "Försvar för Sovjet-Unionen", "understöd åt koloniernas och de undertryckta folkens revolutionära strider", "kamp mot det imperialistiska kriget".
2. En oavbruten agitatorisk verksamhet måste bedrivas i syfte att avslöja rovlystnaden hos de olika imperialistiska grupperna i alla länder. Särskilt måste denna verksamhet riktas mot imperialisterna i Förenta staterna och Storbritannien som den ledande kraften i förberedelsen av kriget mot Sovjet-Unionen, vidare mot de brittiska och japanska imperialisterna som förkämpar för den militära interventionen i Kina. Man måste resa kravet på offentliggörande av innehållet i alla existerande hemliga avtal och hemliga militära förbund.
3. Man måste också kritisera och avslöja de socialdemokratiska förslagen till "rustningsinskränkning", socialdemokraternas uppträdande för Genèveprotokollet, för de obligatoriska internationella skiljedomstolarna o. s. v.
4. Man måste driva en energisk kampanj i syfte att avslöja propagandan för "industrifreden", klassernas arbetsgemenskap, de opolitiska fackföreningarna och företagarfackföreningarna, som krävs av de reformistiska fackföreningsledarna och är de egentliga åtgärderna till krigsförberedelserna.
5. Man måste redan nu uppta arbetet med att klargöra, varför arbetarna i det kommande kriget måste gå fram för det imperialistiska fosterlandets nederlag. Parollen "det imperialistiska, krigets förvandling i inbördeskriget" måste redan nu, före krigets utbrott, vara den ledande idén i vår propaganda.
6. Kampen mot Kinas imperialistiska uppdelning måste föras av alla kommunistiska partier i form av breda masskampanjer och kampen mot stormakternas speciell, militära och politiska åtgärder. Den måste på det intimaste förbindas med kampen mot den imperialistiska krigsfaran.

§ 74. Ytterst viktiga åtgärder, som till största delen fastställdes i åttonde plenums teser, är också: demonstrationer av kvinnor och barn på platser, genom vilka de till fronten gående trupperna marscherar, såväl som i hamnarna, demonstrationer av kvinnor, barn och invalider framför parlamenten, agitation i de proletära och småborgerliga kvinnoorganisationerna mot kriget och inkallande av kvinnliga ombudskonferenser för kampen mot det imperialistiska kriget, kvinnomöten framför företagen och i arbetarkvarteren, av vilka ombud väljs, utnyttjande av redan förefintliga och bildande av nya kvinnliga ombudskonferenser som ständiga organ för förandet av kampanjen mot det imperialistiska kriget. Enhetsfronttaktiken och arbetet av kommittéerna för "bort med händerna från Sovjet-Unionen!" måste genomföras klarare, varvid fackföreningarna ska dras in i dessa kommittéer; det måste föras en allmän kamp mot fascismen som en av kontrarevolutionens beväpnade avdelningar; överallt där så är möjligt måste korporationer bildas av typen Röda Frontkämparnas Förbund i Tyskland; i idrottsorganisationerna måste arbetas mot fascismen och mot kriget; de förefintliga organisationerna av krigsoffer (invalider, änkor etc.) måste systematiskt utnyttjas och stärkas för kampen mot det imperialistiska kriget. Kommunistiska Ungdomsförbundet måste i intimaste kontakt med partiet utveckla en stegrad aktivitet bland arbetar- och bondeungdomen, ur vars leder soldaterna rekryteras.

De förefintliga proletära organisationerna av lärare, föräldrar och lärjungar samt de kommunistiska barngrupperna måste utnyttjas och även nya sådana organisationer grundas för kampen mot den imperialistiska hetsen i skolorna.

§ 8. De kommunistiska partiernas eget förberedande är en uppgift av central betydelse. Spridandet av en djupare internationell känsla bland Kominterns sektioner är ofrånkomligt för de kommunistiska partiernas förberedande på kriget.

Den intimaste ömsesidiga kontakt mellan sektionerna måste upprättas ännu innan kriget faktiskt kommer och måste under krigsperioden med alla medel upprätthållas.

Under den vid krigsutbrottet kommande mobiliseringen kommer terrorn mot hela den revolutionära rörelsen och mot de kommunistiska partierna att nå oerhörda dimensioner. Efter i förväg sammanställda listor kommer tusenden och åter tusenden av kommunistiska och revolutionära arbetare och bönder att föras till koncentrationsläger. De imperialistiska åtgärderna kommer att vara inriktade på att inte bara slå sönder de legala kommunistiska partierna utan också de illegala partiernas apparat och ledning.

De kommunistiska partierna måste redan nu förbereda sig på detta. Legala kommunistiska partier har att ägna höjd uppmärksamhet åt förberedelsen i rätt tid till övergången till illegalitet. Illegala partier har att förbereda sin apparat, sina ledningar och organisationer på en ännu värre terrors förhållanden. Man måste förbereda en motsvarande ändring i organisationsmetoderna och organisationsförbindelserna från ovan och ända ned, medlemmarna måste i rätt tid förberedas på den nya situationen, som kommer att inträda i samband med mobiliseringen och krigets begynnelse.

§ 76. Sjätte världskongressen erinrar alla kommunister om Lenins ord, att kampen mot kriget ingalunda är någon lätt sak. Den föreslår alla partier att genomföra en grundlig självkritik, systematiskt pröva vad hittills har gjorts för att bekämpa krigsfaran och förbereda partierna för kampen under ett krig. Den förpliktar dem att hänsynslöst avslöja och genast undanröja alla fel.

Sjätte världskongressen uppfordrar alla Kominterns sektioner att ge kampen mot kriget en mer internationell karaktär än hittills och vidta förberedelserna för ett internationellt sammanställande av de revolutionära aktionerna, för att i det givna ögonblicket kunna genomföra viktiga internationella massaktioner mot det imperialistiska kriget.

Sovjetunionen och dess kommunistiska parti

Kommunistiska Internationalens (Kominterns) sjätte världskongress konstaterar med största tillfredsställelse det väldiga framsteg som under de senaste fyra åren – sedan femte världskongressen – inträtt inom den av kommunistiska partiet ledda Sovjet-Unionen, proletariats enda fosterland. Totalproduktionen har överskridit förkrigsnivåns och framåtskridandets tempo överträffar de kapitalistiska ländernas. Unionens näringsliv visar raskt uppsving. Den socialistiska sektorns utveckling försiggår ännu snabbare än totalhushållningens. Storindustrin och elektrifieringen skrider snabbt framåt: storartade nyanläggningar, Vochovverken, Dnjeprverken, Sibirien-Turkestan-järnvägen, väldiga fabriksbyggnader vittnar om det segerrika proletariats skapande kraft och om betydande framgångar för socialismens uppbygge.

I motsats till Europas kapitalistiska länder genomfördes här det ekonomiska återuppbygget utan anlitan av utländska lån, uteslutande av egen kraft och under en oavbruten kamp mot den kapitalistiska inringningens tryck.

Proletariatets läge har snabbt förbättrats. Sjutimmarsdagen (redan nu råder en arbetsdag av 6 timmar för i gruvorna arbetande) håller på att genomföras. Reallönen har fördubblats sedan 1923 och överstiger för närvarande förkrignivån, till och med om man inte tar i betraktande det betydande tillägg, som socialförsäkringen innebär. Situationen för landsbygdens arbetande lager, d. v. s. de små och medelstora bönderna, som revolutionen gav jord och gjorde skuldfria och som för närvarande under ekonomins förbättring åtnjuter det kraftigaste stöd av diktaturen, förbättrades likaledes kraftigt.

Den individuella bondehushållningens förbättring sammanhänger på det intimaste med utvecklingen av bondeklassens kooperativa förenande och särskilt med den begynnande massutvecklingen av de kollektiva formerna för jordens brukande med samtidigt gynnande av de bestående och skapandet av nya sovjetgods samt med skärpningen av kampen mot de kapitalistiska elementen i byarna, d. v. s. kulakerna.

Det har lyckats den proletära statsmakten att stramt tygla den kapitalistiska anda, som med oundviklighet uppstod i städerna och på landsbygden på den nya ekonomiska politikens (NEP) basis, samt att avslöja och slå ned en del ledande specialisters kontrarevolutionära sabotage, som finansierades av de forna industriägarna och av fientliga regeringar. Kapitalisternas och socialdemokraternas förhoppningar, att NEP betydde början till kapitalismens återinförande, gick inte i uppfyllelse. Det var inte de kapitalistiska elementen, som tillväxte på bekostnad av den socialistiska sektorns, utan tvärtom: betydelsen och bärkraften av den socialistiska sektorn av folkhushållningen tilltar oavbrutet. Dess inflytande sträcker sig även allt mer över den privatekonomiska sektorn.

Sjätte världskongressen fastslår, att framgångarna för det socialistiska uppbygget i Sovjet-Unionen stärker positionerna för den internationella arbetarklassen med den proletära förtruppen, de kommunistiska partierna, i spetsen för kampen mot det internationella kapitalet, dessa framgångar påskyndar att revolutioneringen av de kapitalistiska ländernas och koloniernas arbetande breda massor och att Socialistiska Sovjetrepublikernas Union (SSRU) i ännu högre grad än hittills förvandlar sig till världsrevolutionens klippfäste samt Sovjet-Unionens Kommunistiska Parti (SUKP) till den leninska förtrupp, vars oöverskådliga erfarenheter bildar den grundval, på vilken Kominterns samtliga sektioner fostras och drar praktiska lärdomar.

Sjätte världskongressen bekräftar besluten på SUKP:s 15:e kongress och framhäver liksom denna:

”Trots den socialistiska hushållningskärnans ledande och allt mer tillväxande roll blir uppsvinget för produktivkrafterna inom Sovjet-Unionen med oundviklighet åtföljt av en relativ stegring av klassmotsättningarna. De privatkapitalistiska skikten i städerna och på landsbygden, som förenar sig med några byråkratiska element inom sovjet- och hushållningsapparaten, eftersträvar att stärka sitt motstånd mot arbetarklassens frammarsch. Dessa skikt försöker utöva ett mot den proletära diktaturen fientligt inflytande på vissa delar av de anställda, de intellektuella och de efterblivna lagren av arbetarna i hemmen, hantverkarna, bönderna och arbetarna. Mot detta fientliga inflytande och denna de kapitalistiska elementens tilltagande aktivitet ställer arbetarklassen de proletära massornas med SUKP i spetsen förstärkning av den proletära diktaturen och en ännu mer stegrad aktivitet, självständighet och kulturell utveckling.” (Ur 15:e partikongressens resolution om CK:s verksamhetsberättelse.)

Under den kapitalistiska inringningens förhållanden och i betraktande av världskapitalets tilltagande tryck på Sovjet-Unionen, alla arbetandes högborg, ett tryck som förhöjer aktiviteten hos städernas och landsbygdens kapitalistiska element mot den proletära diktaturen, kräver övertagandet av svårigheterna i det socialistiska uppbygget – vilket också de senaste svårigheterna med spannmålsanskaffningen visat – ovillkorligen en aktiv politik från den proletära statens sida för alla sociala förbindelsers omläggning på kollektivism. Övertagandet

av dessa svårigheter måste försiggå på den väg, som heter den allra beslutsammaste kamp mot de privatkapitalistiska elementen av hushållningen, en allt större förstärkning av förbundet med den utslagsgivande massan av bondeklassen (de medelstora bönderna), den mest energiska kamp mot kulakerna och grundandet av en verklig fast stödjepunkt för proletariatet bland de fattigaste bönderna.

Sjätte världskongressen framhäver att SUKP:s auktoritet och inflytande stigit bland de arbetandes massor såväl inom Sovjet-Unionen som i hela världen. Kongressen konstaterar, att SUKP:s medlemsantal ur industriarbetarnas led ökat, att den proletära demokratin utvecklats och befästs och likaså att det djupa förtroendet från Sovjet-Unionens arbetares sida till dess ärofulla leninska parti stigit.

Sjätte världskongressen slår fast, att det lyckats SUKP genom dess resultatrika kommunistiska politik att förstärka proletariatets diktatur och att med framgång genomföra uppbygget av socialismen. Genom att utan förbehåll understödja SUKP:s riktiga politik bistår Kominterns alla sektioner SUKP med socialismens uppbygge.

Kongressen bekräftar 15:e partikongressens beslut liksom besluten på KIEK:s 9:e plenum om oppositionens uteslutning ur partiet och brännmärker de förutvarande oppositionellas kontrarevolutionära, mensjevnikiska verksamhet efter deras uteslutning. Kongressen uppfordrar SUKP att med all energi fortsätta sin kamp mot den till numerären redan betydelselösa trotskijistiska riktningen och uppfordrar även Kominterns alla andra partier att ideologiskt och organisatoriskt bekämpa och omintetgöra varje försök att skapa en trotskijistisk opposition inom sina led.

Det är ingen urartning som hotar den proletära diktaturen i Sovjet-Unionen genom den likviderade oppositionens nedsvärtande deklamationer, utan det väpnade anfallet av världsbourgeoisin, vars välde genom framstegen i den proletära diktaturens stat alltmer sättes i fara. Därför uppfordrar 6:e världskongressen proletariatet i alla länder, de undertryckta och utsugna i hela världen, att sätta in alla krafter på att förhindra det anfall, som förberedes på Sovjet-Unionen, arbetarnas enda fosterland. De arbetande över hela världen måste uppjuda allt för att försvara och beskydda Sovjet-Unionen, världsproletariatets första segerrikt erövrade position, som utgör den fasta grundvalen för den proletära världsrevolutionens utveckling.

Kommunistiska internationalens stadgar

I. Principiella bestämmelser

§ 1. Kommunistiska Internationalen – den internationella arbetarassociationen – är föreningen av de kommunistiska partierna i de olika länderna till ett enhetligt kommunistiskt världsparti. Som ledare och organisatör för världsproletariatets revolutionära rörelse, som bärare av kommunismens principer och syften kämpar Kommunistiska Internationalen för att vinna majoriteten av arbetarklassen och de fattiga böndernas breda lager, för kommunismens principer och syften, för upprättandet av proletariatets världsdiktatur, för upprättandet av en världsunion av socialistiska sovjetrepubliker, för klassernas fullständiga avskaffande och för förverkligandet av socialismen, detta första stadium av det kommunistiska samhället.

§ 2. De enskilda partierna, som tillhör Kommunistiska Internationalen, bär namnet ”(resp. lands) kommunistiska parti” (sektion av Kommunistiska Internationalen). I varje land kan endast ett kommunistiskt parti tillhöra Kommunistiska Internationalen som sektion.

§ 3. Medlem i de kommunistiska partierna och Kommunistiska Internationalen är envar som erkänner kommunistiska partiets i resp. land och Kommunistiska Internationalens program och stadgar, tillhör en av partiets undre grundorganisationer och aktivt arbetar i denna,

underordnar sig alla partiets och Kommunistiska Internationalens beslut och regelbundet betalar medlemskontingenterna.

§ 4. Grundvalen för det kommunistiska partiets organisation är driftscellen (i fabriken, gruvan, verkstaden, expeditionen, butiken, på ett gods o. d.), som omfattar alla resp. företag arbetande partimedlemmar.

§ 5. Kommunistiska Internationalen och dess sektioner är uppbyggda på den demokratiska centralismens grundval. Dess grundprinciper är: a) val av alla – såväl lägre som högre – partiorgan på allmänna medlemsmöten, på konferenser och kongresser, b) periodisk rapportering av partiorganen inför deras väljare, c) de övre partiorganens förbindande kraft för de undre, sträng partidisciplin, punktligt och ofördröjligt genomförande av besluten av Kommunistiska Internationalen, dess organ och de ledande partiorganen.

Partifrågor diskuteras av partimedlemmar och organisationer endast till dess de avgjorts av vederbörande partiorgan. Sedan beslut antagits av Kommunistiska Internationalens kongresser, dess sektioners kongresser eller de ledande partiorganen, måste dessa beslut ovillkorligen genomföras, även om en del av medlemmarna eller av de lokala partiorganisationerna ej gillar dem.

Under illegala förhållanden är det tillåtet, att högre partiorgan utnämner lägre liksom att man använder koopereringen, med bekräftelse i efterhand av de högre partiorganen.

§ 6. I alla utomparlamentariska massorganisationer av arbetare och bönder och i deras organ (fackföreningar, kooperativa företag, idrottsföreningar, krigsdeltagarorganisationer), på deras kongresser och konferenser liksom också i kommunal- och landsparlamenten och deras utskott etc. måste, om där också bara finns två partimedlemmar, bildas kommunistiska fraktioner för att befästa partiets inflytande och partipolitikens genomförande i dessa organisationer.

§ 7. De kommunistiska fraktionerna är underordnade resp. partiorgan.

Anm. 1. De kommunistiska fraktionerna i internationella korporationer (Röda Fackförenings-Internationalen, Internationella Röda Hjälpen, Internationella Arbetar-Hjälpen o. s. v.) är underordnade Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

Anm. 2. De kommunistiska fraktionernas organisatoriska struktur och formerna för ledningen av deras verksamhet bestäms genom särskilda instruktioner från Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté och deras sektioners centralkommittéer.

II. Kommunistiska Internationalens världskongress

§ 8. Kommunistiska Internationalens högsta organ är världskongressen av ombuden för alla partier (sektioner) och organisationer, som tillhör Kommunistiska Internationalen.

Världskongressen debatterar och avgör program-, taktik- och organisationsfrågor, som rör Kommunistiska Internationalens såväl som dess enskilda sektioners verksamhet. Rätten att ändra Kommunistiska Internationalens program och stadgar tillkommer endast världskongressen.

Världskongressen sammanträder vart annat år. Tidpunkten för kongressens inkallande och antalet ombud från de enskilda sektionerna fastställs av Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

Antalet beslutande röster för varje sektion fastställs varje gång av ett särskilt kongressbeslut med hänsyn till partiets medlemstal och landets politiska betydelse. Bundna mandat erkännes ej.

§ 9. En extra, världskongress av Kommunistiska Internationalen måste inkallas när flera partier, som på Kommunistiska Internationalens senaste världskongress tillsammans förenade på sig icke mindre än hälften av de beslutande rösterna, så kräver.

§ 10. Världskongressen väljer Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté (KIEK) och Internationella kontrollkommissionen (IKK).

§ 11. Sätet för Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté bestäms av världskongressen.

III. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté och dess apparat

§ 12. Exekutivkommittén är Kommunistiska Internationalens ledande organ under tiden mellan världskongresserna. Den utger direktiv åt alla Kommunistiska Internationalens sektioner och utövar kontroll över deras verksamhet.

Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté utger Kommunistiska Internationalens centralorgan på minst fyra språk.

§ 13. Besluten av Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté är bindande för alla, sektioner och måste ofördröjligen genomföras av dem. Sektionerna har rätt att mot besluten av Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté vädja till världskongressen. Tills kongressen upphäver besluten är dock sektionerna förpliktade att genomföra dessa beslut.

§ 14. Centralkommittéerna, i de enskilda sektionerna av Kommunistiska Internationalen är ansvariga inför sin partikongress och Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté har rätt att upphäva resp. ändra, beslut såväl av sektionernas centralkommittéer som också deras kongresser och fatta beslut, vars genomförande är bindande för centralkommittéerna.

§ 15. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté är berättigad att ur Kommunistiska Internationalen utesluta partier, grupper eller enskilda medlemmar, som handlar emot resp. Kommunistiska Internationalens program och stadgar eller världskongressens resp. exekutivens beslut. De uteslutna har rätt att vädja till världskongressen.

§ 16. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté bekräftar Kommunistiska Internationalens enskilda partiers program. I fall då en sektions program icke bekräftas har denna rätt att vädja till världskongressen.

§ 17. De enskilda sektionernas centrala, pressorgan är förpliktade att publicera alla beslut och officiella dokument från Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté; i mån det är möjligt skall detta också ske i sektionernas övriga pressorgan.

§ 18. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté är berättigad att i Kommunistiska Internationalen uppta med rådgivande röst med kommunismen sympatiserande organisationer och partier.

§ 19. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté väljer ett inför den ansvarigt presidium som ständigt fungerande korporation, som under tiden mellan exekutivens sammanträden leder hela dess verksamhet.

§ 20. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté och dess presidium har rätt att upprätta ständiga byråer. (Västeuropeiska byrån, Sydamerikanska byrån, Östbyrån och andra exekutivens byråer.)

Anm. De ständiga byråernas kompetens fastställs av Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté eller dess presidium. De sektioner av Kommunistiska Internationalen, till vilka de ständiga byråernas verksamhetsområde sträcker sig, måste vara underrättade om de dessa byråer givna fullmakterna.

§ 21. Sektionerna är förpliktade att genomföra anvisningar och direktiv av Kommunistiska Internationalens exekutivs ständiga byråer. Mot besluten av exekutivens ständiga byråer kan resp. sektion vädja till exekutiven eller exekutivens presidium. Därmed befrias dock icke sektionerna från plikten att utföra dessa de ständiga byråernas beslut så länge de icke har upphävts av exekutiven eller dess presidium.

§ 22. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté och dess presidium är berättigade att sända befullmäktigade ombud till Komm. Internationalens enskilda sektioner. De befullmäktigade ombuden erhåller av exekutiven order och är inför exekutiven ansvariga för sin verksamhet. Exekutivens befullmäktigade ombud måste lämnas tillträde till alla möten och sammanträden av sektionernas centralorgan såväl som organisationer, till vilka de utsänts av exekutiven. Exekutivens befullmäktigade ombud genomför sin uppgift i intimaste kontakt med resp. sektionens central. Dock kan deras uppträdande på partikongresser, konferenser eller rådslag inom sektionen i enstaka fall också vara riktade mot resp. partis centralkommitté, om centralkommitténs linje går emot exekutivens direktiv. Exekutivens ombud har särskild plikt att övervaka, att sektionerna genomför kongressens och exekutivens beslut.

Exekutiven och dess presidium har också rätt att sända instruktörer till Kommunistiska Internationalens enskilda sektioner. Instruktörernas rättigheter och plikter fastställs av exekutiven, inför vilken instruktörerna är ansvariga för sitt arbete.

§ 23. Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté sammanträder minst en gång varje halvår. Den är beslutsmässig, när minst hälften av dess medlemmar är närvarande.

§ 24. Sammanträdena i exekutivens presidium äger rum minst var fjortonde dag. Presidiet är beslutsmässigt, när minst hälften av dess medlemmar är närvarande.

§ 25. Presidiet väljer det politiska sekretariatet som beslutande organ. Detta förbereder frågorna till exekutivens och dess presidiums sammanträden och är dess verkställande organ.

§ 26. Presidiet utnämner redaktion för exekutivens periodiskt utkommande tidskrift och andra publikationer.

§ 27. Exekutivens presidium upprättar en avdelning för arbetet bland de arbetande kvinnorna, ständiga kommissioner för enskilda grupper av sektioner (landssekretariat) och andra avdelningar, som är nödvändiga för dess arbete.

IV. Internationella kontrollkommissionen

§ 28. Internationella kontrollkommissionen prövar ärenden, som rör enheten och slutenheten av Kommunistiska Internationalens sektioner likasom också enskilda medlemmars av olika sektioner uppförande som kommunister.

I den andan sysslar Internationella kontrollkommissionen med:

a) prövning av besvär från enskilda partimedlemmar mot sådana åtgärder av de kommunistiska partiernas centralkommittéer, som räknas som en disciplinär åtgärd på grund av meningsskiljaktigheter,

b) prövning av analoga ärenden, som rör medlemmarna av de kommunistiska partiernas centrala institutioner, och även sådana angelägenheter ifråga om enskilda partimedlemmar, i

vilka enligt egen uppfattning Internationella kontrollkommissionen anser sig böra ingripa eller som den förelägges till prövning på förslag av exekutivens beslutande organ.

V. Förhållandet mellan Kommunistiska Internationalens sektioner och exekutivkommittén

§ 29. Centralkommittéerna i samtliga sektioner av Kommunistiska Internationalen liksom också i de som sympatiserande i Kommunistiska Internationalen upptagna organisationerna är förpliktade att alltjämt till exekutiven insända sina sammanträdesprotokoll och rapporter över sin verksamhet.

§ 30. Nedläggandet av funktioner, vare sig av enskilda medlemmar av en sektionens centralkommitté eller av hela grupper, är att anse som desorganisation av den kommunistiska rörelsen. Varje ledande post i ett kommunistiskt parti tillkommer icke innehavaren av det ifrågakvarande mandatet utan hela Kommunistiska Internationalen. Valda medlemmar i sektionernas ledande centralorgan kan endast med exekutivens bifall nedlägga sina mandat innan nyval företagits. Av resp. partiets centralkommittéer utan exekutivens medgivande godkända avsägelser är ogiltiga.

§ 31. Kommunistiska Internationalens sektioner, särskilt sektionerna i moderländerna och deras kolonier liksom också grannländernas sektioner, har att inbördes upprätthålla intima organisatoriska och informatoriska förbindelser. Detta skall få sitt uttryck i ömsesidig representation vid konferenser och kongresser – liksom också – i samförstånd med exekutiven – genom utbyte av ledande krafter.

§ 32. Två eller flera sektioner av Kommunistiska Internationalen, vilka (som t. ex. i de skandinaviska eller Balkan-länderna) genom gemensamma kampbetingelser politiskt står i förbindelse med varann, kan med exekutivens gillande för att uppnå ett koordinerat uppträdande bilda en federation, som verkar under exekutivens ledning och kontroll.

§ 33. Kommunistiska Internationalens sektioner har att regelbundet till exekutiven inbetala kontingenter, vilkas storlek bestäms av exekutiven.

§ 34. Sektioners kongresser – ordinarie och extra ordinarie – kan inkallas endast med exekutivens medgivande.

Om en sektion före världskongressen icke inkallar någon partikongress, så har den att före valet av ombud till världskongressen hålla en partikonferens eller ett plenum av centralkommittén för att förbereda världskongressens frågor.

§ 35. Kommunistiska Ungdoms-Internationalen är en fullt berättigad sektion av Kommunistiska Internationalen och underordnad Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

§ 36. De kommunistiska partierna måste vara förberedda på att fortsätta sin verksamhet illegalt. Exekutivkommittén är förpliktad att understödja partierna vid förberedandet av den illegala verksamheten.

§ 37. Överflyttandet av medlemmar i Kommunistiska Internationalen från ett land till ett annat är tillåtet endast med medgivande av deras sektionens centralkommitté. Kommunisterna, som har växlat uppehållsort, är förpliktade att inträda i det lands sektion, där de slår sig ned. Kommunisterna, som utan tillstånd av centralkommittén avrest ur sitt land, får icke upptagas av de andra sektionerna av Kommunistiska Internationalen.